

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ КОРАЛОВА ЦЕЛУВКА

Превод от английски: Красимира Христова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Той нямаше никакво право да се обажда по телефона, и го знаеше. Но бе набрал номера, така че бе твърде късно да затвори, дори ако можеше да убеди себе си, че би трябвало. Смяташе я за приятел, а тази нощ имаше нужда от приятел.

С мрачна съсредоточеност, причинена от обезболяващите хапчета, които гълташе през последните няколко часа, Джед облегна глава на проблясващия телефонен апарат, затвори очи и се заслуша в звъненето на другия край на линията. Не можеше да си спомни да се е чувствал толкова зле през живота си досега. Изпитваше болки, беше изтощен, а мозъкът му не функционираше и наполовина нормално.

Всичко около него изглеждаше дразнещо. Не можеше да се изключи от несъщественото. Непрестанният шум на летището на Лос Анжелис го измъчваше. Не можеше да мисли както трябва заради начина, по който глупавото бърбрене на пътниците, ревът на двигателите и миризмата на топлите сандвичи и горивото го обгръщаха отвсякъде и сякаш се просмукуваха в него. Джед знаеше, че обезболяващите хапчета вероятно усилваха неприятното въздействие, но това едва ли можеше да му помогне.

Опита се да насочи вниманието си към телефона — едно позвъняване, две, три. Може би тя не си беше у дома. Господи, кой знае, може да беше и с друг мъж.

Не тази нощ, помисли си той, като стисна по-силно слушалката в усилие да се успокои. Нека да няма никой друг там тази нощ.

Той се опита да си вдъхне увереност, като си напомни, че за трите месеца, откакто познаваше Ейми, тя изглежда не се интересуваше от друг мъж. Не че толкова много се интересуваше и от него, каза си кисело Джед — освен, разбира се, в качеството му на приятел. Откри, че се моли да не си е намерила някои други приятели през няколкото седмици, докато го нямаше.

Тя отговори по средата на четвъртото извъняване. Джед почувства как го заля вълна на облекчение, която му подейства по-

успокоително от малките бели хапчета. Запита се защо се е притеснявал толкова много. Ейми винаги си беше вкъщи нощем. Напоследък, по време на изпълнение на задача, Джед откри, че мисълта за това упражнява някакъв неясно успокояващ ефект върху него. По всяко време можеше да си затвори очите и да си я представи как вечер си седи самичка у дома, свила се на старата кушетка в предната стая, заслушана, може би, в някой албум от колекцията си с ранна рокмузика.

— Ейми? Обажда се Джед.

— Джед! Господи, почти полунощ е! Къде си? У дома ли?

Той отчете ведрия тон на поздравата ѝ, чу отново ясният, топъл глас. Понякога му се струваше, че когато си тръгва за дома, първото нещо, за което започва да си мисли, е нейният глас. С усилие повдигна клепащи и се озова очи в очи с успокояващия символ на американската телеграфо-пощенска служба — АТ&Т. Поне някои неща на този свят бяха постоянни — гласът на Ейми и АТ&Т.

— Аз съм в Лос Анжелис. Самолетът ми пристига в Монтърей след час и половина.

— Пръстите му стиснаха по-силно слушалката. — Ейми, не ми се иска да те моля, но можеш ли да ме посрещнеш?

— Да те посрещна?

Може би беше с друг мъж. Джед се отърси от внезапния, силно обхванал го гняв, появил се отнякъде. Отново обезболяващите хапчета, каза си той. Нямаше никакво право да си позволява да реагира така на възможността, Ейми да е с друг мъж. Нямаше никакви права над нея, както и тя над него. Те бяха приятели. Приятелството им, може би, беше странно, нямаше друго подобно в живота му, но все пак беше приятелство. Изглежда Ейми не искаше нищо повече.

— Ейми, ако си заета... — Той остави изречението да увисне във въздуха, нежелаящ да се откаже, освен ако бъде принуден. Искаше тя да бъде на летището — не, нуждаеше се от нея там. Трябваше да се прибере тази нощ у дома, а бе почти сигурен, че няма да може да шофира. Хапчетата, болката и изтощението му бяха дошли твърде много.

— Не, Джед, не съм заета. Мога да те посрещна. Задръж за секунда да намеря нещо за писане. — Върна се веднага. — Готово. Каж ми номера на полета.

— Номера на полета — повтори Джед малко безпомощно. — Да, една секунда само.

— Разбира се, че полетът си имаше номер. Какво, по дяволите, му ставаше! Мозъкът му явно бе блокирал. Той започна да се рови за билета в джоба на ризата. Втрени се в номера с три цифри за няколко секунди, докато се съсредоточи. После много внимателно ѝ го прочете на глас.

С облекчение си даде сметка, че изненадата, която бе усетил отначало в гласа ѝ, не беше встъпление към отказ да го посрещне. Ейми всъщност бе изненадана, че я молеше да го посрещне. Реакцията ѝ бе абсолютно разбираема, помисли си той. Нито един път не беше я молил да го посрещне на летището през тези три месеца. Винаги бе наемал кола и с нея се бе прибирал в Калифс Бей от Монтъррей. Установеният от него ред да се прибира у дома си беше точно това: ред, рутина. Той рядко нарушаваше собствените си ритуали. Когато един мъж достигне до положение да спре да се занимава с миналото или бъдещето си, той открива, че е зависим от собствените си малки правила.

— Добре, Джед, записах го. Ще бъда там.

— Благодаря, Ейми. Ще се видим след малко.

Настъпи малка пауза, преди ясният и топъл глас да запита колебливо:

— Джед? Случило ли се е нещо?

Джед погледна към бастуна, който стискаше с лявата си ръка. Не му се искаше да се опитва да дава някакви неясни обяснения по телефона. Щеше да ги обмисли по време на полета до Монтъррей. Беше добър в тези неща. Всички хора бяха благословени с по един-два таланта — неговият бе да съчинява правдоподобни обяснения.

— Не, няма нищо. Просто си помислих, че по това време на нощта няма да е лесно да наема кола. Карай внимателно, Ейми.

След като си казаха довиждане, Джед окачи слушалката. После, събирайки сили само с усилие на волята, той се отдръпна от телефона и с помощта на бастуна се отправи пак към залата с чакащите. На половината път видя количката с цветята. Нещо щракна в замъгленото му съзнание.

Беше му станало навик да ѝ подарява цветя, когато се завръща от пътуванията си. Правеше го отчасти в знак на благодарност за

незададените от нея въпроси и отчасти като извинение за това, че изобщо не предлагаше отговори. Още един ритуал.

Джед се отправи към количката и купи един букет жълти рози — толкова съвършени, че изглеждаха почти като пластмасови. Всъщност не бяха точно нейния тип цвят, в нея нямаше нищо пластмасово. Но нямаше голям избор. Понесе ги внимателно, приключвайки трудния си път към чакалнята.

Той едва не заспа, докато чакаше повикването на полета. Когато ги извикаха, успя достатъчно да се разсъни, за да може да последва другите в самолета. Няколко минути по-късно, затегнал колана и сложил розите до себе си на седалката, той наистина заспа. Но не преди още веднъж да си представи очакващата го в Монтърей Ейми Слейтър.

Лесно щеше да я забележи в тълпата, ако изобщо имаше такава по това време на нощта, помисли си Джед. Не беше особено висока, а не беше и особено красива. Взето поотделно, нямаше нищо необикновено в интелигентните ѝ, почти зелени очи, дълга до раменете златистокафява коса и нежно очертани устни. Джед знаеше, че тя бе от този тип жени, за които другите жени казваха, че биха могли да бъдат привлекателни, ако си направят труда да си сложат малко грим. Ейми рядко си правеше този труд. Тялото ѝ беше стройно, не твърде едро горе, и примамливо сочно по-долу от кръста, но положително не излъчваше чистокръвна елегантност или забележителна еротичност. Въпреки това, за Джед нейната красота беше някак толкова ярка, че му напомняше за някоя от кориците на научнофантастичните книги, които тя пишеше — цялата в светли, лъчисти нюанси, с обещание за вълнения и едва обуздана нервна енергия.

Представата как прониква и се слива с тази женска енергия в леглото, гложеше Джед с все по-нарастваща сила.

Тази вечер фантазиите му бяха по-силни отвсякога, въпреки обезболяващите хапчета, или може би поради тях. От момента, когато срещна Ейми Слейтър, Джед се улови, че я оставя да формира странната връзка, която се бе зародила между тях. Това, което Ейми бе избрала да изгради, бе едно деликатно общуване, едно неангажиращо приятелство, в което сексуалният елемент явно не трябваше да присъства. В малкото случаи, когато бяха заедно през изминалите три

месеца, Ейми още изглеждаше удовлетворена от ситуацията. Джед се чудеше колко още ще може да издържи така. Но последното нещо, което му се искаше, бе да я притеснява.

Имаше и друга причина, която го караше да остави нещата такива, каквито бяха, напомни си той. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе една досаждаща жена, която щеше да започне да задава въпроси за честите му и продължителни отсъствия, липсата му на планове за бъдещето и причините, поради които не се бе оженил до тридесет и пет годишната си възраст. Когато един мъж започне редовно да спи с една жена, тя обикновено чувства, че има право да задава подобни въпроси.

Джед си каза, че няма нужда от въпроси — или от жена, която да ги задава — в живота си. Щеше да му бъде лесно да се справя с Ейми, докато тя не се заемеше да го проучва. За нещастие, той започваше да я желае по начин, който не можеше да толерира повече едно обикновено приятелство. Рано или късно нещата щяха да излязат извън контрол. Джед изобщо не беше сигурен какви ще бъдат резултатите, ако това се случи.

Последната му съзнателна мисъл, преди да се остави да го завладее сънят, бе смътно любопитство за реакцията на Ейми, когато го види да куцука на слизане от самолета. Когато замина, почти преди месец, нямаше бастун и наранявания, за които да му се налага да дава обяснения. Дори жена, която нормално никога не задаваше неудобни въпроси, щеше да се чуди какво се е случило. Би трябвало да започне да работи по измислената история, която възнамеряваше да ѝ разкаже.

Съвършените жълти рози поеха безмълвно върху себе си съвсем немалката тежест от тялото на Джед, когато той накрая се отпусна върху лявата страна на седалката. Пластмасовото им съвършенство бе смачкано в безформена маса.

След като затвори телефона, Ейми поседя няколко минути, като се взираше през прозореца към тъмното в нощта море. Обаждането на Джед я бе изненадало. Когато телефонът иззвъня, тя си помисли, че се обажда баща ѝ, за да ѝ напомни още веднъж, че двамата с майка ѝ я очакват за редовното посещение, което правеше на всеки шест месеца. Достатъчно дълго го бе отлагала. Бяха минали почти осем месеца,

откакто им беше ходила на гости в Орлеана. През изминалите години с нетърпение бе очаквала всеки път да дойде времето за посещение на тихоокеанския остров. Със закъснение си даде сметка, че е твърде късно за обаждане от острова.

Но беше абсолютно неподготвена да чуе гласа на Джед. Джед, който никога не се обаждаше, след като напуснеше града. Тя научаваше, че се е завърнал, чак когато се появише на вратата с цветя в ръце.

Над малкия Калифс Бей тази вечер се бе настанила гъста мъгла, в противен случай би могла да види в далечината светлините на Пасифик Гроув и Монтьрей. До летището с кола се отиваше за половин час, но би трябвало да си даде малко повече време заради мъглата.

През изминалите три месеца Джед нито веднъж не беше я молил да го посрещне на летището, когато се завърнеше от някое от пътуванията си. Но той поначало никога не се натрапваше и не налагаше свои изисквания. Задоволяваше се с това, което тя предлагаше. Това положение идеално устройваше Ейми.

Но тази вечер бе нарушил собствените си неписани правила. Беше помолил за услуга.

Ейми се отърси от странното чувство на безпокойство, обхванало я в момента, когато чу гласа му. Стана и се запъти към спалнята да се облече.

Следвайки съвета в една от многото книги за безсънието, които бе купила през последните няколко месеца, тя минаваше през сложна поредица от подготвителни действия, преди да си легне. С обичайния оптимизъм, свойствен на подобни методи за самопомощ, авторът на книгата внушаваше, че тялото и умът трябва наново да се научат да очакват съня. Според теорията, концентрирането върху повтарящия се нощен ритуал на събличане, миене на зъбите и лицето, както и всичко останало, е начин за едно ново запознаване с очакването на съня. Звучеше приемливо — като всичко, което напоследък бе опитала Ейми, а небето ѝ беше свидетел, че бе опитала безброй техники. Току-що бе облякла затворена на врата фланелена нощница с дълги ръкави, когато телефонът иззвъня. Нищо не излезе от малкия ритуал на очакване на съня тази вечер.

Не е голяма загуба, каза си примирено тя, докато се обличаше бързо в черни дънки, яркожълта риза и плетен оранжев пуловер без ръкави. По всичко личеше, че тази вечер така или иначе, нямаше да спи много. Напоследък рядко се напиваше добре, независимо колко книги бе прочела на тази тема. Нито една книга не можеше да реши проблема, който се криеше зад безсънието. Нито една книга не можеше да изтрие спомените за това, което се бе случило преди осем месеца в Орлеана, малко преди двадесет и седмия ѝ рожден ден.

Беше права за пътя до летището, даде си сметка Ейми малко по-късно, когато изкара малката си кола от пътеката на тесния път с две платна. Мъглата не бе непрогледна, но определено се искаха концентрация и внимание.

Ейми се съсредоточи в шофирането, но част от нея не преставаше да се пита защо изобщо се намираще на пътя по това време на нощта. Чудеше се дали Джед ще предложи някакво обяснение за необикновеното си поведение. Съмняваше се. И дори да бе склонна да попита, Джед не беше от тия мъже, на които жените можеха да досаждат с въпроси. Ейми се гордееше с това, че никога не бе задавала въпроси, не бе давала никакви рецепти и не беше се опитвала, по какъвто и да е начин да налага волята си върху него. И Джед, изглежда, ценеше внимателното ѝ държане. Тя усещаше дълбоко в себе си, че Джелидиа Глейз си имаше своите собствени тайни, също като нея, но не искаше да проверява това свое заключение твърде щателно. Част от нея подозираше, че една от причините никога да не задава въпроси, се дължи на това, че не иска да чуе отговорите.

Джелидиа. Ейми задържа пълното му име по-дълго време в съзнанието си. Беше подходящо за него име. Когато го срещна за първи път, тя веднага реши, че Джед беше сякаш превъплъщение на някогашните, сипещи огън и жупел проповедници. Не един от тия нови, хрисими, гладко леещи слова любимци на медиите, които доминираха на религиозните хоризонти, а твърд като скала, неумолим калвинист от старата школа или от Стария Запад. Мъж с големи, силни ръце и лице, издялано от неподатлив камък. Един от тези мъже, които, след като те погледнат в очите, можеха да те накарат да повярваш в ада.

Тя бързо си бе дала сметка, че Джед Глейз не проявява голям интерес към религията, но първоначалното впечатление не бе

изчезнало. Резките, твърди черти на лицето му подхождаха на еднакво резките, твърди очертания на неговото тяло. Беше на около тридесет и пет години, но очите му с лешников цвят изглежда бяха видели неща от света, поне още за един живот. Ейми знаеше, че онова, което първоначално я бе привлякло в него, бе спокойният му внимателен поглед. Но това, което я задържаше, бе непринудеността на тяхната връзка. Беше открила, че Джед го бива за този род невзискателни приятелства. А тя имаше нужда от някой, който да не изисква много от нея.

Все пак ѝ се струваше, че мисълта, за каквато и да е връзка с Джед Глейз е странна. Знаеше, че при нормални обстоятелства никога не би се захванала с него. Той всъщност не беше от типа нежни, честни и искрени мъже, който тя търсеше. От тези, за които една жена инстинктивно разбира, че може да се одомашнят, за да станат добри съпрузи и бащи. Ейми знаеше — макар че той умееше да представя такава фасада, каквато бе необходима за съответния случай, — че дълбоко в него се крие някакъв мрак, който би я уплашил, дори отвратил осем месеца по-рано. Но тя вече не живееше при нормални обстоятелства.

Простата истина бе, че Ейми не беше вече такава, каквато бе преди осем месеца. Поради някаква странна причина, промяната в нея ѝ позволяваше да разглежда Джед Глейз в по-различна светлина, отколкото би направила това по-рано. Тъмното и неумолимото в него всъщност донякъде ѝ допадаха. Може би подсъзнателно копнееше да притежава малко от тая опасна вътрешна сила, мислеше си тя.

Тя чакаше на изхода, когато Джед най-накрая се появи. Беше един от последните слезли от самолета и Ейми бе започнала да се чуди дали не е посрещнала друг полет. Когато видя бастуна и мрачното, овладяно изражение на лицето му, през нея за миг премина усещането, че това решително е бил друг самолет. Като че ли за първи път го виждаше ясно.

Той спря, когато я видя. Държеше малка кожена чанта и унил букет от смачкани жълти рози в дясната си ръка. Пътниците, които излизаха от самолета след него, се разделяха и го заобикаляха от двете страни, като че ли бе скала, паднала на пътя им.

Ейми видя мрачното предизвикателство в очите му и преглътна шока си. Забърза напред и неволно посегна към кожената чанта.

Импулсивно, движена от нуждата да го поздрави за добре дошъл и да предложи утеха, тя за момент застана на пръсти и леко докосна устните му със своите. Никога досега не беше влагала нещо толкова лично в поздрава си и бе изненадана от допира си до устата му. Беше твърда и непреклонна под устните ѝ. Тя бързо отстъпи назад. Като извика усмивка на лицето си, Ейми се опита да влезе в лекия, весел тон, характерен за тяхната връзка досега.

— Наистина знаеш как да направиш впечатление с пристигането си, това може да се каже за тебе. Да ти взема ли инвалидна количка?

Той смръщено я изглежда.

— Не, не искам. И така ми е достатъчно неловко. Мисълта да ме буташ в количка е малко повече от това, което мога да поема в момента. Знам, че изглеждам ужасно.

Ейми леко повдигна вежди, като го изучаваше. Никога преди не беше ѝ се сопвал, нито веднъж през времето, което бяха прекарвали заедно. Тонът на гласа му тази вечер, без съмнение, се дължеше на сегашното му физическо състояние.

— И така може да се каже.

Устата на Джед се изкриви в кисела гримаса.

— Извинявай за избухването. Денят беше толкова дълъг. — Той тръгна напред, а Ейми закрачи редом с него.

— Да, наистина. — Ейми леко се усмихна. — Откъде идваш? От зона на военни действия?

— Беше нещастен случай.

— Успях някак сама да стигна до това заключение. Джед, не се обиждай, но изглеждаш ужасно. Дали да не те заведе в спешното отделение? — Откри, че кожената чанта е учудващо тежка, и се запита как ли се е справил в това състояние. Хвърли му бърз поглед, като се опита да прецени дали е пострадал много.

— Последното нещо, от което се нуждая, е спешно отделение. За известно време няма да мога да понасям повече лекари — бяха достатъчно.

— Какво, за Бога, се случи? Нещо свързано с работата ли? — попита Ейми сериозно.

— Не беше толкова драматично. Катастрофа с кола. — Джед изглежда намръщено смачканите цветя в ръката си.

— Вземи, за тебе са.

— Изглеждат така, сякаш са претърпели същата катастрофа като тебе — усмихна се Ейми с непоколебима жизнерадостност, като пое смазаните цветя.

Беше трогната, че си е спомнил. Това я накара да си даде сметка, че вече е свикнала с малкия ритуал на завръщането му у дома. Може би между тях съществуваха повече надежди и очаквания, отколкото ѝ се искаше да признае.

— В самолета спях върху тях.

— Къде стана катастрофата? В Саудитска Арабия? — попита Ейми, като спря до колата и започна да се рови за ключовете.

— Какво? Аа, да. Саудитска Арабия. — Джед се отпусна на седалката с едва чул стон. За малко притвори очи, после ги отвори. — Там карат като луди.

— Без майтап? Е, сега си в моите ръце — отбеляза Ейми, като седна до него и включи двигателя.

— Това май ме плаши.

— Трябваше да мислиш, преди да ме извикаш да те взема. — Тя превключи на задна скорост и измъкна колата с обичайния си устрем.

Джед извърна глава да я погледне. В сенките на колата лицето ѝ приличаше на напрегната маска.

— Благодаря ти, че дойде тази вечер, Ейми — промълви тихо той. — Не знам какво щях да правя без теб. Не съм във форма да шофирам.

— Забелязах. — Говореше сухо, за да не проличи тревогата ѝ. Джед не би искал тя да се тревожи, а тя се безпокоеше какво би могла да означава тревогата ѝ за него.

— Някакви трайни последици?

— Казват, че по същество съм здрав, въпреки че не се чувствам така в момента.

— Кой ти го каза? Лекарите от твоята компания?

— Да. Но какво ли знаят те?

— Добър въпрос. Заведе ли дело?

— Срещу кого? Шофьора? Няма начин. Нещата там се уреждат по-различно. Бяха нужни трима адвокати на компанията и солиден подкуп, за да го възпра да не заведе дело срещу мен — каза лаконично Джед.

— На какви рискове се подлага един инженер, обикалящ планетата. Ние, които само седим и чакаме, водим много по-беден на приключения живот.

— Така чувам и аз. Как върви книгата? — Джед облегна главата си назад и затвори очи.

Беше свикнала да очаква такива учтиви въпроси от него.

— Добре. Вече знам как да я подхвана.

— Спря ли се на заглавие? Когато заминавах, я наричаше Опус Номер Четири Без Заглавие.

— След като ти замина, реших, че това звучи някак претенциозно. Новото заглавие ми просветна като светкавица миналата седмица, докато почиствах душа — призна нехайно Ейми. — Скрити демони. Как ти се струва?

Джед се произнесе по въпроса със закачлива тържественост.

— Харесва ми. В него има чар, остроумие, патос и съдържа в себе си различни нюанси. Какво повече може да иска един редактор?

— Може би книга със същите достойнства като заглавието?

— Някои хора искат твърде много, нали? Биха се оплакали, ако ги обесят с ново въже. Господи, уморен съм...

Той бръкна в джоба на памучните си панталони и извади едно малко шишенце.

— Какво е това? — Ейми му хвърли бърз поглед, докато поглъщаше малка таблетка със затворени очи.

— Обезболяващи хапчета. Бива ги. Струват петдесет кинта на улицата, както ми казаха докторите. Може би, ако ми останат малко, ще мога да ги продам и да те заведа на вечеря в знак на благодарност за това, че дойде да ме вземеш тази нощ. Няма да е лошо да спася нещо от това пътуване. — Той пхна шишенцето обратно в джоба си.

— Виждам, че не смяташ това пътуване за страхотен успех.

— Беше пълен провал — призна унило той.

Стресната от това признание, Ейми преглътна отговора си. Не беше характерно за Джед да говори толкова открито за служебните си проблеми.

— Е, след по-малко от половин час ще те закарам читав и невредим до входната ти врата — увери го тя. — Сигурен ли си, че не искаш да отидеш в спешното отделение?

Забележката ѝ не получи отговор. Ейми отвърна очи от тесния, лъкатушещ път, за да погледне лицето на своя спътник. Джед спеше. Тя си помисли, че той не би оценил високо събуждането си в болнична стая.

След половин час Ейми свърна към главната улица на Калифс Бей. Малкото крайморско градче бе дълбоко заспало. На пресечката до пощата имаше една улична лампа, но всичко останало тънеше в мрак. Дори в Калифс Ин, единствения мотел в града, бяха изгасили надписа, с който съобщаваха за свободните стаи. Малката, изложена на ветровете и дъждовете къщурка на Джед се намираше на една скала с изглед към морето. Ейми започна да забавя, приближавайки се към разклона, сетне отново погледна към спящия си спътник.

Джед не беше в състояние да се грижи за себе си тази вечер. Човекът беше смъртно уморен и целият замаян от лекарствата. Ейми взе решението си и натисна отново газта.

Няколко минути по-късно тя паркира колата пред собствената си къщичка. Обърна се, опитвайки се да прецени задачата, която ѝ предстоеше. Джед Глейз беше целият твърди мускули и солидни кости, в него нямаше нищо леко или въздушно. Нямаше как да го вкара вътре, освен ако той не влезеше със собствените си крака.

— Джед? — Тя леко докосна ръката му. Той не помръдна, но изведнъж лешниковите му очи се отвориха и се втренчиха в нея. Внезапното му събуждане сепна Ейми и ръката ѝ се отдръпна.

— Пристигнахме ли? — Напрегнатостта изчезна от погледа му.

— Да. И няма начин да те пренеса на ръце вътре. Ако не можеш да левитираш, страхувам се, че ще трябва да вървиш.

— Точно сега левитирането ми се струва по-лесно. — Той се раздвижи с въздишка и отвори вратата на колата.

Ейми избърза да слезе от другата страна, за да му помогне.

— Ето бастуна ти. Не се притеснявай за чантата. Аз ще я взема.

Джед облегна лакът на колата и се вгледа в къщата.

— Това тук е твоята къща.

— Виждам, че твоята наблюдателност не е съвсем притъпена от малките бели хапчета. Хайде, навън е студено. Да влезем вътре.

Той погледна надолу към нея, както си стоеше, открояваща се на слабата жълта светлина над входната врата. Не можеше да прочете какво се крие в погледа му.

— Не искам да ти създавам повече главоболия.

— Забрави това. По-добре да си тук и да те наглеждам, отколкото да те изпратя вкъщи и да си имаш неприятности.

— Какви неприятности мога да си имам у дома?

— В сегашното си състояние би могъл да си докараш безброй битови травми — информира го тя, докато го хващаше за ръката, за да го отдели от колата, която му даваше опора.

— Например? — прояви известен интерес той, докато тя го водеше към входната врата.

— Например, би могъл да загубиш равновесие в банята и безславно да се удавиш в тоалетната чиния.

— Това ще бъде много идиотски начин да си отида, нали?

— Некрологът определено ще смуцава. Внимавай къде стъпваш, Джед.

— Ти имаш само едно легло. — Протестът му беше забележително слаб.

— Ще използвам кушетката.

— Кушетката мога да взема и аз.

— Ти — произнесе с нежно — тираничен тон Ейми — ще вземеш това, което ти се дава. Тази вечер нямаш сили да спориш.

— Може и да си права.

Тя го преведе през малката всекидневна със стария дървен под, удобни вехтички мебели, плетени килимчета и колекция от художествени плакати с тематика от научната фантастика и ужасите. След като влязоха в спалнята, Ейми щракна ключа на лампата, която разкри още мебели от същия тип. На стената над леглото имаше един плакат с щедро надарена, футуристична амазонка — войн, изправила се срещу дракон.

Джед спря до леглото, като леко се поклащаше. Той насочи поглед първо към постера, след това към фланелената нощница, която Ейми бе оставила върху завивките.

— Аз спя по гащета — обяви той.

— Колко ужасно — какъв самодоволен мъжкар. Можеш ли да се съблечеш?

Той премести поглед към загриженото ѝ лице, тежките му вежди бяха свити в една почти непрекъсната линия.

— Няма да разбере, докато не опитам. Ако искаш да играеш ролята на медицинска сестра, давай... Не се срамувам.

Тя почувства как бузите ѝ пламват и бе изненадана от степента на смущението си. Разбърза се нервно, прибра фланелената нощница от леглото.

— Забрави какво те попитах. Ще те оставя за малко сам, за да се приготвиш за лягане.

— О, Ейми, съжалявам. Май пак ти се сопнах, нали?

— Не съм. Мисля, че по-скоро ми се подиграваше. Но наистина си малко крив тази нощ.

— Смешно — каза той замислено, докато се занимаваше с копчетата на ризата си с цвят каки. — Винаги съм смятал, че ти си тази, която е раздразнителна. Някак лесно възбудима понякога. Нервна. Като че ли непрекъснато вървиш по ръба на нещо.

Ейми спря на вратата.

— Нямах представа, че отделяш време да ме анализиращ.

— Прекарвам доста време в мисли по теб. Особено в самолета. Там винаги има много време за мислене.

Тя забеляза, че ръцете му леко потрепераха, когато стигнаха до последното копче на ризата. Този човек наистина не беше напълно на себе си, помисли си тя. Още няколко минути и ще заспи прав. Дори ниският му хрипкав глас започна да звучи някак провлачено и несигурно. Тя взе да подозира, че Джед не се усеща какво казва.

— Внимавай, Джед. Може би ще е по-добре да седнеш.

Той не обърна внимание на съвета ѝ, мислите му явно следваха своя ход.

— Доста мислих за теб днес в самолета, Ейми. Чудех се.

— Какво се чудеше, Джед? — Беше взела нощницата и забеляза, че мачкаше плата в ръцете си.

— Дали ще загубиш нещо от тая напрегната чувствителност в леглото. Ще бъде интересно да се открие, нали?

Очите на Ейми литнаха към лицето му, но той всъщност не гледаше към нея. Тя остана с впечатление, че вниманието му бе насочено към някакъв образ в собствените му мисли.

— Тази вечер не си в състояние да откриеш нещо, Джед — бързо каза тя. — Повикай ме, ако имаш нужда от помощ. — Обърна се, но гласът му я спря.

— Имам нужда от помощ.

Ейми се обърна и видя, че той я наблюдава с напрегната настойчивост. Ризата му в цвят таки бе разкопчана, разкривайки гладките контури на гръдния му кош и масата от тъмни косми, която се стесняваше надолу към плоския стегнат корем. Ръцете му се бяха вкопчили в токата на колана. Когато той леко залитна, тя се спусна към него.

— Хайде, дай аз да свърша това — бързо изрече Ейми. — Ти май наистина не си във форма.

— Не знам. Толкова много хапчета имам в себе си, че не мога да почувствам нищо. — Той се отпусна на края на леглото, като я наблюдаваше с интерес как коленичи пред него и сваля ниските му износени ботуши.

— В Близкия изток много държат на послушните жени.

— Близкият изток има няколко огромни проблема. Отношението към жените е само един от тях — информира го Ейми, като остави втория ботуш да тупне на пода. Вдигна поглед и забеляза топлината в лешниковите му очи. Нямаше нужда от женска интуиция, за да разбере, че това, което виждаше в погледа му, нямаше нищо общо със сексуалното желание, или поне — не много.

Сложи ръката си на челото му.

— Дадоха ли ти тези лекари нещо против температура?

Той премигна глуповато.

— В чантата има още едно шишенце.

— Ще го взема. — Тя се надигна, преди той да успее да каже нещо.

В кожената чанта намери известно количество мръсно бельо, една чиста риза, принадлежности за бръснене и шишенце с хапчета. Докато се върне в спалнята, Джед бе успял да се освободи от панталоните си и да намери пътя за банята.

Когато се появи няколко минути по-късно, той носеше само плътно прилепнал слип, който само подчертаваше факта, че всичко у него изглежда солидно. Обърна се към нея, като се подпря с голямата си ръка на рамката на вратата. Силните мъжествени очертания на тялото му се прекъсваха не само от бельото, но и от една голяма бяла превръзка около лявото му бедро. На гръдния си кош имаше грозен,

вече избледняващ белег, и един диагонален шев на дясната ръка над лакътя.

Ейми се втренчи в него потресена.

— Господи, Джед...

— Здрав по същество — напомни й сухо той. Проследи погледа й към превръзката на лявото бедро. — На косъм. Дай ми от тия хапчета.

Без да каже и дума, тя му подаде шишенцето и го видя как изчезва в банята да погълне още хапчета. Когато за втори път излезе от банята, той се запъти право към леглото. Потъна в него с дълбока въздишка на облекчение, придърпа завивките върху голите си гърди и зарови лице във възглавницата.

— Мирише също като теб — промърмори той. — Меко и топло, не си ли даваш сметка, че за първи път ще прекарам нощта в леглото ти?

Заспа, преди Ейми да измисли какво да отговори.

Тя тихо изгаси лампата и бавно се запъти към кухнята. Спря се, застанала на покрития със стар линолеум под, като се чудеше дали си струва да опита таблетките триптофан, които бе купила предния ден в магазина за здравословни храни в града. Както беше напрегната и съвсем разсънена, надали щеше да спи изобщо тази нощ, каквото и да предприемеше. Все пак си струваше да опита.

Тя махна капачката и с гримаса забеляза колко големи са хапчетата. Истинска конска доза. Ще има късмет, ако успее да ги преглътне. Наля си вода в една чаша и метна две хапчета в гърлото си. Правеше го без ентусиазъм. Все пак, по-добре бе да опита нещо, отколкото да не прави нищо. Настъпателните мерки имаха определена психологическа стойност, а таблетките триптофан положително не можеха да й навредят.

Върнала се обратно във всекидневната, Ейми примирено изгледа старата ръбеста кушетка, отиде до един шкаф и извади чаршаф и няколко одеяла. Струваше й се странно да се приготвя за лягане, със съзнанието, че Джед е в къщата. Но да си мисли за него в леглото беше още по-странно.

Фактът, че двамата с Джед не бяха станали любовници, се дължеше, разбира се, на нея. Докато още в началото беше дала ясно да се разбере, че търси само приятелство, тя изобщо не намери начин да обясни, че има нужда от приятелство и не може да се справи с нещо

повече в момента. Скритите ѝ тревоги отнемаха по-голямата част от енергията ѝ.

Джед не настоя. Той никога не настояваше. Вземаше това, което му се предлагаше — приятелско общуване, от време на време се хранеха заедно, и после си отиваше вкъщи. Един-два пъти я беше канил на вечеря. Изглеждаше доволен от това положение, но тя знаеше, че има случаи, когато той се чувства съвсем различно. Тогава тя много внимаваше с него.

Това беше третото пътуване за трите месеца, през които се познаваха. Този път беше заминал за цял месец, най-дългото отсъствие досега. Първото пътуване бе продължило седемнадесет дни, а второто — три седмици. Ако се пресметнеше всичко, реши печално Ейми, тя всъщност не бе прекарала чак толкова много време с Джед Глейз. Те все още бяха в процес на опознаване, така че донякъде можеше да си обясни защо чувствата ѝ са толкова объркани.

Той отиваше и се връщаше с минимум обяснения. Първия път, когато ѝ бе казал, че заминава със задача на консултант, тя му беше пожелала приятно пътуване и предложи да го заведе до летището. Той учтиво отклони предложението и Ейми повече не изрази подобно желание. Беше разбрала, че той не иска между тях да има дори мъничко, незначително чувство за обвързаност.

Когато отново се появи на прага ѝ седемнадесет дни по-късно със старомоден букет цветя в ръка, тя забеляза едва сдържаното желание, което гореше в очите му. Сякаш каквото и да беше правил по време на това пътуване, бе усилвало напрежението вътре в него, което сега търсеше начин да се освободи. Той явно бе решил, че този начин е сексът.

Ейми бе щастлива да го види, но женските ѝ инстинкти бяха реагирали с опасения пред едва прикритата сексуална нужда, която усети у него. Беше го поканила да остане за вечеря, макар че се безпокоеше как ще приключи всичко. Усети, че той бе като вулкан, който всеки момент щеше да избухне. Разумната ѝ половина я предупреди, че е по-добре да го изпрати да си иде вкъщи. Нямахше да може да се справи с любовник, още по-малко с такъв като Джед Глейз.

Но не го беше изпратила да си отиде. Вместо това сложи питие в ръката му, даде му питателна храна и затаи дъх. За нейно облекчение, той не ѝ скочи. Разговорът им беше лек и непринуден, както винаги.

Беше ѝ разказал обикновените за едно пътуване истории за закъснения по летищата и загубен багаж и учтиво се осведоми за нейното писане. Но спотаеният пламък продължаваше да гори в очите му.

След това Ейми пушна някои от любимите си изпълнения на ранна рокмузика и измъкна една шахматна дъска. Едва не изпусна плочите и някак тромаво нареди фигурите за играта. Знаеше, че нейната непохватност се дължи на напрежението в стаята. Джед беше погледнал първо лицето ѝ, а след това — шахматната дъска. Изглежда усети почти паническият ѝ страх. После бе отишъл в кухнята да си налее чаша бренди. Когато се върна във всекидневната, Ейми забеляза, че сексуалното му напрежение се намира под контрол. Тя изпита облекчение и бе странно трогната от това, че той се съобразява с нея и не упражнява натиск.

Но това, което я изненада най-много, бе силата на собствените ѝ чувствени възприятия. Ейми разбираше, че необикновената ѝ възбуда бе пряко следствие от нуждата и желанието на Джед, и това я стресна. Не ѝ бе присъщо да реагира толкова силно на един мъж. Но всичко се разсея от играта на шашки, брендито и Шангри Ла, пеещи колкото им глас държи безсмъртната „Водачът на глутницата“.

А може би Джед се беше сдържал заради нещо, което бе видял на лицето ѝ. Каквато и да бе причината, вулканът, горящ в него, не бе избухнал онази нощ. Вечерта улегна в спокойна насока и Джед си отиде вкъщи около десет часа, след като учтиво ѝ благодари за вечерята.

Ейми застана на прага, като го наблюдаваше как потегля с очуканото си пикапче. Когато той изчезна зад ъгъла, тя затвори вратата и си даде сметка, че неговото съобразяване с чувствата ѝ, ги бе направило много по-близки. Почувства се много близо до ръба на пропаст, която не бе сигурна, че иска да изследва. Коя нормална жена би поискала доброволно да се спусне в кратера на вулкан или би се опитала да язди тигър?

Втория път, когато Джед се завърна, Ейми забеляза същия чувствен огън у него, но сега той го бе обуздал. След тази първа опасна вечер, той винаги напълно се контролираше и изглеждаше спокоен и удовлетворен от приятелското, непридирчиво общуване, което предлагаше Ейми.

Но тази нощ Ейми знаеше, че двамата с Джед бяха стигнали до друга, криеща опасности бариера. Джелидия Глейз за първи път я бе помолил открито за нещо повече от една незадължаваща услуга. Беше си дошъл наранен, контузен, с температура и имаше нужда от грижи и спокойствие. Беше се опитал да ограничи искането си с обикновена молба да го посрещне на летището, но и двамата знаеха, че той се нуждае от повече помощ, и тя му я бе предоставила.

Ейми се вмъкна в импровизираното си легло с тревожното предчувствие, че нещо основно се променя във връзката ѝ с Джед. А тя не бе сигурна, че е готова да се справи с тази неуловимо променяща се ситуация.

Мисълта да се събуди, уловена в паяжина, която не е имала намерение да заплита, бе достатъчна да я държи будна през следващите два часа. Истината беше, че тя вече бе уловена в лепкавите нишки на друга паяжина, която рушеше цялото ѝ спокойствие. Изобщо не бе сигурна, че ще успее да се оправи с Джелидия Глейз, като допълнение към травмата отпреди осем месеца.

ГЛАВА ВТОРА

Когато на следващата сутрин Джед се събуди, наоколо се носеше аромат на горещо кафе, а той се чувстваше по-зле, отколкото и след най-лошия си махмурлук. Веднага реши да взема по-малко от белите хапченца. Отвори очи и откри, че гледа към тавана на спалнята на Ейми. За съжаление, от това положението виждаше за първи път. Пое си дълбоко дъх и почувства лекото, едва уловимо ухание на Ейми, което още се усещаше по чаршафите и калъфката на възглавницата. Въпреки състоянието си на замаяност, причинено от лекарството, почувства началото на познато усещане в долната част на тялото си. Би трябвало да свикне с това напрегнато, обезпокоително чувство. Често му се случваше, когато бе близо до Ейми. Но докато обмисляше възможността да примами Ейми в спалнята, натъртените му ребра решително напомниха за себе си. А и кракът му започваше да пулсира.

— По дяволите...

— Това някакъв общ коментар за сегашното ти физическо състояние ли е, или винаги се събуждаш с проклятие? — Ейми се появи на вратата с голяма чаша кафе в ръка. Косата ѝ бе прибрана, както обикновено, в хлабав кок. Беше облечена в смарагдовозелена блуза и панталони в сиво и черно каре, които бяха свободни горе и се стесняваха в тесни маншети долу. Носеше червен колан с месингова тока, прокаран през гайките на панталона. Изглеждаше, реши Джед, много бодра, пълна с живот, олицетворение на домашния уют.

Той с мрачна изненада установи, че никога досега не бе смятал Калифс Бей за свой дом до запознаването с Ейми преди три месеца. За последните няколко години, откакто се бе преместил тук от Лос Анжелис, малкото крайбрежно градче за него бе просто мястото, където се връщаше след приключване на задачите си. Нещо у него изпитваше нужда от отдалечеността и изолираността, които предлагаше то.

Напоследък бе свикнал да вижда Ейми, след като се завърне. Но всеки път, след като я завареше да го чака, сексуалното му напрежение

ставаше все по-силно и настойчиво. Понякога това, че тя изобщо не забелязваше този факт, го дразнеше.

— Кракът ме боли. И ребрата ми.

— Не ме гледай така, сякаш аз съм виновна. Искаш ли от ония хапчета?

Той я изгледа сърдито.

— Не, не искам. От тия проклети хапчета се чувствам както след едноседмична запивка.

— Случвала ли ти се е наистина някога такава едноседмична запивка? — запита с любопитство тя.

Имаше един такъв случай, след като бе научил, че Анди е мъртъв, помисли си Джед.

Но вцепенението, до което го бе довело пиенето тогава, за съжаление не продължи много дълго. Съвсем не цяла седмица. Само отмъщението му донесе някакво облекчение и друг вид вцепенение.

— Не, всъщност не ми се е случвало.

— Не се учудвам. — Тя кимна, като че ли казаното от него потвърждаваше нещо, което вече знаеше. — Не мога да си представя, че би могъл така да изгубиш контрол.

— Смяташ да ме дразниш с това кафе или ще направиш редното и ще ми го дадеш?

— Ама ти си бил кисел сутрин. Каж ми моля.

— Моля, може ли да ми дадеш тази чаша кафе, преди да съм закрепял?

Протегна ръката си в очакване.

— Имаш късмет, че днес съм благоразположена. — Тя пхна чашата в голямата му ръка и проследи с очи как дълго и жадно отпива от кафето. Безгрижните думи не скриваха съвсем сянката на загриженост в очите ѝ. Джед реши, че му харесва съчувствието, което излъчваха отпращените към него почти зелени очи. Нямахше нищо против, за известно време да се грее на лъчите на това съчувствие.

— Благодаря — промърмори той след първата глътка съживително кафе. — В крайна сметка може и да оживея.

Лежеше, подпрян на лакът, с чаша в ръка. Отпи втора глътка.

— Как се чувстваш? — попита нежно Ейми.

— Както ти казах преди малко, ужасно.

— Сбито и точно. Искаш ли нещо за закуска?

Той я изглежда, леко развеселен.

— Ти май наистина си благоразположена днес. Прекарвам нощта в леглото ти, а сега ще ми даваш и закуска. Това наистина е най-добрият от всички възможни светове.

Тъгълчетата на устата ѝ се повдигнаха.

— Ти си един лесно задоволим мъж.

— Една проста душа с прости вкусове — съгласи се той и направи галантно усилие да седне на ръба на леглото. — Ах. Успех!

Не обърна внимание на тъпата болка в бедрото си. Погледът му падна върху една въздушна конструкция от тънка месингова жица в другия край на стаята. Технически погледнато, това бе клетка за птици с форма на италианска барокова вила. Но вместо папагали, в деликатната, екзотична къщичка за птици, Ейми бе сложила едно растение с доста жизнен вид. Зелени листа се провираха през колонадите, пробиваха си път през купола и надничаха иззад елегантно засводените врати и прозорци.

Ейми проследи погледа му.

— Какво ще кажеш? Реших, че ще изглежда страхотно с листата.

Джед почувства внезапен гняв.

— Ти си я купила.

— Разбира се, че я купих. Обожавам я.

— Казах ти да не я купуваш, че ще ти я дам, ако поискаш.

— А аз обясних, че не мога да те оставя да ми дадеш нещо толкова скъпо — търпеливо му напомни Ейми. — Това е произведение на изкуството.

— Това е хоби — обяви категорично той.

— Трябва да си прекарал часове над нея.

— Хобитата са за това. По дяволите, Ейми, не мога да повярвам, че си платила триста долара за това нещо.

— Собственичката на галерията ми направи малка отстъпка, тъй като знае, че съм твоя приятелка.

— О, така ли? И каква малка отстъпка ти направи Кони? — не спря да се препира Джед.

— Десет процента. Ако питаш мен, даваш тия клетки твърде евтино. Така ѝ казах на Кони. Мисля, че би трябвало да вземаш петстотин за малките клетки като тази, и седемстотин и петдесет или осемстотин за големите. Дори повече.

Джед стана прав.

— Когато реша да си взема агент, ще се консултирам с теб. Междувременно, повече никакво промъкване зад гърба ми и никакво купуване на клетките ми за птици без мое разрешение, ясно?

Очите ѝ невинно се разшириха.

— Кафето явно не влияе добре на настроението ти. Нямах представа за тази свадлива черта в твоя характер.

— Има доста неща в характера ми, за които не знаеш, нали? — попита заплашително Джед, докато с болезнено усилие се отправяше към банята.

— Навярно толкова много, колкото и ти не знаеш за моя — Ейми изчезна от вратата, като остави хапливата забележка да увисне във въздуха зад нея.

Джед изстена. Искаше му се да си бе държал устата затворена. През първата си сутрин в дома на Ейми не се държеше с финеса, такта и дипломатичността, които една жена имаше право да очаква. В края на краищата, не беше неин любим, напомни си унило той, като постави ръце на старата пропукана мивка и се наведе напред да разгледа тъмната набола брада по лицето си. Беше един учтиво търпящ приятел, когото тя спокойно би могла всеки момент да изхвърли.

Той не искаше да бъде изхвърлен. Все още не. Искаше още малко да запази илюзията, че си е вкъщи.

Посегна и пусна душа. Съзнаваше, че тайно е доволен от факта, че Ейми достатъчно много е харесала бароковата клетка, за да я купи. Това, което не му харесваше, бе, че в един момент той предлагаше да ѝ я даде, а тя учтиво отказа. Бе видял това, което се криеше зад отказа ѝ — преднамерено усилие да поддържа отношенията им освободени от обвързване, задължения и усложнения. Като подарък клетката бе твърде скъпа в очите ѝ. Предпочиташе, от време на време, някой пъстър букет цветя. Когато отказа клетката, той си каза, че оценява жеста ѝ. Той го бе уверил, че е взел правилно решение като се е заловил с Амелия Слейтър. Тя търсеше точно това, което и той търсеше в една връзка: приятелско общуване и добър секс. Но никога не можа да забрави странното усещане, че е изхвърлен, което бе изпитал в деня, когато тя отклони подаръка му.

А изобщо не получи и добрия секс. Връзката им някак не даде ускорение. Като че ли бе застинала в стадия на приятелството.

Когато я видя за пръв път, тя внимателно изучаваше клетката в галерията на Калифс Бей. Джед бе поспрял да побъбри със собственичката Кони Ериксън и да предаде още една клетка. Кони се отнасяше към него както към всички ексцентрични хора на изкуството и занаятите, които представяше — с някакъв вид добродушна търпимост. Джед я насърчаваше да го прави. Имиджът на ексцентричен човек на изкуството работеше добре за него в Калифс Бей — град, който гъмжеше от подобни хора. Това му позволяваше да се впише в обкръжението. Но намирането на защитни маски беше, разбира се, още един от странния му набор от таланти.

Забеляза Ейми, приведена над бароковото произведение, изследваща с явно удоволствие всеки мъничък архитектурен детайл. Беше ясно, че е очарована и това го заинтригува. Тъй като той бе човекът, проектирал и направил клетката, Джед сметна, че има съвършен повод да започне разговор.

Тя бе откликнала на думите му. Той бе доволен да открие, че не е случайна туристка, а живее в града. Бързо последва ден на посещение на художествените галерии в Кармел. След това имаше няколко вечери заедно и една-две следобедни разходки по плажа. Тя бе проявила интерес към неговите клетки за птици, а той бе намерил за очарователен факта, че тя пише научна фантастика. Нямахме вид на такава, беше й казал той.

— А какъв вид имат другите писателки на фантастика? — парира го тя.

— Не знам — беше признал той.

— Е, ако това може да бъде някакво утешение, и ти нямаш вид на човек, който прави красиви клетки за птици.

— Аз съм инженер — беше пояснил той. — За известно време, когато бях по-млад, исках да бъда архитект. Клетките са едно хоби. Не си изкарвам хляба с тях.

— А как го изкарваш?

— Като инженер-консултант. Моята фирма има няколко обекта в чужбина. Доста пътувам. — Лъжите идваха с лекота. Изричаше ги вече години наред.

— Харесва ли ти?

Той бе свил рамене, донякъде изненадан от въпроса.

— Не знам. Просто с това се занимавам.

Ейми бе кимнала, като че ли напълно го разбираше. Май бе разбрала също, че това е всичко, което той възнамеряваше да каже за работата си. Толерантното ѝ приемане на рамките, които бе установил, го заинтригува, въпреки че имаше още лъжи под ръка, ако тя някога зададеше още въпроси. Тя изобщо не го направи и Джед бе доволен. Отблъскваше го мисълта да лъже Ейми повече, отколкото бе абсолютно необходимо.

Лениво, не чувствайки нужда да форсира връзката, и решен да не нарушава удобната необвързаност, Джед се зае да съблазни Ейми. Но бързо откри, че няма да е толкова лесно да премине обичайните граници на неангажиращото приятелство. Скоро научи, че в Ейми има нещо неспокойно, почти изплашено. Ролята си на приятел тя използваше едва ли не като щит, с който да се отбранява.

Той работеше по проблема, когато получи първата си задача, откакто се бе запознал с нея. Както обикновено, имаше много малко време за сбогуване. Джед не беше сигурен какво да очаква от нея, когато толкова внезапно ѝ каза, че напуска страната, но се успокои, като видя, че тя явно не бе обезпокоена. Дори му предложи да го закара до летището, но той отказа по същите причини, заради които тя отказа да вземе клетката.

Когато се завърна след две седмици, не се чувстваше толкова безгрижно. В самолета си мислеше за Ейми и докато дойде време да се приземи в Монтърей, вече силно копнееше по нея. Не беше нещо необикновено да изпитва желание след задача, но за него бе нещо ново да желае толкова много една определена жена. Като усещаше колко силно го владее сексуалната нужда, беше решил да се застави да почака няколко дни, преди да се обади на Ейми. Решителността му издържа около дванадесет часа. Вечерта след пристигането си, се бе озовал на прага на къщата ѝ.

Получи своя урок през онази нощ. Когато се прибра вкъщи втория път, си наложи напълно да се овладее, преди сякаш небрежно да се отбие при нея и ѝ каже здравей. Нейната предпазливост изглеждаше объркваща и необяснима, но той не би могъл да понесе мисълта да я изплаши или да ѝ причини болка.

За известно време се питаше дали тя не е от този тип жени, които прекомерно се тревожат за репутацията си. Калифс Бей беше малко градче, наистина, но не би могло да се каже, че е тесногръдо. То бе

убежище на стремящи се да пробият художници, писатели и всякакви хора на изкуството — това не бе точно общност, в която хората се притесняват много за това какво мислят другите, а Ейми имаше твърде независим дух, за да позволи животът ѝ да бъде ръководен от някой друг, а не от самата нея. След кратък размисъл, Джед тегли черта на теорията, че тя е твърде консервативна, за да се ангажира с любовна история. Беше преминал към теория номер две, според която тя вероятно бе лесбийка. Но отхвърли тази идея, като си спомни за чисто женския инстинкт, с който бе доловила глождещото го желание първия път. Всичко му говореше, че тя е жена, която би реагирала по подходящ начин, ако срещне този, когото трябва. Това го доведе до теория номер три: Може би той не беше подходящият за нея мъж. Тази мисъл не беше допринесла много за повишаване на самочувствието му.

Не беше лесно да се настрои психически за нещо, наподобяващо безгрижно приятелство, когато се върна от втората си задача. Яростното желание бе започнало да го яде веднага щом се качи на самолета за Щатите. Беше му дошло наум да спре пътем в Лос Анжелис и да потърси една стара позната, която може би нямаше да откаже да го освободи от напрежението му. Но бе усетил, че това няма да свърши работа, отговорът не се криеше в намирането на друга жена.

Мислеше, че доста добре е прикрил желанието, което чувстваше втория път, но знаеше, че тя го забеляза. Ейми отново угаси пламъците с храна, вино и лек непринуден разговор. Той напусна къщата под звуците на Сафари и сърфинг на Бийч Бойс. Защитната стена на приятелството бе по-ефективна отвсякога. Но Джед знаеше, че вътрешната му съпротива на идеята да пробие тази стена бързо отслабва.

Последва фиаското на последната задача. Джед стисна зъби, когато застана под душа и насочи внимание към краката си. Трябваше да смени превръзката като излезе. Най-добре щеше да бъде да не пуска Ейми в стаята, докато се занимава с това. Погледна надолу и направи гримаса. Господи, този куршум бе ударил наистина близо до целта. Малко по-нагоре, и нямаше да му се налага да се притеснява как да прелъсти Ейми.

Навън в кухнята Ейми чу, че душът спря и зачака вратата на банята да се отвори. Не искаше да слага овесената каша на печката, докато Джед не се приготви за закуска. Телефонът иззвъня тъкмо

когато отмерваше вода в тенджерката. Този път, когато вдигна слушалката, интуицията не я подведе. Дори ако не бе отгатнала кой се обажда, би могла да се досети по смущенията в линията. В това малко ъгълче от Тихия океан — остров Орлеана, бяха прекарвали частни телефони преди петнадесет години, но равнището на обслужване още не бе достигнало качеството, изисквано в Щатите.

— Здравей, татко. Стегнахте ли вече багажа с мама?

— Майка ти, както обикновено, владее напълно положението в тази насока. — Дълбокият, силен глас на Дъглас Слейтър не звучеше ни най-малко приглушено, дори при тази лоша телефонна връзка. Това бе глас, който бе властвал в заседателната зала на Слейтър Аеро години наред. Той изразяваше същността на един все още енергичен мъж, който посрещаше шейсетте със същата решителност, с която бе изградил и водил напред самолетостроителната си компания.

— Не съм изненадана. — Ейми леко се усмихна при мисълта за изключителните организаторски таланти на майка си. Глория Слейтър бе издигнала ролята си на съвършена съпруга на директор на компания до нивото на изкуство. Ако се бе родила малко по-късно, вероятно самата тя щеше да стане директор, а не просто съпруга на такъв.

— Да видим сега, вие двамата заминавате за Лондон на петнадесети, така ли? Това е другата седмица. Трябва да сте потънали до гуша в работа по подготовката. — Това бе отчаян опит да избегне неизбежното. Ейми изобщо не се изненада, когато той пропадна. Дъглас Слейтър бе твърде ловък, за да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Има достатъчно време. Виж какво, миличка, имаме страхотна идея — обяви Слейтър. Тонът му все още бе шеговит, но в него имаше настоятелна нотка. — Майка ти и аз решихме, че имаш нужда от почивка. Ела на острова тази седмица. Може да помогнеш на Глория с багажа, да се погмуркаш, да хапнеш домашно приготвена храна и да си починеш. На петнадесети ще ни изпратиш на самолета. След това можеш да останеш колкото искаш. Да кажем месец.

— Татко, аз наистина съм заета в момента...

— Имаш нужда малко да се откъснеш, Ейми — прекъсна я твърдо баща ѝ. — Не мислиш ли, че мога да забележа признаците? По дяволите, достатъчно често съм ги виждал у хора, които са работили за мен през годините. През последните няколко месеца ти все повече и

повече започваш да се тревожиш за своето писане. Прекалено много те обсебва. Явно е, че започваш да усещаш стреса. Не си идвала да ни видиш повече от осем месеца. Знаем колко много обичаш това място. Притеснявам се за теб. Докато ръководех Слейтър Аеро, видях не един свестен човек да изгаря докрай, точно когато започне да усеща вкуса на успеха. Тази научнофантастична поредица миналата година предизвика доста напрежение у теб. Обзалагам се, че през последните няколко месеца не си спряла да се тревожиш дали ще можеш да повториш успеха си и тази година, нали? Искам да ти кажа нещо, мила: Ако не се научиш да се отпускат, няма да бъдеш в състояние да поддържаш темпото.

— Татко, не става дума за отпускане. — Ейми се облегна на прозорчето между кухнята и всекидневната и разсеяно започна да масажира слепоочията си, докато обмисляше своите аргументи. Но въпреки усилията си, почувства, че решителността ѝ отслабва. Рано или късно щеше да се наложи да се върне на острова. Не можеше да отлага безкрайно.

— Тъкмо съм по средата на една книга и исках да я свърша, преди да си почина.

— Ейми, за нас двамата с майка ти, би означавало много, ако успееш да ни отделиш няколко дни преди да заминем за Лондон.

Ейми изпъшка.

— Хайде сега, татко! Мама може да прибегва до това, но винаги съм си мислела, че ти стоиш над това да използваш стария трик с чувството за вина.

— Отчаян съм.

— Би трябвало да си. — Тя долови някакъв звук отляво. Вдигна поглед и видя Джед, който се бе облегнал на рамката на кухненската врата и закопчаваше ризата си, докато слушаше с неприкрит интерес.

— Виж какво, ще помисля. Ще видя какво мога да направя с разписанието си.

— Обади ми се утре, за да ми съобщиш какво си решила — каза направо Слейтър.

— Ще кажа на майка ти, че мислиш по въпроса. Тя ще се зарадва. Ще се погрижа за билетите.

— Татко...

— Слушай, не се опитвай да ми кажеш, че не искаш да дойдеш на острова заради нещастния случай. Лъопаж бе глупак и си плати за това. Това бе трагично събитие, да, но няма абсолютно никаква причина да се оставяш да те разстройва. Такива неща се случват.

Ейми замръзна.

— Знам. Няма нищо общо е това, което се случи с Боб. Аз просто...

— Е, добре. Той не беше лош човек, и това бе много злощастна история, но не можеш вечно да мислиш за това. А знам, че не беше влюбена в него, тъй че не е като да си убита от скръб, така ли е? Ела да се видим, мила.

— Татко...

Беше твърде късно. Дъглас Слейтър вече бе затворил. Ейми тръшна слушалката, скръсти ръце и впери ядосан поглед в Джед.

— Хей, аз съм невинен — заяви той, вдигнал ръка в протест. — Просто се навъртам наоколо за закуска.

Ейми се усмихна унило и се обърна към печката.

— Съжалявам. Беше баща ми. Свикнал е всички да правят, каквото той иска. Точно сега иска да отида на гости при него и мама, преди да заминат за Европа.

— А ти не искаш да отидеш?

Ейми изведнъж се зае с овесената каша.

— Всъщност, на острова не искам да отида.

— Острова?

— Баща ми е пенсионер. Години наред поддържаше втори дом на малко като точка островче, на неколкостотин мили^[1] от Хавай. През ваканциите, когато бях малка, винаги ходехме там. Сега, когато вече не ходи всеки ден на работа, двамата с мама прекарват там по-голямата част от годината. Мама рисува, а татко пише книга по мениджмънт.

— Защо не искаш да ги посетиш?

Ейми сви рамене.

— Няма основателна причина, предполагам. Просто съм по средата на Скрити демони и се надявах да я свърша. Не ми харесва да спирам по средата на книгата. Татко казва, че се безпокои за мен. Но това не е нещо ново. Той винаги се безпокои за мен.

— Да? Защо? — Джед се отпусна на една табуретка и закачи бастуна на ръба на кухненското прозорче. Наблюдаваше Ейми с

дълбок интерес, докато тя добавяше шепа стафиди в овесената каша.

— Може би защото съм най-малката. И може би защото ме водят като черната овца в семейството. Трябва да знаеш, че по-голямата ми сестра е дипломиран гинеколог, единият от братята ми е поел ръководството на фирмата на баща ми и прави Слейтър Аеро дори още по-печеливша отпреди, а другият ми брат е преуспяващ адвокат, който започва и политическа кариера тук, в Калифорния. Аз, от друга страна, съм на двадесет и седем години, и половината от живота си като възрастна съм прекарала като сервитьорка и в посещаване на вечерни курсове по какво ли не — от сюрреалистична живопис, до задълбочено проучване на неоспоримите доказателства за съществуването на летящи чинии.

— Картината ми е ясна — отбеляза сухо Джед. — Не си на висотата на семейните стандарти. Но сега вече си продала книга. Една трилогия, всъщност, и пишеш друга книга. Това не се ли брои?

— Татко смята, че ще бъда свършена при първия вкус от успеха. Не че има вероятност да се побъркам от микроскопичния аванс, който получих за серията „Сянка“. И авансът за Скрити демони не беше много по-голям, повярвай ми...

— Той смята, че работиш твърде много?

— Предполагам. — Спря да бърка овесената каша и я сипа с черпака в две купи. — Той ще ми говори, след като води толкова битки да издигне Слейтър Аеро на върха преди години!

— От колко време не си била на острова?

— Малко повече от осем месеца. — Тя се съсредоточи, за да извади млякото от хладилника и да го сложи на масата. Усещаше в себе си нервно напрежение, което напоследък я правеше забележително непохватна. Знаеше, че с малко самодисциплина би могла да се овладее. Но когато благополучно успя да сложи млякото на масата пред Джед, той се намуси.

— Сутрин обикновено хапвам само поничка с кафе.

— Е, аз пък закузвам овесена каша и грейпфрут — заяви тя решително. — Още едно малко нещо в запаса ни от знания за навиците и ексцентричностите на другия.

— Не съм ял овесена каша от дете. — Той разгледа с подозрение сивото съдържание на купичката.

— Хвърли вътре малко кафява захар и ще я преглътнеш леко като поничка. Повярвай ми. Освен това, тя е полезна. Имаш нужда да възстановиш силите си. — Ейми му подаде захарницата, тупна на масата двете половинки от грейпфрут, които бе приготвила по-рано, и седна на една табуретка до него.

— А кой е този Боб? — попита небрежно Джед, докато дълбаеше в грейпфрута.

Ейми премигна. Лъжичката, с която ядеше грейпфрута, леко затрепери в ръката ѝ.

— Не е толкова важен. Просто един човек, с когото се срещам от време на време. Последния път, когато ходих на острова, го поканих да дойде с мен.

— Още ли се срещаш с него? — Тонът на Джед не издаваше особен интерес.

— Не. — Каза колебливо тя. — Имаше един нещастен случай.

— Какъв нещастен случай?

— При гмуркане. Боб загина, докато се гмуркаше в едни пещери до дома на семейството ми. Не му харесваше това, че баща ми бе забранил влизането в пещерите за всички посетители, а също и за семейството. Една нощ отиде самичък там. Аз бях тази, която намери тялото във водата до входа на пещерата следващия ден.

— Господи...

— Да. Беше истински шок, меко казано. — Тя внимателно изгреба парче грейпфрут с лъжичката си. Земята, където са разположени подводните пещери, е притежание на баща ми. Никога не е разрешавал, на когото и да е да се гмурка там. Дори не ни дава да показваме входа на гостите си. Съмнявам се, дали много хора от единствения град в Орлеана знаят къде е той. Дори и ако знаят, винаги са уважавали желанието на баща ми да държат туристите настрана от пещерите. Татко смята, че е най-добре хората да не знаят къде се намират. Някой тъп турист може да се изкуши и да поиска да се гмурне. Гмуркането в пещери е много рисковано.

— Знам. И аз съм го правил малко.

Тя го погледна изненадана.

— Наистина ли?

— Беше преди време. Не влиза в представите ми за забавно хоби.

— Не. Не мисля, че би могло да е такова.

— Ейми, мога да си представя какво ти е било като си намерила тялото...

Ейми успя да вдигне рамене.

— Минаха осем месеца. Сега всичко изглежда като един сън. — Кошмарен сън.

— Беше ли влюбена в него? Беше ли той нещо повече от обикновен приятел?

— Боб Лъопаж не ми бе любовник — обяви студено тя. — Беше просто познат, с когото имах едно общо нещо: гмуркането. Това бе всичко.

— Добре, успокой се. Нямах намерение да навлизам в лични теми. — Посегна за още захар и изстена. Когато Ейми го погледна разтревожено, каза: — Чувствам се така, сякаш са ме ритали вместо футболна топка.

Ейми използва възможността да смени темата.

— Щом стана дума за влошения ти статус...

Джед потрепери.

— Мога да измисля по-добри начини за описване на сегашното ми състояние.

— Аз съм писателка. Ценя точността. Това, което исках да кажа, е, че трябва да отидеш при доктор Мълейни да погледне крака ти.

— Кракът е добре. Лекарят на компанията извади всичкото стъкло и ми каза как да се грижа за него. Тази сутрин след душа смених превръзката. Почти се е оправил. Още няколко дни и мога да махна бинтовете.

— Все пак смятам, че е добре да го види Мълейни — повтори Ейми упорито.

Той обърна глава и я погледна.

— Ти си едно деспотично малко същество, знаеш ли? — усмихна се той меко. — Едва сега започвам да го разбирам.

Ейми се изчерви и заби лъжичката си в грейпфрута.

— Извинявай. Твоят крак си е твоя работа.

— Съгласен съм.

— Аз може да съм деспотична, но в тебе пък има един арогантен инат на мъжкар, знаеш ли?

Джед се ухили, една от тези бързо проблясващи усмивки, които за малко разваляха вида му на калвинистки пастор.

— Толкова дълго време живея сам, че изобщо не съм се научил да се справям с женското мърморене.

— Никога не съм смятала, че е късно за едно старо куче да се научи на нови трикове.

— Твоята вяра в моята приспособимост и интелигентност ме карат да се чувствам смирен. Всъщност не мисля, че точно мърмориш. По-скоро се суетиш и вдигаш пара.

— След закуска ще намина при Мълейни и ще ти определя час.

— Направи го, и след това можеш сама да отидеш на този преглед.

Ейми въздъхна.

— Джед, бъди разумен! Снощи не беше добре. Имаше температура. Кой знае каква инфекция може да те е хванала в Близкия изток.

— Просто вчера прекалих, това е всичко — кротко избъбри Джед. — Лекарят ми каза да не избързвам да се връщам в Щатите, но аз настоях. Малко се поизморих и вдигнах лека температура. Нищо сериозно. Тази сутрин съм добре.

— Не бях си давала сметка какъв невероятен инат си.

— Никога не можеш да видиш най-лошите недостатъци на един човек докато не поживееш с него или нея — поясни философски Джед. — До тази сутрин, например, няхах никаква представа, че изстискваш пастата си от средата, вместо от края.

Ейми се предаде.

— Добре, добре. Не е моя работа дали ще идеш на лекар. И не се чувствай длъжен да се насилваш да ядеш овесената каша. Като си отиваш у вас, може пътьом да си вземеш един пакет с понички.

Джед изглеждаше изненадан.

— Изритваш ме само защото се противя малко на съветите ти, а... сестра Ейми?

Тя се усмихна кисело.

— Да погледнем фактите. И двамата не сме свикнали да живеем с друг. Още няколко часа и вероятно ще си издерем очите. Най-добре ще е да се разделим, докато още си говорим. — Поколеба се и добави импулсивно. — Довечера, ако искаш, може да дойдеш на вечеря.

— Дадено.

Видя блясъка в очите му и се досети, че този път той не се дължи на температурата. Завладя я познатата напрегната възбуда — бе свикнала да я очаква, когато той я погледнеше по този начин. Този мъж въздействаше на сетивата ѝ по много особен начин.

Проблемът се състоеше в това, че те не бяха прекарвали достатъчно време заедно, опита се да си обясни разумно нещата Ейми. Честите, продължителни пътувания на Джед бяха накъсали връзката толкова много, че след всяко негово завръщане тя имаше чувството, че отново се виждат за първи път. Примитивната и толкова присъща на жените чувствителност и несигурност винаги я обсебваша с пълна сила всеки път, когато го видеше след бизнес пътуванията му. Както и настойчивото, неподдаващо се на описание привличане. Казваше си, че това всъщност не е типът мъж, който би могъл да я привлича физически, но не помагаше.

След закуска Ейми закара Джед до малката му, обветрена къщурка. Наблюдаваше го с лека тревога как се мъчи да се оправи с ключовете, чантата и бастуна си. Облегна се на колата, и с намерение да държи устата си затворена, се чу да пита:

— Смяташ ли, че тази нощ можеш да останеш сам?

Той бързо я погледна и се съсредоточи върху входната врата.

— Не възнамерявах да я прекарам сам. Ще вечерям у вас, забрави ли? — Изкачи се бавно по стълбите и пъкна ключа в ключалката.

— Имах предвид след вечеря — подхвърли нехайно Ейми. — Тревожа се, че пак може да вдигнеш температура.

— Не мога две нощи една след друга да те изхвърлям от леглото ти, Ейми. — Той бутна вратата и закуцука към просто обзаведената предна стая. — Хайде влез, ще ти направя чаша кафе. Това е най-малкото, което мога да сторя след проявеното от теб гостоприемство.

Ейми се помъкна след него, оглеждайки познатата обстановка. Къщата на Джед бе същата стара антика като нейната, а мебелите — подобно на нейните, сякаш бяха от Армията на спасението^[2]. Но домът на Джед имаше вид, сякаш никой не живееше в него. Нямахме никакви картини по стените, никакви растения, никаква котка.

Единствените любопитни неща бяха двете празни клетки върху един рафт. Едната бе чудноват викториански модел с пищни мрежести орнаменти и стълбище, направено от жица. Другата бе отново

творение в бароков стил, но този път френски барок, според Джед. И двете клетки бяха очарователни, но малко безжизнени, без птици или растения в тях. Изглеждаха голи, като къщата.

Докато пиеше кафето, Ейми усети как нещата между тях двамата се върнаха към познатото, предпазливо равновесие. Знаеше, че що се отнася до нея, по-скоро би си прехапала езика, отколкото отново да започне да му дотяга за доктор Мълейни. Подразни се, че я обвиняват в мърморене, когато винаги бе полагала такива усилия да се държи на разстояние.

На път за къщи Ейми се отби в малкия магазин за хранителни стоки, където извади късмет и намери пресни миди и скариди. Като добави пакет с ориз и малко наденички в количката, тя мислено отметна нещата, от които щеше да има нужда за паелята^[3]. Беше й останало пакетче шафран от последния път, когато я бе приготвяла за Джед. Бе разбрала, че той има слабост към нея.

Както се бе запътила към колата, тя съгледа магазина за здравословни храни от другата страна на улицата и се запита дали не би могла да си получи обратно парите за триптофана. Не, по всяка вероятност. Освен това, погледнато реално, не би могла да се закълне, че той не ѝ е подействал. Предната нощ бе спала малко по-добре от обикновено, въпреки че на всеки няколко часа бе поглеждала към стенния часовник. По-добре бе от билковия чай, който бе използвала предната седмица, и който изобщо не ѝ помогна. Реши още веднъж да опита триптофана, преди да реши дали е ефикасен или не.

През останалата част от следобед тя се зае да разреши един заплетен проблем в десета глава на Скрити демони. Когато приключи с работата за деня, бе доста доволна от разрешението, което бе намерила за дилемата на героинята. Кошмарът, който бе пресъздавала в книгата, имаше доста голяма плътност, но щеше да намери начин да уравни нещата.

Един добър терапевт несъмнено веднага би проумял, че тя използва романа, за да разреши проблемите, които изглежда не можеше да реши по друг начин в главата си. В книга като Скрити демони можеше да се справи с кошмарите, нещата в истинския живот се оказваха по-различни.

Бе приключила с почистването на мидите и скаридите и отваряше бутилка Шардоне, когато чу познатото почукване на вратата.

Прониза я лека тръпка на възбуда. Изтри ръцете си в червената кухненска кърпа и отиде да отвори вратата. Не беше съвсем сигурна какво да очаква от Джед.

Отвори вратата, забеляза от пръв поглед начина, по който той се облягаше на бастуна, и разбра, че Джед Глейз тази вечер няма да се нахвърли върху нея. Заля я вълна на облекчение. Реши твърдо да не обръща внимание на еднакво силното обезпокоително чувство на разочарование, което изпита.

— Имаш вид на претоплена овесена каша — заяви Ейми, докато той полека пристъпваше през прага.

— Това е доста точно описание на начина, по който се чувствам. Не ми се иска да си призная, но последвах съвета ти и ходих при Мълейни следобед. Недей да злорадстваш. Точно сега не мога да го понеса.

— Не злорадствам, изпитвам облекчение. Какво каза той? — Тя затвори вратата и хвърли загрижен поглед към Джед, който внимателно приседна на едно от дълбоките кресла с износени пружини.

— Той каза — обяви Джед, — че всичко зараства нормално, но аз много съм се пресилвал. Имам нужда — изгледа мрачно изпитателното лице на Ейми — от нежни, любещи грижи. Почивка. Добра храна. От някой, който да ме държи под око за няколко дни. Някой, който да се суети около мене. Да не би случайно да си се обаждала да подскажеш всичко това на Мълейни?

— А, не. В единадесет часа тази сутрин се заклех да не досаждам повече. Реших, че ми липсват опит и умение в това изкуство. Но признавам, че съм доволна, задето си отишъл при Мълейни за крака. Тук имам нещо обезболяващо — нещо много хубаво и скъпо. — Ейми се върна в кухнята да вземе виното. — Искаш ли?

— Отлична идея. Ще го използвам вместо хапчета тази вечер. — Облегна се на стола, докато Ейми наливаше виното. Прие чашата с явна благодарност. После продължи с равен глас: — Предполагам, че тази вечер мога да легна на кушетката.

Ейми вдигна вежди.

— Сериозно ли говориш? Искаш да прекараш още една нощ тук? Джед взе да съзерцава виното в чашата си.

— Мисля, че Мълейни бе малко обезпокоен от температурата ми. Искане да има някой близо до мен, за да ме чуе, когато се провикна.

Ейми се усмихна.

— И какво се очаква от мен да направя, ако се провикнеш?

— Да ми пъкнеш в устата от тия хапчета, които ми даде. — Джед докосна джоба на панталона си. — Точно от каквото имам нужда. Още хапчета. Извинявай, че се натрапвам, Ейми. Ако предпочиташ да не оставам и тази нощ, просто ми кажи. И сам ще се оправя.

— Вече ти казах — добре дошъл си да останеш и тази нощ — каза тихо тя. — И можеш да спиш в леглото.

— Кушетката.

— Няма да се събереш на кушетката. Не спори с мен, Джед. Не си забравил, че това е моята къща, нали?

— И че си деспотична натура.

— Мислиш ли, че ще можеш да изтърпиш мърморенето ми още една нощ?

Той се ухили.

— Донесох си запушалки за ушите.

Няколко часа по-късно на Джед му се искаше да не беше се шегувал за запушалките. Писькът, който го събуди, бе от тия, които карат човек да разбере какво означава да те побият студени тръпки.

Той се надигна инстинктивно от леглото. Прониза го силна болка в ребрата. После бързо се озова във всекидневната, готов да посрещне всичко — от нападател, до някое реално проявление на сътворен от Ейми ужас, от рода на тия, които изобилстваха в книгите ѝ.

Това, което завари, бе Ейми, свила се на кушетката, обгърнала в беззащитен жест тялото си с ръце, втренчила невидждащ поглед в червеното сияние на догарящия огън.

Заглъхващият писък все още зловецко отекваше в стаята.

[1] Миля — мярка за дължина, равна на 1609,31 м. — Б.пр. ↑

[2] Армия на спасението (Salvation Army) — евангелска мисионерска организация, която предоставя социална и религиозна помощ на крайно бедните. — Б.пр. ↑

[3] Паеля (исп.) — ястие с ориз и пиле или риба (или други морски продукти). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Тя разбираше, че се дави, знаеше също така, че това не е възможно, защото все още можеше да диша. Въздухът все още нахлуваше в белите ѝ дробове. От какво по-голямо доказателство имаше нужда? Копнееше да си проправи път към свежия въздух, но това бе невъзможно. Имаше нещо важно, което трябваше първо да свърши. Така че продължаваше да плува напред в тъмнината, като стискаше неудобния си товар.

Тъмните стени на водния гроб се затваряха около нея, като заплашваха изобщо да не я пуснат оттам. Водата като че ли се сгъстяваше и ставаше мътна, противеше се на крехкия лъч светлина. Наблизо се мярна куп чакъл и пясък от старо подводно свличане, точно когато минаваше покрай отвратително черния вход на някакъв тунел. Толкова лесно можеше да бутне нещо и да предизвика ново свличане, което да запуши прохода, през който се движеше. Тогава никога нямаше да може да се върне обратно. Щеше да бъде уловена във вечен капан, заедно с тялото и заключената кутия.

Уловена завинаги в един безкраен подводен лабиринт...

Ейми се събуди при звука на заглъхващия на устните ѝ вик, скочила на колене в инстинктивно усилие да се издигне до повърхността на подводната пещера. Отчаяно се бореше да се освободи от товара, който заплашваше да я повлече надолу към дъното, но знаеше, че не трябва да изпуска кутията.

Още докато се опитваше да се върне към действителността, забеляза Джед, застанал до вратата. За момент се почувства онемяла. Твърде голямо бе усилието, необходимо да разграничи съня от реалността. То отнемаше всичките ѝ сили. Но започваше да става все по-добра в това отношение, въпреки че нямаше голям успех в спирането на самите сънища. Напрегнатата тишина не продължи дълго.

— Ейми? — прозвуча гласът му, дрезгав от безпокойство.

— Извинявай, Джед. — Едва чу собствения си глас, бе по-скоро някакъв шепот. Разтърси глава, като се опита да си вдъхне малко сили. — Лош сън. Рискове на професията — така е то, като пишеш фантастика. — Успя слабо да се усмихне, когато се обърна да го погледне.

Застанал в сянката, той изглеждаше силен и вдъхващ спокойствие. Не беше му останало време да грабне бастуна и се подпираше на рамката на вратата с голямата си силна ръка. Можеше да забележи в полумрака напрегнатото му, преценяващо обстановката изражение. В него пулсираше една трескава, примитивна готовност, която нещо в нея инстинктивно определи: Джед се бе появил на вратата, готов да се бие.

Едва си даде сметка за това, когато видя, че Джед неусетно се е върнал към старото си аз. Като че ли въртна нещо в себе си, което изключи напрежението и готовността за битка. Той бавно пристъпи към нея. Движеше се малко сковано без бастуна.

— Ама що за глас бе това! — Когато се приближи до кушетката, тлеещата жарава в камината за момент улови и освети пламъчето на престорената веселост в очите му. — Какъв ли страшен сън е бил.

Ейми седна на кушетката, сви колене под фланелената нощница и ги обгърна с ръце.

— Такъв беше.

— Искаш ли да поговориш за него?

Тя поклати глава.

— Не, искам просто да го забравя.

Той кимна с разбиране, докато присядаше до нея. Възглавниците се наклониха под тежестта му.

— Разбирам. Най-добре е такова нещо да се забрави. Нещата само се влошават, ако се говори. Стават по-реални.

Той май беше прав, помисли за момент Ейми. Може би да се говори, щеше да е по-лошо. Запита се откъде ли знае това. Напоследък си мислеше, че говоренето може да помогне, но вероятно защото знаеше, че не може да говори за това. Може би щеше безмълвно да откачи.

— Съжалявам, че те обезпокоих, Джед. Заболя ли те кракът?

— Не. — Сложи тежката си ръка около раменете ѝ и я привлече по-близо до себе си. — Кракът ще се оправи. Сега се тревожа за теб. Имам чувството, че вътре имаш стоманена жица. Толкова си скована и напрегната.

— Иска се известно време, за да излезеш от кошмар. — Дотук беше ѝ отнело осем месеца и нямаше признаци на подобрение. Мисълта да живее с това напрежение през останалата част от живота си бе непоносима. То би трябвало един ден да започне да намалява.

— Често ли ти се случват?

— Кошмарите ли?

— Да.

Тя изправи глава.

— Спя неспокойно. Казах ти. Както и още тридесет милиона американци. Безсънието ми е проблем и понякога имам такива сънища. Не е кой знае какво. Съжалявам, че те разтревожих.

Той я погали по рамото в разсеян, успокоителен жест.

— Не се притеснявай за това.

Небрежният начин, по който го каза, накара Ейми да запита безразсъдно:

— Защо? И по-лошо ли си бил събудан?

За момент той сякаш замръзна, после повдигна брадичката ѝ, за да може да я погледне право в очите.

— Няма нищо по-лошо от женски писък по средата на нощта. Сигурна ли си, че си добре, Ейми?

Тя кимна несигурно. Живо усещаше топлината и силата му, както я бе притиснал до себе си.

Той пусна брадичката ѝ, но продължаваше да държи ръката си на раменете ѝ. За известно време просто седяха мълчаливо на кушетката. Дишането на Ейми стана пак нормално, докато бавно поемаше от мира и спокойствието, които с готовност предлагаше Джед. Когато почувства, че светът малко или много стана пак същият, тя се опита да се освободи от него.

— Благодаря, Джед. Вече съм добре, наистина. Няма смисъл да губиш повече от съня си. Върни се в леглото.

— И да те оставя тук сама?

— Свикнала съм да бъда сама нощем, забрави ли?

— Може би това е част от проблема ти — измърмори той. Обърна се с лице към нея, плъзна двете си длани покрай гърлото ѝ, и внимателно я задържа, като сложи палците си под челюстта ѝ. Придвижи пръстите си отзад на тила ѝ с лек, масажиращ натиск.

Тя видя как очите му припламват и в нея се настани някакво ново напрежение. Ейми знаеше какво означава този пламък и не беше сигурна дали сега ще може да го възпре.

— Ти също си свикнал да бъдеш сам — тихо произнесе тя.

— Така че може би и двамата си имаме проблем. — Той наведе глава и леко докосна устните ѝ със своите.

Ейми усети неговата жажда. Вцепени се — самата представа за вода при създалите се обстоятелства не беше подходящ мисловен образ. Джед почувства незабавното ѝ отдръпване.

— Хей, успокой се — прошепна той. Хвана главата ѝ с голямата си ръка и нежно тласна лицето ѝ към голите си гърди. — Това съм само аз.

— Нооо, аз едва те познавам — чу се да изрича тъжно тя, като се чудеше защо го признася на глас.

Думите им звучаха глупаво, като се имаше предвид характера на връзката им. Тя търсеше друг тип мъж — добър, нежен, мил. Искаше слънчев, а не пълен със сенки човек, мъж, който да се нуждае от съпруга и майка за децата си, а не само от любовница. А сега си имаше Джед, един почти чужд човек след три месеца запознанство. След шест месеца, вероятно, пак щеше да ѝ се струва чужд. Беше мъж, който не говореше за себе си — както и тя. Може би те двамата се заслужаваха.

— Шшт, Ейми! Познаваш ме. Аз съм твой приятел, забрави ли? Все още преживяваш кошмара наум, нали? Спри да мислиш за него. Това е единственият начин да се справиш. — Продължаваше да държи лицето ѝ притиснато към топлината на гърдите си, докато с другата си ръка милваше рамото ѝ.

Ейми леко потрепери, като нервна реакция на докосването му. Трябваше да спре да мисли за това, иначе щеше да полудее. Съзнателно се застави да насочи вниманието си към топлината, която излъчваше силното тяло на Джед.

Не беше точно да се каже, че е чужд, защото знаеше толкова много неща за него. Миризмата му, например. Тя дълбоко вдъхна.

Щеше да разпознае тази миризма и в последния си час. Неговият аромат бе уникален, много мъжествен, покоряващ, вдъхващ спокойствие. Това бяха честна пот, ухание на чист сапун и мускусна чувственост, примесени в едно. Ейми се отпусна и се облегна на него.

— Така е по-добре — каза Джед с глас, който започваше да звучи лениво от страстта. — Спри вътрешно да обикаляш в кръг и ме остави малко да те поддържа.

— Кракът ти...

— ... Се чувства прекрасно.

— Ребрата ти...

— Никога не са били по-добре.

Ейми приглушено произнесе нещо, което звучеше като „Обзалагам се“. Засмя се треперливо.

— Повярвай ми — каза той, — знам какво правя.

Сложи я да легне сред разбърканите чаршафи и одеяла. Тя погледна нагоре към него. Усети изострящото му се желание и веселостта ѝ изчезна. Той се настани до нея, като докосна леко с наранения си крак нейния. В него сега се усещаше някаква напрегнатост, красноречива и древна като света.

— Защо винаги ме гледаш така, когато разбереш, че искам да те докосна? — попита Джед, като сложи ръката си на най-горното копче на фланелената ѝ нощница. Жестът не бе обезпокоителен, но бе почти непоносимо интимен.

— Как те гледам? — В очите ѝ ясно се четеше недоумение. Изглеждаше толкова едър, както лежеше до нея. Раменете му закриваха от погледа ѝ огъня в камината.

Той повдигна широкото си рамо.

— Не знам как точно да определя. Имаш вид, сякаш малко се страхуваш от мен.

— Не се страхувам от теб.

— Тогава си бдителна. Предпазлива. Несигурна. По дяволите, не знам! Това е просто нещо, което виждам в очите ти, когато се приближа до теб. Да не криеш някой любовник от мен? Страхуваш се да не открия, че си имаш някой, когато не съм в града?

— Как би се чувствал, ако е така?

Той се наведе да я захапе игриво за гърлото. Когато отново вдигна главата си, изражението му бе непроницаемо.

— Нямах да е моя работа, нали?

— Нямах да е.

Той изстена и разкопча копчетата на фланелената нощница. Ейми рязко си пое дъх, когато ръката му се промъкна под тъканта. Пръстите му намериха връхчето на гърдата ѝ.

— Нямах да е моя работа, но щеше да ме накара да подлудея.

— Джед? — Ейми улови лицето му между дланите си, като се опита да разгадае изражението му в сянката.

Той се усмихна с някаква странна полуусмивка.

— Дадох си сметка за това, когато ти се обадох от Лос Анжелис. Помислих си: Ами ако не е сама тази нощ? Ако е с някой друг?

— Започна да се тревожиш кой ще те прибере от летището ли? — опита се да се пошегува тя с неравен глас. Невероятно бе усещането от топлата му длан върху малката ѝ гърд.

— В теб има една садистична черта да дразниш, Ейми Слейтър! — Лешниковите му очи светнаха, а желанието нахлу с нова сила в него. Устата му се намери върху нейната.

Ейми почувства как езикът му докосна долната ѝ устна. Страстта му все още беше под контрол. Ако го помолеше да спре, той, без съмнение, щеше да го направи. Сега беше моментът да каже стоп, ако възнамеряваше да запази връзката в рамките на безопасното, неангажиращо приятелство.

Но силата му вече я обгръщаше отвсякъде, като ѝ обещаваше сигурност и вълнуващи усещания, и може би освобождаване от угнетяващото напрежение, причинено от кошмарния сън. Ейми въздъхна и обви ръце около врата му. Затвори очи и за пръв път през трите месеца, откакто го познаваше, се остави да я завладее трепетната жажда, която усещаше у него.

Пламъкът на желанието, който бе свикнала да вижда в очите му, когато се завръщаше от пътуване, тази вечер гореше по-силно отвсякога. Не беше изчезнал. Само временно го бе потискал заради състоянието си и лекарствата.

По тялото ѝ премина възбуда, предизвикана от властната настоятелност на Джед. Притисна се по-силно до него. Изпитваше благодарност заради начина, по който горещото чувство изтласкваше накъсаните следи от кошмарния сън. Той нежно погали зърното на гърдата ѝ с грапавите си ръбати пръсти и то щръкна.

— Може и да си малко предпазлива отначало, но мисля, че когато се отдадеш, това ще бъде напълно. Господи, не знаеш колко много съм искал да открия какво означава напълно при теб...

С бързо, нетърпеливо движение той дръпна фланелената нощница надолу до кръста, а после я свлече в глезените ѝ. Тя падна на пода в безмълвна купчинка. Джед се надигна от кушетката, за да махне слипа си. Освободен от ограничението, неговият мъжки атрибут се издаде напред, в пълна готовност, настоятелно притиснал се до бедрото на Ейми.

Колко е голям, удиви се Ейми. Би трябвало да отгатне, че тази част от него ще бъде като останалото. Голям, солиден и мощен. Изведнъж се почувства малка и уязвима.

После забеляза леката гримаса по лицето на Джед, който избутваше слипа през превързания си крак.

— Боли те, нали?

— Не толкова много, колкото тази част от мен, която има нужда от теб. Изпитвам тази болка по теб от дълго време, Ейми Слейтър. — Той отново я взе в прегръдките си, като силно притисна гърдите ѝ срещу своите. — Боже мой, имах нужда от това! Не мисля, че дори съм си давал сметка колко много... до тази нощ.

Той прокара ръка надолу по гръбнака ѝ, като поспря при бедрата, за да бутне долната част на тялото ѝ към себе си. Ейми веднага почувства пулсиращия му член. Кракът ѝ бе притиснат между мускулестите му бедра, докато Джед продължаваше да изследва заоблените ѝ задни части.

— Толкова мека, толкова сладка и секси — промълви той с удивление. — Не знам как съм чакал толкова дълго.

Устните му намериха отново нейните, с по-бурна целувка този път. Скоро тя леко изстена и отвори уста, за да го приеме. Езикът му бързо се плъзна вътре и завладялото го изпепеляващо напрежение ѝ се предаде. Тя реагира почти яростно, в желанието си да намери облекчение както за себе си, така и за него. Притисна го по-силно, като започна малък дуел, в който нямаше нито победител, нито победен — целта му бе да изостри чувствените им възприятия. Харесваше ѝ на вкус, помисли си тя. Горещ, настоятелен и възбуждащ.

— Ейми, Ейми, не знаеш как беше... — Думите му заглъхнаха при приглушения стон, който издаде тя, когато той плъзна пръстите си

под мекия ѝ задник.

Ейми потрепери от непознатата милувка и автоматично се дръпна встрани. Ръката му я стисна и тя почувства как твърдят му член помръдва настоятелно срещу бедрото ѝ. Усети инстинктивно, че Джед едва се сдържа. Като че ли целият му самоконтрол от последните три месеца бе изчезнал, оставяйки го на милостта на собственото му яростно желание. Пръстите му отидоха по-надолу, като изпробваха влажната топлина между краката ѝ.

— Знаех, че ще се отзовеш. — Гласът му бе хрипкав, тържествуващ от задоволство. — Знаех си. Вече си влажна и гореща.

— Джед — изрече тя задъхано, като се извиваше под ръката му. Обля я вълна от желание. Докосна с разтворени пръсти силните мускули на рамото му. После почувства как един от големите му груби пръсти се промъква и прониква в нея. Тялото ѝ веднага реагира, всички малки мускулчета бързо се свиха. Тя затвори очи и се притисна до него.

— Толкова си стегната. Тясна, стегната и силна. Ще си загубя ума. — Той бавно извади пръста си от нея и когато тя извика и притисна лицето си в гърдите му, той доволно и дрезгаво изстена. После нежно намокри със собствената ѝ влага мъничкия център на удоволствието, скрит в триъгълника от меки, златнокафяви косми.

— Аз съм тази, която ще си загуби ума — прошепна Ейми.

— Добре. — Леко стисна ухото ѝ със зъби.

Ейми притисна устни към плоското зърно на гърдите му, жадна да го вкуси. Долната част на тялото ѝ пулсираше от топлината и от някакво силно, мъчително усещане. Провря ръката си надолу, между телата им, като търсеше тежкия пенис, който чакаше там. Когато го намери, обви пръсти около него с нежна милувка, която предизвика стон някъде дълбоко в Джед.

— Сега, Ейми. Знаем, че бързам. Би трябвало да почакам малко, да ти дам време. Но помогни ми, не мога да чакам. Трябва да те имам сега.

Джед се надигна, като разтвори бедрата ѝ с ръце. Ейми погледна към него, както се бе навел над нея, и видя вулкана в очите му. Лицето му изглеждаше сковано от страстта. В този момент тя не искаше нищо друго, освен да му даде освобождението, към което той се стремеше.

— Ела, Джед. За мен няма никой друг. Никой друг, когато ти не си тук. Знаеш го, нали? — тя повдигна тялото си подканящо.

Тогава той се устреми към нея. Ейми почувства ожулването от превръзката на крака му по меката вътрешна страна на бедрото си. Тялото ѝ отначало се противопостави на пулсиращия натиск. Почти болезненото чувство накара Ейми за момент да се задъха. Той беше толкова голям, не знаеше друг като него.

— Приеми ме, Ейми. Вземи ме вътре. Имам нужда от това. Боже мой, наистина имам нужда. С мощно, плавно движение на бедрата си той проникна в нея. Ейми изпусна леко стенание от възбуда и женско съмнение. Напрегнатото ѝ тяло бе впримчено между страха от болката и обещанието за удоволствие. И тогава почувства как бавно започва да се нагажда към него. Даде си сметка, че Джед се напъня да остане неподвижен, упражнявайки цялата си воля, за да ѝ даде време да го приеме.

— Трябваше да почакам — изхърка той неспокойно. — Трябваше да ти дам малко повече време. Бях си казал, че няма да бързам с теб.

— Шшт. — Тя докосна устните му с пръсти, за да го накара да млъкне. — Не бързаш. Аз искам точно това. Искам теб.

— Ейми. — Той се наведе към устата ѝ, проникна в Ейми и с езика си.

Започна бавно да се движи в нея. Тялото ѝ откликна веднага. Заби нокти в раменете му и се повдигна, за да посрещне неговите ускоряващи се тласъци. Силната страст улови и двамата в пламъците си, като се разгаряше и изискваше още и още. Потоците от енергия се сляха в буен, неудържим огън, който предшестваше избухването на вулкана. Ейми забрави всичко друго на света, освен жаждата си, която щеше да бъде удовлетворена.

Приглушеният, дрезгав вик на Джед съпроводи един последен, дълбок тласък в нея. Потече гореща лава. Тя се притисна още по-силно до него, увиснала сякаш във въздуха, устремена към собствената си, набираща скорост кулминация. После спазми на удоволствие пробягаха на вълни през нея, над нея, около нея. Тихите звучи, които издаваше, вървяха след задъханото ехо от вика на Джед, и те двамата се отдадоха на сладката изнуреност след чувствената буря.

Тишина и спокойствие изпълниха стаята. Това беше първото истинско спокойствие, което изпитваше Ейми от осем месеца насам. Знаеше, че то няма да продължи дълго, но отдихът бе приятен и тя му се наслаждаваше.

Мина доста време, преди Джед да се застави да се размърда. Ако не бе тъпата болка в ребрата му, която пак започна, реши той, може би нямаше да мръдне до сутринта. Харесваше му сегашното положение, харесваше му да държи главата си върху меката, нежна гръд на Ейми, харесваше му влагата между краката ѝ, която засилваше чувството на близост между тях, както и женското ѝ чувствено ухане. Харесваше му доволството, което се излъчваше от тялото ѝ.

Силният ѝ отклик го изпълни с едно чисто мъжко чувство — комбинация от удивление и задоволство. По-късно, обеща си той, щеше да ѝ даде бавното, продължително удоволствие, което бе възнамерявал да направи по време на първия им път заедно. Следващия път нямаше да бърза. Но тази вечер желанието го бе обзело внезапно и без предупреждение. Когато Ейми изобщо не се противопостави, и даже го подкани, нямаше какво да го спре. Джед взе от нея това, за което бе жадувал през последните три месеца.

Главата му вече бе пълна с нещата, които щеше да направи с нея, нещата, на които щеше да я научи за в бъдеще. Изненаданата ѝ и несигурна реакция на начина, по който бе докоснал чувствителните ѝ места, му даде да разбере, че не е много опитна. Но той бе предположил това още в момента, когато я срещна. Това, че бе толкова тясна, му подсказа, че дълго време не е била с мъж. Това също не го учуди. Тя бе от жените, които винаги внимаваха, преди да започнат любовна връзка — от тия, които даваха много от себе си, и следователно можеха да загубят много.

— Джед? — Гласът ѝ бе сънен.

— Извинявай. Ребрата ми малко ме безпокоят.

Тя се раздвижи под него, загриженост, измести покоя на лицето ѝ.

— Може би трябва да вземеш от хапчетата. — Докосна челото му. — Нямаш температура.

— Добре съм. — Той се усмихна. — Ти вече се погрижи за треската, която ме безпокоеше тази нощ. Ами ти? Остана ли нещо от кошмарния сън?

Тя се засмя.

— Какъв кошмарен сън? Мисля, че ти определено намери лек за това.

— Така ли мислиш?

— Изглежда имаше ефект.

— Добре. Тогава предлагам да направим експеримент. — Той бавно се надигна, като проследи с ръка очертанията на гърдите ѝ, и накрая спря върху мекия ѝ корем.

— Какъв експеримент? — Ейми придружи въпроса с котешка прозявка.

— Ела и прекарай останалата част от нощта при мен, Ейми.

Прозявката ѝ се пресече. Очите ѝ се разшириха.

— Джед, не мисля, че това е добра идея.

— Нека да опитаме и да видим какво ще стане.

— Казах ти, спя неспокойно. Не става въпрос случаен кошмар. Аз съм кукуряк от класа. Събуждам се по няколко пъти нощем. И доста се въртя. Повярвай ми, няма да можеш да спиш много покрай мен.

— Ще рискувам.

Тя поклати глава и незабавният ѝ отказ дори да помисли по предложението, го раздразни.

— Не, не смятам — категорично каза тя.

Джед стана прав, после се наведе и я хвана за раменете. Беше нежна и лека, въпреки че притежаваше женска сила. Беше лесно да я изправи до себе си.

— Не бъди глупава, Ейми — изрече спокойно той. — Ще опитаме.

— Аз не...

Той я накара да млъкне с целувка.

— Няма основателна причина да останеш да спиш на кушетката...

Когато вдигна главата си, тя не каза нищо, просто го погледна с тревожен, изпитателен поглед, който не му каза нищо, освен че тя действително се притеснява да спи с него.

— За Бога — промълви той, като я обърна и я насочи към вратата, сложил ръце на раменете ѝ, — защо, след това, което се случи между нас, толкова те разстройва мисълта да спим заедно?

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Студено ми е.

Той се пресегна и грабна нощницата ѝ от кушетката. Навеждането и извиването назад натовариха наранения му крак и той тихо изруга.

— Ето, облечи това. — Пусна нощницата през главата ѝ.

Тя за малко изчезна под меката материя, после намусеното ѝ лице се появи отново, докато навираше ръцете си в ръкавите.

— Доста нахално от твоя страна е да ме наричаш деспотична, знаеш ли? Всъщност, смятам, че си доста нахален.

— За щастие това, че съм добър в леглото, компенсира недостатъците ми.

— Ха!

— Имаш някакви оплаквания, скъпа? — Те вече почти бяха стигнали до тъмната спалня. Продължаваше да държи ръцете си върху раменете ѝ, докато я водеше към леглото.

— И да имам някакви оплаквания, към кого трябва да ги отнеса? — запита тя, като пропълзя под завивките и се подпря на възглавниците да го изгледа кръвнишки.

— Винаги се връщай към източника на проблема, казвам аз. — Той се плъзна до нея, вплитайки краката си в нейните. — Ела тук, и ми кажи къде точно не успях да задоволя изискванията ти.

— По дяволите, Джед!

— Не ти идва наум дори една проблематична област, нали? Знаех си.

Тя въздъхна.

— Твоето самодоволство може да се превърне в първостепенен проблем.

Той тихо се засмя и я прегърна.

— Ако по отношение на теб изпитвам такова самодоволство, трябва да обвиняваш само себе си. След начина, по който реагира, съм склонен да мисля, че съм цяла фурия в леглото. Заспивай, Ейми.

— Не мисля, че ще мога — каза тя много сериозно.

— Ще заспиш.

— Какво те прави толкова сигурен?

С престорено монотонен глас той провлече:

— Защото страшно много ти се спи. Клепачите ти натежават. С усилие стоиш будна. Тялото ти е приятно отпуснато. Искат ти се само да затвориш очи и да заспиш.

— Не се поддавам на хипнотично внушение.

— Поддаваш се, разбира се. Творческият ум е най-податлив, не го ли знаеше? А тези, които се издържат с писане на научна фантастика, би трябвало да са два пъти по-податливи от обикновения човек.

Тя поклати унило глава и накрая отстъпи, пред неизбежното.

— Добре, но няма да стане нищо.

Заспа след десет минути.

Дълго време Джед стоя съвсем неподвижен, като не смееше да помръдне, от страх да не я събуди. Тя изглеждаше много сладка и крехка в прегръдките му. Златистокафявата ѝ коса се бе разпиляла в чувствен безпорядък по раменете ѝ. Старомодната нощница добавяше очарователна, пикантна нотка.

Джед за първи път си даде сметка, че една от причините да бъде привлечен от Ейми, бе странното съчетание от емоции, които тя предизвикваше у него. Всеки път, когато я погледнеше, у него се надигаше желание да ѝ се нахвърли, но и еднакво силна нужда да я защитава. В тази смесица се криеха емоционални опасности, пред каквито не беше се изправял досега.

Едно неотстъпно любопитство го накара накрая да се освободи от мекото тяло на Ейми. Не обичаше неясни положения. Предпазливо се отдръпна от нея, като внимаваше да не я събуди. Тя помръдна един-два пъти, но очите ѝ останаха затворени, а дишането ѝ продължи да бъде равно. Джед вътрешно се ухили. Може би тя бе от тия, така наречени страдащи от безсъние, които вярваха, че половината нощ са будни, а всъщност спокойно проспиваха по-голямата част от нея.

Но кошмарният сън бе достатъчно реален, напомни си Джед. А той бе донякъде запознат с кошмарите.

Искаше да види какво представлява това писане, което бе в състояние да предизвика такъв смразяващ кръвта, изплашен писък. Беше прочел и трите книги от трилогията на Ейми. Окото на магьосника, Проклятието на дамата и Майсторът на сянката. Последната нямаше да излезе скоро, но Ейми му бе позволила да

прочете ръкописа. Бе открил, че тя е по-различна от другите две, въпреки че и трите бяха обединени от общи герои и обща тема.

Джед знаеше, от това, което Ейми му бе разказала, че е завършила Майсторът на сянката само преди няколко месеца, всъщност тъкмо преди да я срещне. Тонът изглеждаше по-мрачен, отколкото в другите книги, не толкова приключенски безгрижен в третирането на опасностите, с които се сблъскваха героят и героинята. В известен смисъл това бе по-добра книга, по-богата в детайлите и характеристиките, но без съмнение в нея имаше нещо неспокойно, което я правеше по-различна от другите.

Той премина с накуцване през всекидневната, като разсеяно почесваше заздравяващата рана на дясната си ръка. Ейми държеше компютъра си в един ъгъл на стаята до кухнята. Държеше също и бутилка бренди в един кухненски шкаф. Не беше скъпа марка и тя имаше склонност да го налива в малки, внимателно премерени количества. Той би предпочел чаша уиски, но Ейми не държеше уиски в къщата. Не беше му предлагала уиски от оная нощ, когато бе наминала и го бе намерила в доста напреднал стадий на напиване. Тогава не беше казала нищо, но загрижеността и неодобрението ѝ бяха явни. След това, когато и да му предложеше питие, то обикновено биваше бяло вино. Вместо да се засегне, Джед бе намерил деликатното ѝ маневриране за доста сладко и забавно.

Няколко минути по-късно, с чаша бренди в ръка, той седна пред компютъра. Ейми беше му показала как да включва текстообработващата програма и да зарежда дискета, преди да замине последния път. Тогава той беше просто любопитен. На преден план бе излязло мисленето му на инженер, предполагаше той. От време на време това му се случваше. Някога беше добър инженер.

Смръщи се напрегнато пред тъмния екран и започна да рови в кутията с дискетите.

Канеше се да включи програмата, когато забеляза купчина напечатани листи в ъгъла на бюрото. Пусна дискетата с програмата в кутията и вдигна купа хартия.

Най-отгоре пишеше Скрити демони. Ейми сигурно бе решила да извади на принтера това, което бе написала досега. Джед взе листата и брендито и полека отиде до разхвърляната кушетка. Седна, светна

нощната лампа и бързо прехвърли страниците, като започна от края. Искаше да прочете последното, което бе написала Ейми.

Беше история за битки и вълшебства, за една съвсем нормална млада дама от Калифорния на име Уанда Мадисън, която се бе намерила пренесена против волята си в друг свят, за да се бори с тайнствени същества, пратени от една още по-тайнствена тъмна сила. Животът в новия свят бе във водна среда и при прехвърлянето Уанда бе надарена по някакъв начин със способността да живее под водата.

Някой, обаче, бе направил сериозна грешка, като бе вербувал Уанда за опасната задача да се бори с демони. Уанда се опитваше непрекъснато да обясни грешката, но бе твърде късно. Проблемът се състоеше в това, че демоните, с които трябваше да се бори, идваха от най-тъмния участък на морето. Те представляваха една сила, която можеше да живее само на дълбоко, и всеки опит за надмощие означаваше навлизане в черните дълбини на подводните пещери, където живееха съществата. Всъщност, горката Уанда имаше вроден страх от тъмното. Страдаше също и от клаустрофобия. Това бе истинска беда. За нещастие, за Уанда и водните хора, които я бяха отвлекли, нямаше да има втори шанс. Тя бе тяхната единствена надежда да оцелеят.

Тя се насили да плува, без да спира през мрака, полузаслепена от тинята, която предсмъртните конвулсии на съществото бяха вдигнали от дъното. Беше сигурна, че всеки момент дробовете ѝ щяха да станат пак нормални, човешки бели дробове, и тя няма да бъде повече в състояние да вдишва вода. Като си каза, че усещането за даване си бе чисто въображение, тя продължи напред към пещерата. Потискащата водна тъмнина бе сгъстена разновидност на всичките ѝ детски страхове. Инстинктът я предупреждаваше, че няма да има спасение. Щеше завинаги да остане в този капан. И все пак тя продължаваше да рита непохватно със странните си крака с плавателни ципи, като се мъчеше да маневрира с мъртвата тежест на своя товар. Не можеше да погледне какво влачеше в най-тъмния воден тунел. Ако го направеше, сигурно щеше да премине границата на лудостта. Но можеше да усети как кракът му отпуснато се плъзга покрай нея, носен от силното течение, можеше да почувства от време на време, докосването на мъртвата ръка. Очите. Ако погледнеше в очите, всичко щеше да свърши. Невиждащите, широко отворени очи щяха да бъдат пълни с

обвинения и проклетия, които да я преследват до края на живота ѝ. Не трябва да поглежда към очите. В този момент Уанда би продала душата си за късче дневна светлина, свеж въздух и свобода. Лошото бе, че изобщо не беше сигурна дали ще има душа за продан, след като приключи със страшната си задача.

Джед замислено остави последната страница, отпи продължително от брентито и се зачуди дали описването на такава сцена бе достатъчно, за да причини кошмари у една жена. Положително човек, свикнал с подобен род описания, не би сметнал сцената за ужасяваща. Запита се дали самата Ейми не се страхува от тъмното. Знаеше толкова малко за нея.

Знаеше какво е да се страхуваш от тъмното, помисли си мрачно той. Знаеше също какво е да го имаш за съюзник. През последните осем години се бе научил да го прави свой приятел, а не враг. Понякога оцеляването му зависеше от това.

Допи брентито и бавно се изправи. Изгаси светлината и се запъти пак към спалнята. Ейми се бе свила в привлекателно заоблена купчинка под завивката. Косата ѝ бе тъмно ветрило върху бялата възглавница.

Чувствайки се удовлетворен, като че ли заслугата за това, че тя спи, бе негова, Джед се плъзна в леглото.

Когато леглото поддаде и той се допря до нея, Ейми започна да изплува от небитието без сънища. Един груб мъжки крак докосна нейния. Подсъзнателна паника, дошла от нищото, извила се бързо като гръмотевична буря. Отново я заобикаляше тъмна вода, и за момент не можеше да диша.

Този път бе сигурна, че се дави. После ръката леко се допря до бедрото ѝ.

Само движението на водата около нея бе станало причина ръката и кракът му да я докоснат, каза си тя. Той не беше жив. Не трябваше да се паникьосва. Беше решила да го направи. Нямаше друг избор.

Но паниката напълно я завладя, когато почувства мъжкия крак отново да се допира до нея. Ейми изплува от дълбините на съня, като махаше лудо срещу големите ръце и тежките крака, които искаха да я притиснат и удавят. Този път не викаше. Не смееше да отвори устата

си. Водата щеше да се впусне вътре и да отнеме и малкия ѝ запас от въздух. Отчаяно се мъчеше да се освободи и се бореше с парализиращата я хватка.

— Ейми!

Тя чу гласа на Джед да я вика, но не можеше да се освободи. Чувстваше се като прикована, повече отвсякога. Ръцете ѝ бяха хванати в капан, краката ѝ бяха притиснати от тежестта на мъжко бедро. Не можеше да помръдне.

— Ейми! Стига! За Бога, събуди се! Отвори си очите. Погледни ме. Погледни ме!

Рязката команда я извади от безумната ѝ паника и я върна в действителността. Ейми дълбоко си пое дъх. В дробовете ѝ не нахлу вода. Беше в леглото. Нейното легло. Гласът, който чуваше, бе на Джед. Отвори очите си изведнъж.

Лицето му в сянката изглеждаше сурово и непреклонно. Бе лице на човек, способен да я накара да повярва в ада, помисли си Ейми. Или, може би, беше лицето на човек, който, за да я спаси, би влязъл в ада.

Дишането ѝ се забави и стана пак нормално. Затвори очи, после пак ги отвори.

— Извинявай, Джед! Предупредих те, че спя неспокойно.

Той разхлаби прегръдката си.

— Да, предупреди ме. Сега всичко наред ли е?

— Добре съм.

— Ъхъ. — Той изглеждаше много скептичен. — Смятам да ти донеса чаша бренди с медицинска цел. Веднага ще се върна.

— Добре съм, Джед. Нямам нужда от нищо. — Но протестът ѝ бе слаб, и го знаеше. Съвсем определено се нуждаеше от нещо. Пристъпите на паника ставаха все по-лоши, също като кошмарите.

Джед не си даде труд да отговори на нерешителния ѝ протест. Той излезе и тя скоро го чу да отваря един шкаф в кухнята. Когато се появи отново в спалнята няколко минути по-късно, държеше в ръка една внушителна доза бренди.

Тя седна, като сви колене под завивката и ги обгърна с ръце.

— Не мога да си позволя да пия толкова много — каза тя, като пое чашата. — Знаеш ли колко струва това нещо? Трябва да го пазя за специални случаи.

— Сега случаят е точно такъв, спешен. Не се безпокой, ще ти купя нова бутилка. — Чертите на лицето му не бяха се отпуснали. Притесняваше я напрегнатото изражение в очите му.

— Е, предполагам, че е спешен случай — съгласи се тя, като пийна от брeндитo. Последва продължителна пауза.

— От колко време е така, Ейми?

Тя се престори, че не разбира. Вместо това леко сви рамене.

— От няколко месеца.

— Колко месеца, Ейми? Тя въздъхна.

— Около осем, или нещо такова.

— Може би баща ти е прав. Може би напрежението от писането ти се отразява зле.

— Може би.

— Не искаш да си признаеш, нали?

— Не. Неудобно ми е. Имам един брат, който може да се справя с напрежението от политиката, друг, който може да се справя с напрежението от бизнеса и високите технологии, ѝ сестра, която може да се справя с живота и смъртта. По дяволите — не, не искам да си призная, че съм пред нервен срив, само защото съм издала няколко книги и искам да напиша още.

— Всеки си има своите вътрешни предели. Трябва да се научиш да се съобразяваш с тях, ако смяташ да оцелееш.

— Не знаех, че си любител — психолог — промърмори тя, като отпи още една глътка.

— Не съм. Инженер съм, забрави ли? Това означава, че знам нещо за стреса. Сградите и хората могат да поемат определени натоварвания.

Ейми помисли малко.

— Сигурна съм, че си прав — отбеляза учтиво тя.

Той се поколеба, преди да каже:

— Ейми, писането ли е, или нещо друго?

Тя бързо вдигна глава.

— Каквото и да е, това си е мой проблем, Джед. Няма нужда да се безпокоиш за него.

— Това ще реша аз.

Тя премълча автоматичния си протест. Разбираше инстинктивно, че Джед би го приел като предизвикателство.

— Какво искаш.

— Страхуваш се да не ме замесиш в това, така ли?

— Знаеш добре, както и аз, че сме доста предпазливи в отношенията си един с друг, Джед. Досега не сме се ангажирали прекалено много. Мислех, че така искаме и двамата.

— Нещата се променят — небрежно ѝ подсказа той. — Вземи, например, тази нощ.

Тя не знаеше какво да отговори на това, така че се съсредоточи върху брeндитo. Когато свърши, подаде чашата на Джед и се опита слабо да се усмихне.

— Благодаря. Имах нужда от това, както се казва. Ще трябва да поспиш малко, ще се преместя пак в другата стая.

— Не. Оставах тук с мен. — Остави чашата на нощното шкафче и се върна в леглото до нея.

В сегашното настроение на Джед нито аргументите, нито здравият разум можеха да му повлияят. Без да каже и дума, Ейми се плъзна пак под завивките, като остави у нея да се разлее топлината от брeндитo. Дълго време гледа към тавана, като чувстваше тежестта от ръката на Джед върху гърдите си. Някои неща, изглежда, не можеха да се избегнат — неща като кошмарите и пристъпите на паника и, както бе склонна да повярва Ейми, Джедидиа Глейз.

— Джед?

— Хммм?

— Смятам да посетя родителите си.

Той не каза нищо, но тя усети, че чака. Ейми дълбоко си пое дъх.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Мислех, че никога няма да попиташ. Ейми си даде сметка, че бе затаила дъх. Тихо въздъхна.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Не искам да се чувстваш задължен, или нещо подобно.

— Не се чувствам задължен, или нещо подобно.

— Ако имаш други планове...

— Нямам други планове. Почивката ще ми дойде добре.

— Сигурен ли си?

— Стига, Ейми — каза нежно той. — Сигурен съм.

Ейми започна да се отпуска. Знаеше, че не е само от брендито. Нямаше избор относно връщането си на острова. Дълбоко в себе си знаеше, че някой ден трябва да се изправи срещу това. Но ако Джед бе до нея, щеше да ѝ бъде малко по-лесно. В него имаше някаква мълчалива сила, която тя можеше да се опита да следва.

Не искаше само да проучва силата на Джед, даде си сметка Ейми. Искаше да погледне майка си в очите и да се опита да открие как ѝ е възможно да живее с мисълта, че е извършила убийство преди двадесет и пет години. Майка ѝ, явно, се бе научила да живее с тази мисъл. Ейми трябваше да разбере как, ако искаше да спре плъзгането си към пропастта.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Арти, писна ми да чакам. Това нещо не ми дава мира. Господи, човече, осем месеца минаха от онзи опит. Трябва да се размърдаме.

Даниъл Ренър бе стиснал телефона, както правеше, когато се обзалагаше или сключваше сделка. Бе седнал на кушетката, приведен напред, подпрял лакти на коленете си и загледан с невиждащ поглед в сивия килим на пода. Излъчваше напрегната възбуда, както и силно, неспокойно нетърпение, които сякаш му бяха вродени.

Светът не се движеше достатъчно бързо за Ренър. Той винаги гледаше напред към следващата Голяма Сделка.

Тези качества се бяха вписали добре в бизнеса. Даниъл Ренър можеше без усилие да изглежда като самото олицетворение на ентузиазма и уравновесеността, които бяха напълно фалшиви, но внушаваха силно доверие — беше роден посредник. Бе на двадесет и шест години и беше продавал всичко, от наркотици до ценни книжа. Дните на дребните продажби на забранени неща, обаче, отдавна бяха отминали. Ренър бе открил, че в сделките с изкуствено раздути акции и други, еднакво несигурни ценни книжа, се крие повече предизвикателство и престиж. Още в деня, когато бе започнал работа в една малка брокерска фирма в Лос Анжелис, бе разбрал, че е поел в правилна посока.

Съвсем типично за него, животът на търговски посредник почти веднага започна да му омръзва. Наскоро бе взел решение, да отвори своя брокерска фирма след година-две и възнамеряваше да го направи както трябва. Беше се консултирал, както обикновено, със стария си приятел от дните на търговията с наркотици, Артемъс Дж. Фицпатрик.

Под влияние на Ренър, Фицпатрик също реши да изостави сделките с наркотици и да се залови с печеливения и обществено приемлив бизнес — посредничество при продажба на свободни от данъци инвестиции. Те рядко биваха печеливши или изгодни начини за избягване на данъците, но във финансовия свят като че ли никой не

забелязваше тези два второстепенни недостатъка. Фицпатрик бе открил — за свое безкрайно учудване и задоволство, — че Ренър бе прав: Имаше неограничен брой хора, които биха вложили парите си, в каквото и да е, само за да не ги дадат на правителството. Артемъс Фицпатрик се възползва от едно, изглежда, универсално човешко желание да се избягват данъците на всяка цена, докато Ренър бе съсредоточил вниманието си върху продажбата на високорискови акции на играчи, които мечтаеха да направят следващия голям удар, подобен на този с Ай Би Ем.

Акционерното дружество Ренър Сикюритис, както бе обяснил Даниъл на Артемъс, нямаше да бъде просто още една редовна фирма за ценни книжа, обърната с лице към улицата. Тя нямаше дори да е разположена на улицата. Последният тип клиент, когото щеше да се стреми да привлече, щеше да е случайният минавач. Кой искаше фойето му да е пълно с пенсионери, които да наблюдават своите акции от Ай Би Ем и Дженерал Мотърс да преминават бавно на екрана? Неща от подобен род бяха категорично долнопробни.

Вместо това Ренър Сикюритис щеше да бъде дискретно разположена на тридесетия етаж на небостъргач от стъкло и стомана, със солидна златна табелка с адреса на булевард Уилшър. Всичко щеше да е първокласно — от полираната на ръка дъбова мебел, до отбраната клиента.

Фицпатрик бе впечатлен от плановете, но той, разбира се, познаваше Ренър още от времето, когато по-младият от него мъж бе открил, че професионалните атлети лесно се разделяха със значителни суми, за да купят стимулиращи средства. Дори в онези дни Даниъл Ренър се стремеше към клиента от висока класа. Никога не беше стоял по ъглите на улиците и не беше се притеснявал дали няма да го намушка някой раздражителен клиент. Действията му бяха дискретни и работеше само с препоръки.

Животът не бе толкова лесен за Артемъс Фицпатрик. Имаше твърде много случаи, когато му се бе налагало да стои по ъглите и да се тревожи какъв вид оръжие носи следващият скапан клиент. От този опасен свят го бе измъкнал Ренър и Фицпатрик щеше да му бъде вечно благодарен. От друга страна, по време на мизерния си живот по улиците, Фицпатрик бе завързал някои връзки и бе научил неща, които Ренър изобщо не бе имал възможност да научи.

Преди осем месеца Даниъл Ренър бе открил, че има нужда от тези твърде практични и специализирани познания. Обърна се към Фицпатрик за помощ. За първи път ролята на благодетел щеше да играе не Ренър, а Фицпатрик. И той Фицпатрик доста се наслаждаваше на тази нова роля. Добре беше да е този, който е наясно, който има съответните контакти, този, от когото Ренър се нуждаеше, за да осъществи плановете си.

— Слушай, Дан, тази проклета кутия, ако съществува, си седи там двадесет и пет години, така ли е? Няма да отиде никъде, тъй че, успокой се. Нямах никакъв друг избор, освен да чакаш, и го знаеш. Не си го изкарвай на мен. Преди осем месеца мислехме, че ще извадим късмет с Лъопаж. Когато той успя да се сдуши с дъщерята, замисълът изглеждаше идеален. Но не можа да стане. Такова нещо винаги може да се случи, човече, знаеш го. След провала нищо друго не можеше да се направи, освен да се изчака следващият удобен момент. Още няколко дни, и ще дойде и това време. Затова, не се притеснявай, приятел!

— Така правя от осем месеца и ми дойде до гуша. — Ренър забарабани с пръсти по повърхността на масичката за кафе пред себе си. — Вече е юни, Арти. Иска ми се да се пораздвижим.

— Има време. Слейтър по разписание трябва да заминат за Европа другата седмица, така ли е? Всичко е под контрол. Веднъж щом се махнат от острова, ще имаме толкова време, колкото искаме. Спри да си гризеш ноктите. Защо, по дяволите, си толкова нервен?

— Защото последния път нещата не протекоха както трябва и нямам никаква гаранция, че няма и сега да стане така! — избухна Ренър. Надигна се от кушетката и започна да крачи по стоманеносивия килим. — Лъопаж беше професионалист, нали? Предполагаше се, че знае какво върши, нали? Ти каза, че бил добър водолаз. Че нямал нищо против и да си поизмърси ръцете, ако е нужно. Че нямал нищо против грубата работа. Знаел да се оправя с оръжие. По дяволите, предполагаше се, че е наемник — професионалист. Уж всичко трябваше да мине добре, но не стана така. Човекът падна на главата си във водата и се удави. Какъв професионализъм е това?

Фицпатрик въздъхна с умореното търпение на човек, който през целия си живот е страдал от незаслужени обвинения, но се е издигнал над това.

— Той не беше мой човек. Наех го за тебе по препоръката на един познат, чиято работа е да урежда такива неща. Всеобщо мнение бе, че Лъопаж има отлични препоръки. За съжаление, нещо се обърка. Може би на него не трябваше да се разчита, или пък не беше толкова добър, колкото твърдеше. Чувал съм, че гмуркането в пещери е изключително рисковано.

— Ти каза, че бил експерт!

— Дори експертите имат проблеми, знам от опит. Гмуркането в пещери е опасно, особено ако човек е сам. Затова той поиска такъв голям аванс, ако си спомняш. — Фицпатрик се опитваше да говори спокойно.

— И тези пари ги няма. Изчезнаха. Кой знае какво, по дяволите, е направил с тях, преди да отиде на острова!

— Успокой се и престани да го преживяваш. Всичко е приключило, Дан. Нищо повече не може да се направи.

— Този път искам да няма грешки.

— Щом възнамеряваш ти да ръководиш следващия опит, сигурен съм, че няма да има проблеми — изрече с успокоителен тон Фицпатрик. — Просто потърпи още няколко дни. Ще имаш половината остров на свое разположение, когато заминат Слейтър. Никой няма да ти обръща внимание. Ще имаш достатъчно време да направиш всичко както трябва. Лично се уверих, че този път имаш добри хора. Истински професионалисти.

— Ами ако не може да им се разчита повече, отколкото на Лъопаж?

Фицпатрик отново въздъхна.

— Наех най-добрите, които можех да намеря, Дан — Гътри и Вейдън идват с добри препоръки. Опитни са и зачитат договорите. За такива неща няма гаранции. Плащаме им добре и те разбират, че по-голямата част от възнаграждението няма да бъде депозирано в банковите им сметки, докато не намерят кутията. Този път ще упражняваш контрол на място. Това е всичко, което можем да направим, за да гарантираме техния... ъ... професионализъм.

— Не ние, а аз им плащам добре. — Ренър спря пред високите от пода до тавана прозорци на апартамента си. Навън мъглата бе гъста като меласа.

— Този път трябва да стане, Арти, Трябва.

Фицпатрик направи пауза, после откровено запита:

— Какво ще стане, ако след всичките тези години в кутията няма нищо, Дан? Мислил ли си за това?

— Мислил съм.

— И?

— И няма значение. Трябва да знам.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, приятел? Никога не можа да разбереш, че понякога е по-добре да не знаеш всички отговори.

— Дай ми един пример — предизвика го Ренър.

Последва нова пауза и тогава Фицпатрик си призна:

— Така, без да си помисля, предварително, не мога.

Ренър кимна.

— Това е, защото няма такива неща. Винаги е по-добре отговорите да се знаят. И, Арти, този отговор може да е голям. Много, много голям.

— Не забравяй, че преди двадесет и пет години хората са имали друга представа какво са големите пари — иронично го уведоми Фицпатрик.

— Майка ми — заяви Даниъл Ренър — винаги е знаела какво представляват големите пари. — Още по-добра беше в изчисляване стойността на скъпоценните камъни.

Фицпатрик спря да диша.

— Ти наистина ли мислиш, че заплащането е било в смарагди?

— Баща ми е бил истински гений, Арти. Проверих. Майкъл Уаймън не е бил глупак. Майка ми пише в дневника си, че е сключил сделката за камъни, не за пари. Вярвам го. — На Ренър му бе странно, че се гордее с непознат мъж, бил негов баща. Неговият старец бе сключил сделка, която да му дава възможност да не се занимава повече със сделки. Голяма работа. Семейството определено бе талантливо. Смарагдите представляваха наследството на Уаймън за сина му, когото никога не бе виждал, и който не носеше името му. На Ренър му се прииска, не за първи път, да носи името на Уаймън, а не на майка си.

— По дяволите! Имаш ли някаква представа колко биха стрували тези камъни днес? Въпросът на Фицпатрик бе реторичен. Гласът му съдържаше елементи на удивление.

— Знам, Арти, знам. И не само това е в кутията. Смарагдите са само част от наградата. Ако трябва да се вярва на дневника на майка

ми, когато имам тази кутия в ръцете си, ще имам и един издигащ се млад политик на име Хю Слейтър в малкото си джобче. В тази кутия има снимки, Арти. Компрометиращи снимки на бащата на Хю Слейтър, както се среща с известен руски агент.

— Но тази среща, ако се е състояла, трябва да е била преди повече от двадесет и пет години.

— Е, и? Смяташ, че страхът да не бъде изложен баща му като човек, опитващ се да продава тайни на руснаците, няма да бъде достатъчен, за да го държи послушен? Хайде, Арти! Няма значение преди колко време се е случило. Това е нещо голямо. Една политическа кариера няма да може да издържи. С тези снимки вероятно ще ми се слуша думата и в Слейтър Аеро. Само помисли, Арти! С тези смарагди ще мога да държа в ръцете си компания като Слейтър Аеро и човек, който един ден вероятно ще стане сенатор — няма да има нещо, което да не мога да направя.

— Това, от което най-много съм се възхищавал у теб, Дан, са скромните ти амбиции.

Ренър се засмя от самото вълнение. Беше му горещо, чувстваше се могъщ, кипящ от енергия. Да преговаряш, да сключваш сделки — това, във всички случаи, бе нещо по-добро от секса или кокаина.

— Хайде да се срещнем в клуба и да поиграем малко тенис. Имам нужда да се пораздвижа. Питието се купува от победителя.

— Тъй като ти винаги побеждаваш, това изглежда добра сделка. Ще се видим след половин час.

Ренър тръшна слушалката и се запъти към вратата на апартамента си. Този път щеше да стане. Трябваше да стане. През целия си живот бе очаквал големия шанс, този, който щеше да го издигне право до върха, при най-силните от Южна Калифорния. Когато бе намерил дневника на майка си в сейфа след смъртта ѝ, бе разбрал, че държи своето бъдеще в ръцете си. Не се почувства много добре, когато, след курс за водолази предната година, бе разбрал, че не става за този спорт. О, можеше да се оправи в плитка вода, където се виждаше добре, но мисълта да се гмурка в ограниченото пространство на една пещера, бе нещо друго. Просто не можеше да го направи. Щеше да откачи, и го знаеше. Това означаваше, че трябва да наема професионалисти, които не задаваха много въпроси, и които нямаха нищо против някои груби хватки, ако станеше нужда.

Ренър реши, че всъщност няма нищо против идеята за грубите хватки. Вълнуваше го усещането за мощ, като знаеше, че е в състояние да плаща на други, за да ги правят вместо него.

Островът, както винаги, беше измамно спокоен и приветлив. Ейми наблюдаваше от прозореца на малкия двумоторен самолет, как тъмното петно на хоризонта изсветля и придоби очертанията на разкошен зелен смарагд сред тюркоазното море. Цивилизацията не бе оставила много следи тук, които да нарушат покоя на тихоокеанския рай. Пътнически самолети кацаха само два пъти седмично.

Ейми и Джед бяха си купили билети в бюрото на малка авиолиния, базирана в Хавай, чиито самолети обхождаха островите. Остров Орлеана бе типична тихоокеанска вулканична формация. Стръмните склонове на вековния вулканичен кратер бяха покрити с мантия от зеленина. По периферията на острова небрежно бяха разпръснати ослепителни бели плажове. Когато самолетът се приближи, можеше да се види малкият град на южния край.

— Ето един девствен тропически рай. — Джед се наведе през Ейми да надникне от прозореца. — Ти не се шегуваше. Ако не беше онова селце на края, това място щеше да изглежда необитаемо. Къде е къщата на родителите ти?

— На другия край на острова. Не можеш да я видиш от този ъгъл. — Ейми се притисна назад към седалката, за да може Джед да погледне по-добре. Рамото му докосна нейното и тя улови с цялото си същество топлото му мъжко ухание. В начина, по който се навеждаше през нея, имаше непринудена интимност. Ръката му се допря до гърдите ѝ, а широката му длан леко се подпря на бедрото ѝ. Завладя я внезапен импулс да прокара пръстите си през тъмната му коса, но му се противопостави.

Истината беше, че сега не знаеше как точно стоят отношенията ѝ с Джед.

Нямаше никакво повторение на страстното любене отпреди три нощи на кушетката в нейната всекидневна. На другата сутрин Джед беше безгрижен и невзискателен, както винаги. Беше се пошегувал с нея, че пак му поднася овесена каша, пое задачата да направи самолетни резервации и си отиде у дома. Обясни, че имал да пере

някои неща. Като не знаеше как да тълкува неговото нехайно поведение, Ейми му бе дала още една възможност да се откаже от пътуването до Орлеана, но Джед сякаш не я чу.

Докато беше извън страната, бяха продали още една клетка и това, както заяви Ейми, бе повод за празнуване. Беше купила шампанско и отново го покани на вечеря, преди да напуснат Калифс Бей. Той прие, но след вечеря си отиде вкъщи.

Връзката определено беше се върнала към нормалното си състояние. Е, реши мълчаливо Ейми, почти нормалното. Не знаеше дали да се чувства благодарна, или разочарована. Частица от нея настояваше, че така е най-добре. Имаше достатъчно проблеми, без да се опитва да търси начини как да се оправя с любовна връзка с мъж като Джедидиа Глейз. Но една друга частица искаше само едно — напълно да обвърже живота си с неговия.

Проблемът, естествено, бе там, че Джед не беше от хората, които позволяваха на другите да се обвързват с него. Ейми си напомни, че и тя се опитваше да поддържа същия вид дистанция в живота си. Не вървеше да се заплита в сериозна връзка, най-малко с Джед Глейз.

Все пак, не можеше да се отрече, че нещата между нея и Джед се бяха променили. Доказателство за това бе фактът, че той седеше до нея, докато самолетът намаляваше скорост на пистата.

— Очаквам с нетърпение да отида да се гмуркам — заяви Джед, след като самолетът спря близо до малката сграда на летището. — От доста време не съм имал тази възможност. На тебе кога ти се е случвало за последен път?

Ейми продължаваше да гледа през прозореца. Стисна здраво ръцете си в скута, но си наложи да ги отпусне.

— Гмурках се малко, когато бях тук последния път. В къщата има достатъчно екипировка. Майка ми научи всички нас, децата, да се гмуркаме.

— А баща ти?

— Не си пада по този спорт.

Доколкото Ейми знаеше, Дъглас Слейтър никога не беше се занимавал с подводни спортове. Като се имаше предвид това, Ейми бе принудена да си даде сметка, че вероятно не той е извършил убийството преди двадесет и пет години. Убиецът е умееел добре да се гмурка, беше обяснил Боб. А майката на Ейми бе отличен водолаз.

Имаше и достатъчно мотиви за това, Господ ѝ е свидетел. Самата причина за убийството бе заключена във водонепроницаема кутия, която лежеше дълбоко в една подводна пещера.

— Казах на татко, че ще наемем кола и с нея ще отидем до къщата — каза Ейми, докато ставаше от седалката.

На слизане от самолета я удари познатата вълна от тропическа горещина и потресавашо ярка слънчева светлина.

— Изглежда добра идея. — Джед огледа малката, неугледна сграда на летището и неголямата тълпа, която излизаше от самолета.

Намериха багажа си сред малкия куп от чанти, които вторият пилот бе разтоварил. Джед тръгна към вратата с двете чанти — своята и на Ейми. Беше престанал да използва бастуна предния ден, със задоволство бе забелязала Ейми, но все пак не мислеше, че той трябва така да се изсилва.

— Хайде, дай ми едната чанта. Не трябва да носиш толкова тежко. — Тя посегна да вземе единия куфар.

Джед не обърна внимание на усилията ѝ, само за момент се ухили.

— Харесва ми да се суетиш около мен, Ейми, но всичко си има граници. Прекрасно мога да се справя с чантите, благодаря.

Ейми се загледа след него, както се отправяше към изхода на летището. Да върви по дяволите! Ако предпочиташе да тълкува усилията ѝ като суетене, това си беше негов проблем. Тя просто се опитваше да помогне.

Последва го навън към другата малка сграда, където наеха кола, и скоро бяха на път.

Няколко души махнаха на Ейми, докато Джед караше през града. Тя весело им отвърна.

— Всички на острова ли познаваш? — попита любопитно Джед.

— Почти. Това е малко, затворено общество, а семейството ми има дом тук почти от тридесет години. Смятат ни за местни.

— Кой са не местни?

Ейми се засмя.

— Които не са от острова. Главно туристите. Или хора, които не са живели дълго тук. Страхувам се, че почти автоматично попадат под подозрение, въпреки че носят пари.

— Къде е мястото ми в тази схема?

— Няма проблеми. Ти си гост на семейството, така че си почетен местен.

След четиридесет минути Джед видя една къща, разположена високо над съвършената полуокръжност на бял плаж. Току-що бе направил завой с малката и шумна кола по тесния път, когато къщата се появи пред очите им.

— Това къщата на родителите ти ли е?

— Да. Татко и съдружникът му в бизнеса, Майкъл Уаймън, я построили преди около тридесет години. Искали да изглежда като изискана плантаторска къща от Южния Пасифик.

— Бих казал, че са свършили добра работа. — Джед изгледа красивата двуетажна сграда с окоето на познавач.

Ейми забеляза напрегнатото изражение на лицето му и се опита да види къщата през неговите очи. Тя бе елегантна сграда, разположена сред цъфнали цветя и палми. От едната страна имаше засенчени веранди и красиви резбовани колони. Всички стаи, и на горния, и на долния етаж, се отваряха към прохладните, открити галерии.

Отстрани на прозорците имаше украсени капаци, които можеха да се затварят в случай на буря. Засводената входна врата бе отворена и въвеждаше в хладните дълбини на широк хол.

— Смятах да те запитам — отбеляза Джед, докато намаляваше скоростта на колата — какво каза баща ти, когато му съобщи, че ще водиш гост?

— Едно легло, или две? — каза сухо Ейми.

Джед се усмихна за момент, въпреки че не отделяше очи от пътя.

— На което ти отговори?

— Две.

— Мога да търпя неспокойното ти спане нощем, Ейми. Не го ли доказах вече?

Въпросът му я обърка. След като през последните три нощи не бе идвал при нея, защо сега, чудеше се тя, изобщо повдига този въпрос? Раздразнена, тя задържа погледа си върху входната врата на къщата.

— Не казах две легла, за да ти спестя неспокойния сън. Направих го, за да ти спестя доста... хм... ненужен натиск.

— Натиск?

— Да определиш дата — обясни учтиво тя.

— За какво? — Той изглеждаше искрено озадачен.

— Да се ожениш за мен, идиот такъв! — За момент Ейми наистина се ядоса.

Когато му просветна, Джед отново се ухили.

— Баща ти има ли пушка?

— Не е толкова смешно, Джед! И двете със сестра ми Силвия не сме омъжени и всички са разтревожени. Родителите ми, както вече ти обясних, са склонни да се тревожат, особено за мен. Имат навик, също така, ужасно да се вълнуват, когато някой непредпазлив мъж покаже прекален интерес към мен.

— Ще имам това предвид.

— Имай го. — Резкият ѝ тон се смекчи. Канеше се да се осведоми за крака му, но в последния момент се отказа. Вероятно щеше да я обвини в суетене. — Как са ребрата ти? — се чу да пита тя вместо това. Щеше ѝ се да си отхапе езика.

— Болят ме малко. Не са толкова зле. Няколко чаши преди вечеря ще свършат добра работа. Предпочитам алкохола пред хапчетата.

Малко по-късно Джед протегна все още наболяващото го тяло на един шезлонг и огледа живописната сцена, която бе достойна за пощенска картичка. От тази страна на къщата, стълбовете на верандата образуваха рамка на тихия плаж и кристалночистото море под къщата. Това бе съвършен островен пейзаж.

Откакто Ейми го представи на родителите си, Джед бе стигнал до няколко заключения. Първото бе, че Ейми е наследила зелените очи на баща си. Второто, че Дъглас Слейтър нямаше вид на човек, вадещ пушка, ако някой не изпитва желание да се ожени за дъщеря му.

Слейтър, обаче, имаше вид на човек, способен да намери други пътища за постигане на целите си. Едва ли бе за учудване, помисли си Джед. Този човек бе успял със Слейтър Аеро в един бизнес, където — както всички знаеха — конкуренцията бе жестока. Всеки, способен на такъв подвиг, знаеше как да постига желанията си.

Джед изпита уважение към бащата на Ейми още в началото. Първото му впечатление от възрастния човек бе, че Слейтър може да мине за пенсиониран университетски професор. Наближаваше шестдесетте и бе придобил една патина на небрежен чар и

цивилизованост, която криеше под себе си ядро от сила. Стегнатото му тяло и здравият цвят на кожата под лекия загар лесно можеха да заблудят някого, че е с десет години по-млад. Сребърната му коса оредяваше по един достоен начин, като на джентълмен. Той си изглеждаше у дома в ризата с къси ръкави, добре скроения панталон и сандалите на краката. Този академичен вид вероятно му вършеше добра работа в бизнеса. Би бил добро прикритие на безпощадността, която се криеше отвътре. Джед ценеше, от практична гледна точка, хората, които бяха добри в камуфлажа — това бе едно от собствените му лични умения.

Глория Слейтър беше еднакво интересна. Бе в началото на петдесетте, а модно подстриганата ѝ коса бе почти изцяло сива. През сребристото, обаче, се провиждаше познатото златистокафяво. Ефектът бе аристократичен, реши Джед. Тя имаше фини, привлекателни черти, които вероятно бяха преминали през много дискретна козметична операция.

През годините Глория Слейтър се бе приспособила добре към успеха на съпруга си. Съвършена директорска съпруга, бе казала Ейми, и Джед го вярваше. Глория Слейтър бе интелигентна жена, организирана по един почти смущаващ начин, и бе очевидно, че обичаше съпруга си и дъщеря си, че бе предана на семейството, което бе създала.

На път за верандата, Джед бе видял снимки на Силвия, позираща в кабинета си, с висящи на стената зад нея свидетелства за медицинска квалификация. Снимката на Хю, адвокат и издигащ се политик, показваше красив млад мъж с квадратни челюсти, седнал удобно на едно бюро пред стена, запълнена с книги на правна тематика. Портретът в рамка на Дарън, най-големия син, го показваше застанал гордо в офиса на президента и главен изпълнителен директор на Слейтър Аеро. Това бе офисът, който неговият баща му бе предал преди две години.

Снимката на Ейми показваше млада жена в дънки и ярка риза на един ветровит плаж. Косата ѝ се удряше в лицето, а тя се смееше в камерата... На снимката нямаше никакви явни доказателства за постижения или успехи, това бе просто една щастлива млада жена, с очи, който обещаваха нежност, женска дяволитост и вълнения. Джед хареса най-много тази снимка.

Уединението на Джед бе прекъснато от гласа на неговия домакин, който бе застанал до количката от тиково дърво с напитки.

— Имам скоч, бърбън и водка, Джед. Какво да ти наляя?

Джед погледна към Ейми, която също се бе излегла върху един шезлонг до майка си. Ухили се.

— Имаш ли някакво бяло вино? Ейми се опитва да ме отбие от силния алкохол.

Ейми стреснато вдигна глава.

— Джед! Никога не съм ти казвала какво да пиеш. Как може да говориш така?

Слейтър погледна изненаданото изражение на дъщеря си, после вдигна вежди по посока на Джед.

— Вярно е, да знаете — защити се Джед с печален израз на лицето. — Всеки път, когато съм на вечеря при нея, трябва да пия вино. Най-често бяло. Като че ли никога няма истински алкохол. Ако трябва да бъда откровен, тя има една бутилка бренди, което крие в шкафа, но човек би си помислил, че е от чисто злато, толкова скъпернически го раздава.

Очите на Ейми се разшириха.

— Не мога да повярвам на ушите си! Ако си искал скоч, когато идваше у дома, можеше да си носиш.

Джед сви рамене.

— Не ми пукаше чак толкова. Струваше ми се дори мило.

— Кое беше мило? — поиска отговор Ейми със заплашителен поглед.

— Това, че се безпокоеше за мен. — Джед се усмихна на Глория Слейтър. — От години не е имало жена, която да се притеснява за мен, докато не дойде Ейми. Не бях си давал сметка, че ми липсват разните изисквания и наставления как да стана по-добър.

Ейми седеше безмълвна, докато баща ѝ наливаше чаша вино на Джед.

— Доста интересно, никога всъщност не съм мислил, че дъщеря ми е от жените, които се... хм... суетят и притесняват. Винаги съм оставал с впечатление, че двамата с майка ѝ сме тези, които се притесняват за нея.

— О, тя е много добра в това — довери Джед. — И аз нямам нищо против. Мога да се справям с бялото вино. Номерът е да си

стиснеш носа и бързо да гълташ.

Той прие чашата от Слейтър и се облегна назад. Ухили се на Ейми.

— Но тя има няколко други навика, които може да се наложи да променя. Никога не съм виждал човек с толкова ограничен вкус в музикално отношение.

— Никога не си казвал нещо за музиката, която пускам. Нямах представа, че тя не ти харесва.

Глория потрепери с комично отвращение.

— Отказвам да поема отговорност за сегашните музикални вкусове на Ейми. Тя беше изложена на влиянието на класическата музика като малка и...

— Ха! — прекъсна я Ейми с тържествуващ вид. — Така си мислиш, мамо. Тайничко си слушах рокендрол.

— Тогава само себе си трябва да обвиняваш за отвратителния си музикален вкус, скъпа моя — обяви Слейтър, когато привърши с раздаването на напитките и седна до жена си. — Ние направихме, каквото можахме.

Ейми отправи поглед към небето, явно надяваща се на божествена намеса.

— Тук съм едва от два часа и всички вече се заяждат с мен.

— Може би е конспирация — предположи Джед, като усети, че се забавлява.

Съзнаваше много добре факта, че Слейтър го проверяват дали е подходящ кандидат за дъщеря им и това му бе забавно. Не му убегна иронията на създалото се положение. — Ако бях на твое място, Ейми, бих получил мания за преследване.

Тя се втренчи в него, с очи, от които всичката веселост изчезна сякаш за миг.

— Може би си прав...

Джед отпи от виното, като се питаше какво я бе разстроило. Както се забавляваше да се преструва на раздразнена, изведнъж сякаш видя привидение. В един от следващите дни, колкото можеше по-бързо, щеше да се опита да открие какво безпокои Амелия Слейтър.

— Дъщеря ми казва, че наскоро си претърпял катастрофа, Джед? — Глория го погледна с искрено съчувствие.

— Нищо сериозно. Имах спор с една кола. Загубих.

— Господи, колко ужасно! — Глория поклати глава. — Къде стана това?

Джед завъртя виното в чашата си.

— Близкия изток. Бях изпратен със задача там от компанията ми.

Дъглас Слейтър го погледна въпросително.

— Ейми казва, че си инженер?

— Така е. — После, защото знаеше какъв ще бъде следващият въпрос, Джед добави:

— Инженер-механик.

Дъглас Слейтър, в края на краищата, разбираше достатъчно от тази професия, за да зададе подобен въпрос.

— И работиш за компания, която строи в чужбина?

Джед се отпусна на шезлонга, като масажираше, без да бърза, крака си през памучните панталони.

— Това е една малка консултантска фирма, която напоследък получи няколко големи поръчки. Доста зает бях. Не виждах Ейми толкова често, колкото би ми се искало. — Погледна към Ейми, която изглеждаше учудена.

Като видя искрената изненада по лицето ѝ, му се прииска да я разтърси. Наистина ли не забелязваше какво изпитваше той към нея? Може би не трябваше да я оставя сама нощем през последните няколко дни. Намерението му бе да ѝ даде малко време, за да се приспособи към техните променящи се взаимоотношения. Беше решил да не пришпорва нещата сега, когато първоначалното препятствие бе преодоляно. Но тя, изглежда, се бе оттеглила в хубавата си, сигурна клетка на приятелството.

Последваха още няколко насочени родителски въпроса за работата му, с които Джед се справи доста лесно, докато Ейми безуспешно се опитваше да се намеси. Джед остана с впечатлението, че не ѝ харесва начинът, по който родителите ѝ деликатно проучват професията и финансовото му състояние, сякаш той наистина бе кандидат за ръката ѝ. Стори му се, едва ли не, че тя се опитва да го защити от многобройните въпроси на родителите си.

Той лично намираще играта за забавна. Когато за последен път бе подлаган на подобно нещо, беше с осем години по-млад, и доста по-притеснен. Трябваше да си напомни съвсем честно, обаче, че последния път всичко бе реално. Двамата с Илейн в действителност

бяха определили дата и бъдещето изглеждаше добро. Но после нещата се промениха, така че беше се научил да не гледа много напред.

— Това, което Джед наистина върши добре — заяви Ейми, — е да прави клетки за птици. Най-красивите клетки на света. Струва ми се, че би трябвало да обмисли дали да не направи кариера от това.

Джед бе изненадан от нейния тон. Казваше го така, сякаш наистина го вярваше.

— И когато обмисля тази идея, и започна да правя клетки — каза меко той, — ще трябва да обмисля и как да живея с доход, който не би ми осигурил достатъчно средства да купувам бяло вино, да не говорим за свестен скок.

Глория Слейтър се обади, преди дъщеря ѝ да успее да отговори. С елегантна любезност, отработена през годините, тя се усмихна и смени темата.

— Къде живее семейството ти, Джед? Калифорния?

Би трябвало да се досети, че този въпрос ще последва веднага след препитването за финансовото му положение, каза си Джед. Погледна към Ейми и видя как тя леко присви вежди. Никога не беше го питала за семейството му. Бе една от няколко теми, които негласно бяха се разбрали да не разискват.

— Родителите ми са мъртви. Загинаха в самолетна катастрофа доста отдавна.

— Някакви братя или сестри? — настоя нежно Глория.

— Имах по-голям брат. — Джед отпи продължително от виното. — Анди почина преди около осем години.

— О, съжалявам...

Думите на Глория, макар и произнесени с добри намерения, бяха само банална реакция на отдавнашна смърт в едно семейство, реши Джед. Ейми беше тази, която изглеждаше потресена. Седеше си там, с панталони в ярък тюркоазен цвят, жълта риза и бял плетен колан, а на лицето ѝ се бе изписало изражение на истински шок.

Тя не знаеше нищо за Анди и родителите му и сега навярно бе взела да си мисли още колко неща не знае за него, реши Джед. Защо я притесняваше това? Надали беше се тревожила за тия неща преди. Това вероятно бе свързано с довеждането на любимия у дома, за да се срещне със семейството, помисли си той. То неминуемо караше жената да гледа по различен начин на мъжа.

Дотук той се справяше с тази малка традиционна сцена по-добре от Ейми. Но пък и тя не беше го довела, за да го подлага на старомодното изпитание и да получи съответно одобрението на родителите си. Беше го довела тук по свои собствени причини.

Джед се запита колко ли време ще мине, докато тя му съобщи тези причини.

— Е, Ейми — обяви Глория, като се изправи с грациозно движение, — мисля, че е време да изпратим мъжете да пекат месото, а ние с теб можем да се оттеглим в кухнята.

Ейми погледна несигурно към баща си и Джед го досмеша. Знаеше, че тя се чуди какви лични въпроси още смята да го пита Дъглас Слейтър, без тя да може да ги чуе.

— Не се притеснявай — прошепна Джед само за нейните уши, когато тя минаваше покрай шезлонга му, — ще викам за помощ, ако започнат да ме удрят по главата.

— Радвам се, че го виждаш откъм смешната страна. О, Джед, съжалявам! Аз им казах, че си просто приятел.

— Знам. Две различни стаи. Забрави за това, Ейми, няма да те оставя в беда. Нямам намерение да се плаша и да си плюя на петите, само защото баща ти ми задава същите въпроси като Комисията по доходите. От здрав материал съм направен.

Тя започна да мига с дългите си мигли и сниши ясният си глас до най-дрезгавата му гама.

— Какъв страхотен мъж! Някоя жена би могла да си загуби ума.

Поне вече не изглеждаше притеснена.

— Не смяташ ли, че се иска кураж да бърбриш небрежно с човек, който знае, че спиш с дъщеря му?

Ейми спря да пърха с миглите си.

— Татко не знае... че ние веднъж... въъ...

— Аха, така си мислиш. — Джед се пресегна и потупа собственически тюркоазното ѝ бедро. — Хайде бягай и режи салатата, или каквото там ще правиш в кухнята. Остави месото на мъжките екземпляри от вида.

Ейми потисна един стон.

— Започвам да се питам дали не направих сериозна грешка, като те поканих тук.

— Ами! Това вероятно бе един от най-умните ти ходове. — Джед се изстреля от шезлонга и погледна към другия край на верандата, където Слейтър подреждаше въглища във вдлъбнатината под грила.

Ейми понечи да тръгне, но поспря, и бързо запита:

— По-добре ли е кракът ти?

— Още една чаша бяло вино и ще бъде като нов. Е, може би още пет-шест.

— И още нещо — започна тя, — не съм правила преднамерени опити да променям навиците ти за пиене! Никога не мърморя. Особено на теб.

Той нежно я побутна по посока на плъзгащата се стъклена врата.

— Довиждане, Ейми.

Ясно бе, че ѝ се искаше да продължи да спори, но се подчини на неизбежното, макар и доста неохотно. Джед бавно се запъти към грила да предложи морална подкрепа.

— Да ти наля ли още скоч с вода, докато се занимаваш с това, Дъг?

Слейтър се подсмихна и кимна.

— Изглежда добра идея. Налей си и ти едно, докато бутилката е в теб. Дъщеря ми не ни вижда, така че можеш да си позволиш това удоволствие.

— Благодаря. Ще гледам да не прекалявам. Ейми каза, че сте направили тази къща още преди тя да се роди.

Слейтър кимна, докато се навеждаше да разръчка въглищата.

— Да, поделихме си наполовина разходите с моя съдружник Майк Уаймън. Бяхме базирани тук през петдесетте. По това време флотът поддържаше склад с военни припаси на острова. Майк и аз се напихме една нощ и решихме, че остров Орлеана ще бъде следващият Хавай. Привиждаха ни се вълни от туристи, когато пътуването с реактивни самолети стане популярно. Земята наоколо бе неимоверно евтина. Все още е, което ти дава някаква представа за способностите ни да предвиждаме, що се отнася до цената на недвижимото имущество. Майк и аз купихме доста от острова. Когато се уволнихме от армията, започнахме заедно бизнес в Калифорния. След няколко години, когато понаправихме пари, построихме тази къща за себе си, докато седяхме и чакахме Хилтън и Шератон^[1] да паднат на колене и да ни се молят. Както виждаш, не стана съвсем така.

— Ще трябва да призная, че онази малка група от сгради и магазинчета на другия край на острова не прилича съвсем на Уайкики. Слейтър се ухили.

— От финансова гледна точка купуването на това парче земя май беше най-глупавия ход, който някога съм правил. Но от моя лична гледна точка това бе истинска сполука. Глория и аз не знаем какво бихме правили сега без това място. То е наш дом. Тук имаме приятели. Добри приятели, не съдружници в бизнеса, ако разбираш какво искам да кажа.

— От тия хора, на които можеш да разчиташ — кимна Джед.

— Точно така. И климатът е несравним. Уплътнявам си времето с книгата по мениджмънт в самолетостроителната промишленост, която се предполага, че пиша. Ако ми стане наистина скучно се занимавам допълнително с консултантска дейност.

— Занимавал ли си се с някакъв друг бизнес преди Слейтър Аеро — Джед наля двете питиета и се запъти с тях към грила. Подаде едното на Слейтър и се облегна на перилата.

— Друг бизнес? — попита Слейтър, явно объркан. — О, имаш предвид с Уаймън. Не, Майк и аз основахме заедно Слейтър Аеро преди повече години, отколкото ми се иска да си спомням. Майк бе инженерният гений на фирмата, но по отношение на бизнеса в главата му бе пълна каша.

— А ти от своя страна си притежавал необходимия усет, който да направи произведенията на неговия гений продаваеми, така ли е?

— Беше идеално партньорство. Тогава наричахме фирмата Уаймън и Слейтър. Сменихме го, след като Майк загина. Да работиш с Уаймън беше все едно да работиш с художник. — Слейтър се изправи и отпи от чашата си. — Беше темпераментен като дявол. Но, Господи, що се отнасяше до самолетни проекти, бе умна глава. Слейтър Аеро направи доста пари през годините, като използва някои от ранните му неща. Бих желал да можеше да си поживее, за да похарчи част от тях. Майк обичаше да харчи.

— Какво се случи с него? — Джед наблюдаваше как последните слънчеви лъчи хвърлят светлини и сенки по водата в заливчето долу.

— Нещастен случай с яхта. Той обичаше този спорт, но бе малко безразсъден. Замина през борда по време на едно плаване до Хавай и никой повече не го видя. Беше сам на борда. Изчезнаха и той, и

корабът. Майк винаги поемаше рискове. Предполагам, че му дойдоха в повече. Когато пристигна новината за изчезването му, нещата тук малко се пообъркаха.

— Значи всички са стояли и са чакали да видят дали няма да се провалиш без него?

Слейтър изпитателно изгледа Джед.

— Както казах, нещата за известно време се пообъркаха.

— Обзалагам се. — Джед можеше да си представи куража и решителността, нужни да се запази компанията след смъртта на Уаймън. Сигурно трудно са получавали поръчки, докато фирмата не е доказала, че е способна да функционира и без техническия гений.

— От колко време познаваш дъщеря ми, Джед?

— Около три месеца. Но откакто я срещнах, бях доста време извън страната, така че през тези три месеца не сме били много време заедно.

Слейтър кимна.

— Бях започнал да се питам дали изобщо ще я видя на острова тази година. Тя имаше неприятно изживяване тук преди около осем месеца.

— Спомена за някакъв човек на име Льопаж.

— Ейми го доведе тук за няколко дни, рано през октомври миналата година. Срещнали се, както разбрах, в Сан Диего около три седмици преди това. Тя три години живя в Сан Диего, преди да се премести в онзи рай на художниците Калифс Бей. Льопаж не беше лош, ако на човек му харесват такива.

— Което означава, че не ти харесваше?

— Нямах нещо, което да не е за харесване, предполагам. Добри маниери. Умен. Глория ме увери, че е красив. Просто мисля, че не беше за Ейми. Но може би за един баща няма такъв мъж, който да е подходящ за дъщеря му. Все пак, не можеш вечно да ги пазиш. А Ейми винаги сама е вземала решенията си.

— Какво стана с Льопаж?

— Ейми не ти ли е казала? Той настоя да се опита да влезе в едни подводни пещери с вход около стотина ярда^[2] по-нататък, в джунглата.

— Слейтър махна неясно с ръка. Жестът му обхващаше по-голямата част от гъстата, тъмна зеленина от другата страна на къщата. — Когато влязъл в пещерата, някак си ударил главата. От удара загубил съзнание

и се удавил. На другата сутрин Ейми го намери. Това я поразтърси. — Слейтър погледна към Джед. — Гмуркаш ли се?

— С леководолазен костюм? Да, занимавал съм се малко.

— Ейми доста се гмурка, когато е тук. Майка ѝ я научи. Имаме достатъчно екипировка — можеш да я използваш, докато си при нас.

— Би ми доставило удоволствие.

— Доволен съм, че Ейми си е пак тук — продължи чистосърдечно Слейтър. — Тревожих се за нея. Помислих си, че последният ѝ успех май ѝ идва твърде много. Тази година издадох нейна книга, не знам дали знаеш.

Джед долови бащинската гордост в гласа на възрастния човек и се усмихна.

— Знам. Чел съм книгите ѝ.

— Сега работи по нова.

— Видях първата част на ръкописа. Казва се Скрити демони.

Слейтър повдигна вежди.

— Много интересно. Ейми обикновено не дава на никой да гледа работата ѝ, преди да излезе от печат.

Джед си напомни, че що се отнася до Скрити демони, не беше си правил труда да иска разрешението на авторката, преди да прочете ръкописа. Но това бе само една подробност. Не сметна за необходимо да я спомене.

Стоеше, облегат на верандата, докато Слейтър приготвяше месото, и се питаше какви ли скрити демони се крият зад почти зелените очи на Ейми. Скоро щеше да открие, обеща си Джед.

Отпи замислено още една глътка скоч.

[1] Известни хотелски вериги. — Б.пр. ↑

[2] Ярд — Мярка за дължина, равна на 91,4 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Глория Слейтър не беше се гмуркала много през последните години, но все още плуваше всеки ден и редовно правеше дълги разходки по плажа със съпруга си. Фигурата ѝ както винаги бе атлетично стегната. Бе се позакръглила съвсем малко едва през последното десетилетие.

Ейми изгледа тънката талия на майка си с мрачно възхищение тайно надявайки се, че и тя ще изглежда толкова добре на нейната възраст.

— Този млад човек като че ли ми харесва, Ейми. — Глория извади голяма купа за салата от един съвършено подреден шкаф и отиде до хладилника.

Ейми наклони глава встрани, размишлявайки по забележката.

— Никога не съм смятала Джед за млад. Той е някъде на тридесет и пет, струва ми се.

— Е, тия неща са относителни, нали? Повярвай ми, той изглежда млад от разстоянието на моите години. — Глория се усмихна и подаде на дъщеря си торбичка със салата. — Можеш да я накъсаш. Прави го внимателно. Струва цяло състояние. Носят я със самолет от Хавай. Аз ще приготвя подправките. — Тя отвори вратата на просторния си кухненски килер и извади необходимите неща.

Ейми започна да се занимава със салатата, като се питаше дали Джед някога е бил млад. Тази идея я порази. От самото начало в очите му имаше нещо, което говореше за голям опит. Това качество, призна си тя за първи път, беше едно от нещата, които едновременно я отблъскваха и привличаха. Като че ли усещаше, че Джед ще разбере и може би ще приеме това, което тя бе направила, защото е виждал и лошо. Раздразнена от моментното си саморазголване, Ейми се съсредоточи в накъсването на салатата.

— Имаш ли някакви новини от Силвия? — попита Ейми, като търсеше безопасна тема.

— О, да. Обади ми се по телефона миналата седмица. Жените — лекари, и особено гинеколожките, изглежда са много търсени напоследък. Има купища пациентки. — Глория поклати глава. — Поразително е как се променят времената. Трябва да я чуеш как говори за тези нови техники на раждане.

— Получих писъмце от Дарън, щели да ходят с Ан в Европа да карат ски през декември...

Не за това искаше да си говорят, помисли си отчаяно Ейми. Толкова много въпроси искаше да зададе на майка си и те нямаха нищо общо с братята и сестра ѝ.

— Двамата с Ан имат нужда да сменят обстановката — каза Глория, докато разбиваше подправките за салатата. Движенията ѝ бяха точни, силни и експедитивни. — Дарън е също като баща ти, когато той бе на неговата възраст. Изцяло отдаден на работата.

Ами ти? — безмълвно попита Ейми. — Каква си била ти, на тази възраст? Не си била отдадена на бизнеса, или на съпруга си, нали? Била си страстно влюбена в Майкъл Уаймън.

Ейми бе видяла писмата. Те бяха подредени в спретната малка купчинка.

— Хю и Гленда ще си имат отново бебе, каза ли ти той? — Глория мръдна пак до хладилника.

— Толкова скоро? — Искам да знам как си го направила, мамо. Искам да знам как след това си се стегнала и си продължила да живееш живота си. Как успя да избегнеш кошмарите? А имала ли си изобщо?

— Добре е, че са близо един до друг — заяви Глория. — И избирателите обичат политиците да са добри съпрузи и бащи. Време е и ти самата да помислиш по този въпрос, Ейми. За семейството, искам да кажа. Знам, че напоследък е модерно бебетата да се раждат покъсно. Силвия ми разказа за една четиридесетгодишна жена, която неотдавна родила първото си дете. Но не мисля, че това е толкова добра идея. Времето не чака жената.

Времето не чакаше и нея, даде си сметка Ейми, макар и по различен начин. Мислеше, че с времето всичко ще се оправи. Мислеше, че постепенно ще остави всичко това зад себе си. Знаеше, че никога няма да забрави, но се надяваше, че ще ѝ бъде по-леко. Заблуждаваше се.

Как оцелея, мамо? Трябва да знам. Аз също искам да оцелея.

— Обсъждахте ли този въпрос с Джед?

— Мамо! Познавам този човек едва от няколко месеца. — Ейми накъса последните листа на салатата.

— Добре е още от началото да сте наясно.

— Не мога да видя Джед с котило малки същества, мотаещи се из краката му. — Тази мислена представа отначало бе стряскаща, после стана забавна. Ейми се усмихна против волята си. — Освен това...

— Кой знае. Трудно е да се каже кой от тях би станал добър баща.

— Изглежда рисковано. — Смяташе ли, че Майкъл Уаймън би станал добър баща? Или щеше да оставиш децата си, когато избягаш с него? Ако беше станало така, както си го замисляла, щяхме ли да те видим някога отново?

— Така е. Ето защо толкова много жени правят грешки. Една жена трябва просто да направи най-доброто при създалите се обстоятелства. Понякога може да сгреси в преценките си, но не трябва да се обръща назад. Трябва да събере парчетата от счупеното и да върви напред. Не се страхувай от рисковете, скъпа.

Последният риск, който поех, едва не ме уби, мамо!

— Ако останеше на мъжете, на този свят изобщо нямаше да има деца. — Глория разбърка сместа за салатата със замах.

Ти си рискувала толкова много в тази дяволска пещера, както и аз. Как беше? Можеш ли да видиш очите му, мамо? Гледаха ли те втренчено? Не се ли питаше дали някоя част от него не е жива? Не се ли връщаха тези очи после да те преследват? Почувства ли допира на крака му във водата? Не те ли докосна леко ръката му, сякаш те гали?

— Притеснявам се, че още не си се установила с някого, Ейми. Колко сериозно е това с Джед?

— Джед е просто приятел, мамо.

— Ейми, скъпа, не ми излизай с този номер. Видях как те гледа. Собственически настроените мъже се познават по погледа. Бил ли е женен преди? — попита небрежно Глория, като подаде сместа с подправките на дъщеря си.

Ейми едва не изпусна купата. Смаяна си даде сметка, че не знае. Не знаеше дори дали е бил женен някога.

— Не, не мисля. Никога не е споменавал за предишен брак.

— Питай го — посъветва я твърдо Глория, докато слагаше на масата сребърните прибори.

— Защо? — Ейми започна да се чувства като в клопка. — Казах ти, че е просто приятел.

— Живяла съм достатъчно дълго, за да знам, че много малко мъже са способни на едно обикновено приятелство с жена — усмихна се Глория, подмладена с двадесет години за момент. — Това е природата на звяра. Една от най-големите грешки, които може да направи една жена, е да мисли, че може да има истинско приятелство с мъж. Мъжете винаги искат нещо повече, макар че може изобщо да не го споменат, нито да направят нещо.

— Това е старомодно схващане, мамо, и ти го знаеш.

— Така ли мислиш? Попитай, който и да е мъж.

Преди Ейми да успее да отговори, на вратата се появи Джед. Той погледна въпросително към Глория.

— Да попита, който и да е мъж за какво?

Ейми го изгледа с раздражение. За момент се запита дали майка ѝ бе разтъкувала правилно израза в очите му. Не, не се връзваше. Джед не би изпитвал собственически чувства към една жена. Той не искаше да се ангажира.

— Нищо. Върви пак навън и се развличай, като вървиш по жаравата, или каквото и да е там. Ние сега ще дойдем.

Глория се засмя.

— Ейми и аз обсъждахме отношенията между мъжете и жените.

Джед кимна, скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата.

— Една вечна, вълнуваща тема.

— Ейми смята, че е възможно да съществува чисто приятелство между мъж и жена. Аз ѝ казах, че такива неподправени, платонични приятелства са изключително редки. Мъжете не са създадени за този род връзки с жените.

— Това, без съмнение, е някаква слабост на мозъка — съгласи се Джед.

Ейми вдигна глава.

— Да не искаш да кажеш, че е права?

Джед я погледна.

— Като изхождам от личния си опит, бих казал, че е. Възможно е да имаш много познати — жени, но не и много близки жени —

приятелки. — Той направи пауза и тогава добави подчертано: — Не, освен ако зад приятелството не се крие още нещо.

— Секс?

— Ами да. — Той безсрамно се ухили.

— Е, по дяволите! — Ейми започна да разбърква салатата с подправките. — Ако случаят е такъв, тогава предполагам, че си прав. Това е слабост на мозъка. Или това, или двамата с майка ми сте изкопаеми от друга ера.

Джед се отдели от вратата и бързо залепи целувка на челото ѝ.

— Не се безпокой за това. Смятам, че сме приятели. Близки приятели.

Ейми почервения и съвсем се смути. Пъхна купата със салатата в ръцете на Джед.

— Хайде, заминавай на верандата с това. Джед поклати глава.

— И като си помисля, че винаги съм се възхищавал от жени, които отстояват позициите си.

Той послушно изчезна през вратата.

Глория го гледаше със замислен поглед.

— Интересен мъж.

— И така може да се каже.

— Мисля, че би станал много добър приятел на подходящата за него жена. — Глория се усмихна спокойно и започна да вади чиниите.

Ейми гледаше майка си и си даде сметка, че винаги е приемала деловитостта на Глория Слейтър за някаква даденост. Откакто я помнеше, животът ѝ се въртеше около поддържането на реда. Винаги знаеше какво ще прави през следващия час, следващия ден, следващия месец. Бе изгледала децата си и планирала светския живот на съпруга си с хладно организаторско умение. По същия методичен начин бе научила Ейми да се гмурка.

Този подход към живота изобщо не означаваше, че на Глория ѝ липсва гъвкавост. Тя блестящо се справяше с неочаквани гости и промени в последния момент на планове, набелязани отпреди месеци. Беше просто една естествено организирана жена, винаги гледаща напред.

Ето как, помисли си Ейми с внезапно прозрение, бе оцеляла майка ѝ, тя не се обръщаше назад, винаги вървеше напред. Нови планове, нов живот, нови насоки. Почти можеше да си представи как

Глория се отдалечава от местопрестъплението, сигурна, че е предвидила всяка подробност, умът ѝ вече зает със задачата да реорганизира бъдещето си.

Но самата тя продължаваше да се обръща назад, помисли си Ейми. Бе хваната в някаква клопка на времето и в ума си продължаваше да се завръща. Намираше се в капан.

Ейми прие факта, че методът за оцеляване на Глория Слейтър не можеше да бъде използван от дъщеря ѝ. Ейми трябваше да намери друг път. Сети се за Джед.

Няколко часа по-късно Джед лежеше буден в леглото, легнал по гръб, с ръце под главата, загледал се замислено през отворения прозорец. Шумоленето на палмите се носеше като тих шепот досами верандата. Пълната, голяма, тропическа луна хвърляше дълъг сноп светлина по повърхността на океана. Самата вода, за пръв път през този ден, изглеждаше черна и непроницаема.

През по-голямата част от вечерта чувстваше ребрата си добре, но сега отново го боляха. Помисли дали да не стане и да вземе едно от ония обезболяващи хапчета, но накрая се отказа от тази идея. Може би и аспириинът щеше да му свърши работа.

Той праметна крака на килима и отиде с леки стъпки до прозореца. Мекият топъл бриз довяваше уханието на океана и екзотичните цветя. Беше почти нереално. За момент Джед стоя така, като гледаше и мислено сравняваше красивата, мамеща тъмнина на верандата, с кървавата тъмнина на алеята, където бяха го улучили с куршум преди няколко седмици. После се обърна и отиде в банята до стаята си да намери аспирин. Веднага щом го глътна, разбра, че има нужда от още нещо. Искаше да сподели тъмнината с Ейми.

Стаята ѝ беше през две врати от неговата. Спалнята на родителите ѝ бе в дъното на коридора. На Джед бяха дали стаята на момчетата, както я наричаше Глория. На едната стена имаше училищна снимка на Хю и Дарън във футболни екипи. Върху шкафа бе поставена купа със сложни орнаменти за първото място в турнир по борба. На широкия перваз на прозореца бяха наредени няколко помалки купи от какви ли не спортни състезания. Глория явно бе взела

всички важни семейни спомени на острова, когато се бяха преместили да живеят тук след пенсионирането.

Джед се запита дали в стаята на Ейми има някакви свидетелства или купи. Съмняваше се. Освен ако даваха награди за мечти и блянове, или за потайните женски мисли.

Джед излезе от банята, без да си дава труд да светва лампи. Намери дънките си на стола, където ги бе оставил, нахлузи ги и се запъти към вратата, която се отваряше към верандата. Бе любопитен да разбере дали Ейми е заспала.

Не вдигна никакъв шум, докато се движеше по протежение на галерията към стаята ѝ. Щеше да е бясна, ако случайно разбудеше родителите ѝ. Глупава игра играеше тя, като се опитваше да се преструва, че той е само един приятел, си каза Джед. Беше време да сложи край на това. Само защото се опитваше да ѝ даде малко време да си поеме дъх, още не означаваше, че нещата между тях са се върнали към старото положение. Освен това нямаше смисъл да се преструват, че между тях съществува само приятелство. Родителите ѝ бяха разбрали всичко още в началото.

Джед не бе направил нищо, за да промени заключенията им. Всъщност, кой знае защо, на него му беше забавно да отговаря на целенасочените въпроси на Слейтър тази вечер. Можеше да заключи само, че се наслаждава на необикновената роля, която играеше.

Вратата на Ейми откъм верандата бе затворена. Джед внимателно опита дръжката на вратата. Тя лесно се завъртя под ръката му. Тихо се промъкна в стаята и в същото време дочу слаб звук откъм долния етаж. Това бе звукът от отварянето или затварянето на входната врата.

Празното легло на Ейми отговори на останалите му въпроси. Тя бе излязла от къщата. Това не му оставяше никакъв избор. Трябваше да я последва.

Долу Ейми застана на стъпалата, вдишвайки благоуханния нощен въздух. Поне небето бе ясно, помисли си тя, и тръгна бавно надолу. Когато ходи в пещерите през онази октомврийска нощ, в морето беше се разразила буря.

Преди да излезе от къщата тази вечер, бе намъкнала бели дънки и тениска в коралов цвят. Пъхна ръцете си в задните джобове и пое по пътеката, която водеше през палмите. Колкото по-нататък отиваше, толкова по-силно усещаше уханието на растителността в джунглата.

През последните два часа бе седяла до прозореца на стаята, като си казваше, че няма смисъл да ходи в пещерите. Щеше да бъде безполезно, а и щеше да я изнерви още повече. Но у нея се засилваше чувството, че има нужда да мине през някакъв вид изгонване на духове. Може би, мислеше си тя, това бе странното чувство, което караше престъпника да се завръща на местопрестъплението.

Накъсаните спомени настойчиво напираха в периферното ѝ съзнание. Винаги бяха там напоследък, витаеха в сянката. Но тази нощ, реши тя, щеше да спре за малко да се бори с тях. Остави ги да изпълнят главата ѝ. Мускулите ѝ се стегнаха в инстинктивна съпротива.

Изобщо не разбра какво я бе събудило през онази октомврийска нощ. Ейми си спомни, че изведнъж седна в леглото — сякаш бе чула някакъв вик или писък. Сърцето ѝ биеше, а кръвта силно се блъскаше във вените ѝ. Но не се чуваше нищо. Поседя, заслушана в тишината, напрегвайки се да разбере какво я бе събудило така внезапно.

Накрая стана от леглото и излезе на верандата. Видя долу Боб, който се бе запътил към джунглата. Той носеше кислородна бутилка и една брезентова чанта. Беше по бански. Докато го наблюдаваше в мълчалива изненада, той изчезна в сенките. Не можеше да повярва, че отива да се гмурка сам, особено по това време на нощта. През деня бяха ходили в заливчето и Боб като че ли се бе гмуркал до насита. Тук имаше нещо много странно.

Точно както не бе сигурна какво я бе събудило, Ейми не знаеше и какво я накара да намъкне дънките и една от малкото тъмни ризи в гардероба си и да последва Боб Лъопаж извън къщата. На този етап не беше усетила истинска опасност, просто нещо я тласкаше да го последва. Докато излизаше през входната врата, мислите ѝ витаеха само около загадъчната ситуация.

До една-две минути Ейми разбра, че Лъопаж не отива към заливчето. Беше се запътил към джунглата, следвайки една пътека, която му беше показала по-рано следобеда. Тогава той най-накрая бе успял да я склони да му покаже входа към пещерите. Ейми трябваше да се движи бързо, за да не изостане от него. Изпълни я някакво предчувствие.

Накрая Боб забави крачка. Сдържайки дъха си, Ейми спря на известно разстояние зад него. Наблюдаваше го през поклащащи се

клонки и увивни растения, как щраква малко фенерче. Изглежда проучваше къс хартия в ръцете си.

Когато свърши, той тръгна надясно. Стотина фута^[1] по-нататък отново спря и сега вече Ейми бе сигурна къде отива. Стоеше близо до входа на подводните пещери, които прорязваха тази част на острова. Ейми не можеше да повярва, че има намерение да влиза самичък в тях.

Наблюдаваше как Боб наглася екипировката си. Той метна бутилката на гърба си, закопча я и изпробва регулатора, като вдиша няколко пъти през мундщука. После се изкатери над коварното отверстие на пещерата и внимателно навлезе в тъмната вода. Щом се озова във водата, си сложи плавниците. Ейми се вторачи, объркана, докато той изчезваше от погледа ѝ.

Тя предпазливо се показа от скривалището си и погледна поотблизо развълнуваната повърхност, която изпълваше отвора, водещ към пещерата. От дълбочината зловещо се провиделя слабата флуоресцираща светлина от прожектора на Лъопаж. Тя се задържа във водата за момент, и после, когато той заплува към зиналия подводен проход, изчезна.

Нещо под краката привлече вниманието ѝ, докато стоеше несигурно до отвора на пещерата. Наведе се и вдигна късчето хартия, което Лъопаж бе затиснал под чантата. Това бе грубо начертана карта, на която почти нищо не се виждаше под бледата светлина на луната. Вдигна фенерчето, което бе използвал Лъопаж.

Това, което се виждаше на картата, бяха като че ли първите няколко метра от самия криволичещ подводен проход. Как бе възможно Лъопаж да знае как изглеждат тези пещери отвътре?

Ейми се върна сепната в действителността, като се опита да пропъди спомените за собственото си объркване, нарастващ страх и увереност, че нещо ужасно ще се случи. Всички страховити образи, нападнали я онази нощ, бяха оживели толкова бързо. Осем месеца се бе опитвала да отхвърли спомена за преживяното, но усилията ѝ бяха напразни. Докато стоеше, заслушана в тихия шум от водата в пещерата, всички събития, които не ѝ даваха мира, се върнаха в съзнанието ѝ така ясно, както през нощта на случилото се.

— Ейми?

Не беше чула никакъв звук, преди той да извика името ѝ. Когато чу niskия глас на Джед, Ейми бързо се изви назад, като се спъна леко в

едно увивно растение.

— Джед. Не те чух. — Тя се втрени в него. Бе наясно, че той трябва да е забелязал изненадата ѝ. Беше напрегната и Джед щеше да усети това напрежение. Умееше да забелязва такива неща. Доскоро не беше си давала сметка колко много виждаше той. Стоеше полускрит в сянката на трепкащите листа и я наблюдаваше. Среднощната луна едва докосваше суровите очертания на лицето му.

— Не е ли малко късно да излизаш сама навън? — Дойде поблизо, като се движеше безшумно през гъстата растителност, която го заобикаляше. Без да бърза, се пресегна да отдалечи от себе си, дългите извити клонки на една папрат.

— Тук е абсолютно безопасно. — Съзнавайки, че се намира само на няколко фута от отвора на пещерата, Ейми пристъпи напред. Надяваше се, че той няма да забележи нещо повече от безредно натрупаните скали, които закриваха входа. — Как разбра къде съм?

— Бях се запътил към стаята ти, когато те чух да излизаш от къщата. — Погледна покрай нея, втренил се в скалите, които бележеха входа на пещерата.

— Искал си да дойдеш в стаята ми? Защо?

Едно ъгълче на устата му леко се повдигна нагоре, а погледът му се премести от скалите в сянката, към лицето ѝ.

— Защо, по дяволите, мислиш? Ние сме любовници, забрави ли? Нехайното му отношение я шибна сякаш на голо.

— Едва ли. Не си показвал голям интерес от онази... онази нощ и аз заключих, че е била просто случайност.

— Случайност?

Тя сви рамене в един, както се надяваше тя, небрежен жест.

— Реших, че просто си отнемаш напрежението или нещо такова. Имал си дълго пътуване, бил си ранен, спа в леглото ми. Аз ти бях под ръка. Всичко това някак вървеше заедно.

— Аха, разбирам какво имаш предвид. — Той посегна да хване ръката ѝ, която тя размахваше напосоки. Силните му пръсти се заключиха около нейните, като успокоиха нервното движение. — Една случайност.

— Така е. — Тя направи движение, сякаш да го подмине. Джед не се опита да ѝ попречи, но и не пусна ръката ѝ. Вместо това тръгна

заедно с нея, докато тя целенасочено се отдалечаваше от района на пещерата.

— Кажи ми нещо, Ейми, кой кого използваше да си отнеме малко от напрежението онази нощ? Ти беше тази, която се събуди с писък заради един кошмар.

Тя му хвърли бърз поглед отстрани.

— Е, добре, значи е било нещо взаимно.

— Нещо приятелско.

— Щом така ти харесва. — Тя кимна сковано.

— Нещо съседско.

— Джед...

— Едно случайно отъркаване в сеното между двойка приятели и съседни, които просто, между другото, са се нуждаели от малко физическо разтоварване.

Ейми впери ядосан поглед пред себе си.

— Няма нужда да се шегуваш с това.

— Не се шегувам. Просто се опитвах да видя нещата през твоите очи.

Ейми загуби и малкото си останало самообладание. Обърна се и застана с лице срещу него.

— Не знам как да гледам на това през собствените си очи. А нямам ни най-малка представа и за твоята гледна точка по въпроса. Не съм сигурна какво означава това, че спях с тебе. Следователно, предпочитам да го смятам за приятелски жест от двете страни, ясно ли е?

— Глупости.

Тя премигна, като чу пренебрежителния му тон.

— Тогава ти ми кажи какво означава, по дяволите!

— Защо трябва да се търсят думи за това? — попита тихо Джед.
— Няма нужда да му слагаме етикет.

— Как може да говориш така? — сопна се тя. — Разбира се, че има нужда.

Той я поведе през гъстата зеленина към една скала с изглед към осветеното от луната заливче. Спря се да погледне към сребърната ивица на плажа долу.

— Говориш така, защото си жена.

Ейми стисна зъби.

— И какво от това? — Ами какво — аз съм мъж и засега не чувствам никаква нужда да класифицирам и категоризирам нещата. — Той не ѝ обръщаше много внимание. Като продължаваше да стиска ръката ѝ, търсеше пътеката за надолу.

— Ти беше този, който каза, че сме любовници. Любовници. Какво е това, ако не етикет? — Ейми не знаеше защо спори. Преди всичко, разговорът им бе смешен. Не знаеше и защо се оставя на Джед да я води надолу към плажа.

Пръстите на Джед се стегнаха около нейните.

— Добре, етикет е — каза успокоително той. — Засега е достатъчен.

— Не съм толкова сигурна, Джед — бяха стигнали почти до плажа. Ейми погледна профила на Джед и забеляза как тъмната му коса заблестя на лунната светлина. — Даваш ли си сметка колко малко неща знам за теб? Днес не знам повече, отколкото в деня, когато се срещнахме.

— Това не е вярно. — Той изглеждаше замислен, като че ли едва сега му бе дошъл наум този въпрос. — Знаеш, че бях започнал да придобивам навика да си попийвам малко повече скоч, когато се срещнахме. Забелязах как ме наблюдаваше след оная нощ, когато се отби, без да ме предупредиш, и ме завари да унищожавам съдържанието на бутилка уиски. Веднага ме ограничи до две-три чаши бяло вино, когато идвах при теб.

— Боже мой! Това не беше съзнателно усилие да те променям, Джед! Бялото вино е питието, което пия аз, затова ти го предлагам, когато идваше за вечеря. Ти изобщо не протестира, нито настоя да си носиш сам скоч.

— Това е, защото нямах нищо против. — Изглеждаше развеселен. Вече бяха на плажа. — Знаеш колко много обичам да правя клетки за птици. Винаги ми подхвърляш, че трябва да се откажа да работя за фирмата си и вместо това да започна да се занимавам само с клетките.

— Джед, това едва ли е подходящ пример, че добре познаваш някого, нито е показател, че връзката е изпълнена със смисъл.

Той я поведе по пясъка.

— Доста хора, които ме познават, не знаят за моите клетки.

— Е, може би е така, защото не общуваш много с хора — изтъкна хапливо тя.

— И това е още едно нещо, което знаеш за мен. Не общувам кой знае колко с други хора.

— С родителите ми, както виждам, се справяш чудесно.

— Мм. Това е различно.

— О, наистина ли? Защо?

Той сви рамене и силните му голи рамене уловиха блясъка на лунната светлина.

— Не знам. Може би защото са свързани с тебе.

Ейми заби пети, като принуди Джед да спре и да я погледне.

— Каж ми нещо, Джед. Защо се примиряваш с татковите не толкова изтънчени въпроси за финансовото си положение? И защо проявяваш такава търпимост към въпросите на мама за семейството си?

— Защото те са твои родители, и защото съм техен гост. И защото спя с дъщеря им, и те го знаят. Това им дава право на някои въпроси.

— Така ли е? — настоя Ейми, силно раздразнела. — Ами аз? Имам ли аз право на някои въпроси?

— Така мисля.

— Е, много благодаря! Винаги съм имала впечатлението, че харесваш уединението си, че не искаш да ти задавам въпроси.

Ейми махна възмутено с ръка. Последва тишина колкото един удар на пулса и тогава Джед тихо каза:

— И аз останах с такова впечатление за теб. Ако имаш някакъв въпрос, Ейми, задай го.

Един дълъг момент стояха, втренчили се един в друг. Мекият, топъл въздух повдигна едно кичурче от косата на Ейми, като го уви около врата ѝ. Джед се пресегна и го хвана. Държеше копирените косъмчета между пръстите си, загледан в изпитателните очи на Ейми.

— Бил ли си женен някога? — запита сухо Ейми.

Джед поклати глава, без да казва нищо.

— Мама ми каза да попитам — усмихна се Ейми в неочакван изблик на веселост.

— Веднъж бях сгоден, преди около осем години.

— Какво се случи? — напрегнато взе да очаква отговора.

— Нищо не излезе. Почти по същото време умря брат ми. Трябваше да се занимава с някои неща — лаконично отговори Джед. — Годежът пропадна.

— Стрес — кимна с разбиране Ейми. Запита се с какво ли се е налагало да се занимае и защо годеницата му не е била в състояние да се справи с положението.

— Стрес. Каква полезна дума.

— Липсва ли ти? Мислиш ли често за нея?

— Не. Но понякога се питам какво ли щеше да бъде, ако се бях оженил преди осем години и бях започнал един нормален начин на живот.

Обзе я силно съчувствие. Докосна суровото му лице отстриани.

— Осем години са много време. Сигурно си имал и други възможности да създадеш семейство, ако си искал.

— Не съм сигурен какво съм искал през последните осем години. Просто следвах един начин на живот, който ми вършеше работа. Отивах, където ме пращаха, свършвах работата, връщах се, правех клетки. Пиех по малко уиски. Не мисля много за миналото.

— Или за бъдещето?

— За бъдещето също не съм мислил много — съгласи се той.

— О, Джед... — Пръстите ѝ леко се плъзнаха надолу по врата към голото му рамо.

— Поне доскоро — заключи меко Джед.

— Какво?

— Не бях мислил много за бъдещето доскоро. Но сега откривам, че отново започвам да мисля за него. — Той я привлече в прегръдките си, притисна я до себе си и зарови лице в развяната ѝ от вятъра коса.

Ейми обви кръста му с ръце и сложи главата си на рамото му.

— Приятели ли сме, или любовници, Джед?

— И двете. — Той се отпусна на колене, като я притегли надолу със себе си. Ръцете му хванаха тениската ѝ отдолу, докато тя коленичеше пред него. Усмивката му бе пълна с обещания.

— Последния път пришпорих нещата. — Целуна носа ѝ, докато ѝ сваляше тениската през главата. — Дълго време те желяех. Знаеше го, нали?

Застанала на колене, с лице към него, Ейми почувства как очите ѝ се изпълват с нежност. Гърдите му бяха силни и топли под нейните

длани.

— Когато се прибираше след пътуванията, си мислех, че може и да си ме желаел.

— Може да съм те желаел? — В гласа му се прокрадна тих смях. — Аз изгарях по тебе. А ти искаше само да играем на шашки и да слушаме стари албуми на Бийч Бойс.

— Предполагаше се, че сме приятели.

— А ти се страхуваше да не би приятелството да се разрасне в нещо друго, нали?

— Малко — призна тя. Грапавите му пръсти докоснаха връхчетата на непокритите ѝ гърди. Тя усети как чувствителността ѝ се изостря, цялата сякаш се изопна. — След това не можах да определя докъде сме стигнали.

— Исках да ти дам малко време. — Дланите му бяха топли, както я галеха — докато стигнаха до копчето на белите ѝ дънки. — Може би исках малко време и за себе си. Той се наведе да целуне твърдото зърно на гърдата ѝ.

— Джед, толкова много неща не знаем един за друг... — прошепна Ейми.

— Има ли значение?

— Не знам. — Тя затаи дъх, когато той дръпна ципа на дънките ѝ.

Джед я обърна и тя се озова между бедрата му, притиснала голия си гръб в неговите гърди. Той дръпна надолу дънките, като смъкна и малките пликчета с тях.

Ейми наклони главата си назад, докато пръстите му галеха вътрешната страна на голото ѝ бедро. Можеше да почувства как мускулите на краката му се движат, когато нежно я придърпа към себе си. Твърдият му член се притисна през панталона в заоблението ѝ задник. С възмущение усети силата, която той съдържаше заради нея.

— Толкова ми е хубаво да те докосвам — прошепна Джед. Той целуна извивката на рамото ѝ и се наведе да разтвори бедрата ѝ. Когато тя се откри за него, той започна да гали тъмните къдри малко под корема ѝ.

Ейми потрепери и затвори очи, като сложи главата си на рамото му. Пое топлината му с цялото си тяло и почувства, че става все по-жадна за докосванията му. Когато търсещите му ръце намериха

нежната плът между краката ѝ, тя извика, удивена, устремена към него. После, като следваше с пръсти контурите на скритите ѝ места, той предизвика такива фини и остри усещания у нея, че тя сграбчи мускулестите му бедра от двете страни, и ноктите ѝ очертаха малки луни по кожата му.

— Джед, не знам как може толкова лесно да правиш всичко това с мен!

Това не беше протест, нито молба, бе възкликнала просто от изумление. Ейми не можеше да разбере напълно реакцията си. Никога не беше откликвала така на мъж през живота си.

— Ефектът е взаимен. — Пръстите му се движеха все по-възбуждащо. Когато Ейми започна да трепери, Джед я дръпна още по-близо до горещите си бедра.

— Пипни ме, любима. Виж колко много те искам.

Като мълвеше нечленоразделни думи, Ейми се обърна в тесните предели на прегръдката и тласна Джед надолу, докато той легна на пясъка. Усмихна ѝ се, когато тя се изтегна върху него. Сви краката си, като внимателно я хвана в капан от двете страни. Ръцете му се движеха бавно, ненаситно — по гърба, а после по сладката плът на хълбоците ѝ.

— Това ти харесва, нали? — изрече Ейми полуукорително, като стисна леко със зъби плоското зърно на гърдите му. — Възбуждаш се като гледаш колко бързо можеш да ме доведеш до това състояние.

— А кой мъж не би се възбудил? Толкова прекрасно откликваш. Гореща си, копринено гладка и пулсираща. Мога да почувствам тръпките, които цялата те разтърсват.

— Животно. — Но се притисна до него, като търсеше ципа на панталоните му. Пръстите му силно я стиснаха, когато тя намери каквото търсеше и започна да дърпа дънките му надолу.

Ейми въздъхна.

— Усецам как и ти трепериш.

— Шокови вълни. Ще експлодирам.

— Съвсем като вулкан. Така беше миналия път. Винаги ли си такъв? — Тя бутна встрани дънките, заедно със слипа. Изведнъж той изпълни ръката ѝ, настоятелен, твърд, пулсиращ.

— Не, не съм винаги такъв. Но с тебе започва да ми става навик. — Очите на Джед заблестяха на лунната светлина, когато я хвана за

кръста, после я отпусна и тя го възседна. Мощният му фалос предизвикателно се допря до нея. — Последния път толкова дяволски бързах, че се уплаших да не те заболи. Струва ми се, че малко те заболя.

— Не. — Тя бързо поклати глава в отрицателен жест.

— Този път поверявам всичко на теб. Не бързай, любов моя, и си вземи колкото искаш от мен.

Ейми въздъхна, толкова много го искаше. Пазеше равновесие с ръце, подпрени на раменете му. Бавно се отпусна надолу, чувствайки го под себе си, как пулсира до меката ѝ влажна кожа.

— Знаеш как да измъчваш един мъж, нали? — Гласът на Джед прозвуча задъхан и дрезгав, докато тя внимателно се нагласяше. — До безкрайност ли ще продължаваш с това?

— Ти каза да не бързам. — Тя почувства у нея да се надига дръзка женска палавост, когато погледна към суровото му лице. Бавно се отпусна с още един инч^[2] надолу. Той беше толкова голям, опъваше я, изпълваше я. Усецането бе невероятно. Цялата чезнеше в страстта, която виждаше в очите му.

— Като казах да не бързаш, нямах предвид да го правиш цяла седмица. Ела тук, скъпа, преди да съм си загубил ума. — Ръцете му се стегнаха около нея и той се повдигна нагоре, като проникна дълбоко във влажната женска плът.

Ейми извика и падна напред. Косата ѝ се пръсна по гърдите му. Когато се отдаде на опияняващия ритъм, пръстите ѝ здраво стиснаха раменете му. Беше като яздене на див жребец, само мускули и вибрираща енергия. Коленете ѝ се стегнаха около кръста му и тя почувства живия му отклик. За един безкраен момент всичко друго около нея престана да съществува. Нямаше минало да я преследва, бъдеще, от което да се страхува — тук бяха само този мъж и този момент.

Когато усети леките конвулсии да потрепват в нея и чу как тя задъхано мълви името му, той нададе приглушения вик на освобождението си и се надигна за последен път.

И тогава всичко свърши. Настана кратък, сладък покой. Леко плискащите се вълни, сребърната лунна светлина и уханният въздух като че ли обгърнаха Ейми и Джед, създавайки един интимен, сигурен свят, защитен от всякакви външни посегателства.

Но както толкова често се случва, опасността дойде отвътре. Очите на Ейми все още бяха затворени, главата ѝ още почиваше върху гърдите на Джед, когато той тихо заговори и строши тънкия като кристал пашкул, в който тя се бе свила.

— Аз отговорих на няколко твои въпроса тази вечер, Ейми. Мисля, че е време и ти да отговориш на някои от моите.

Тя застина.

— Какви въпроси?

— Искам да знам какво, в действителност, се случи в нощта, когато умря Лъопаж.

[1] фут — мярка за дължина, равна на 30,48 см. — Б.пр. ↑

[2] Инч — мярка за дължина, равна на 2,6 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Джед усети как тялото ѝ се напрегна. Тя едва помръдна, но той веднага почувства промяната в настроението ѝ. Сладката чувствена негa изчезна, като че ли никога не е била.

— Защо? — Гласът на Ейми прозвуча враждебно.

— Защото искам да знам какво е станало в нощта, когато Лъопаж е умрял. — Джед размърда рамене, като усещаше грапавите песъчинки под себе си. Правенето на любов върху осветен от луната плаж си имаше своите малки неудобства. — Защото съм любопитен. Защото ти самата ми каза, че трудно спиш през последните осем месеца, а за разлика от баща ти, аз смятам, че това е свързано с Лъопаж, а не с писането. Питам защо, ако Лъопаж не ти е бил любовник, и след всичкото това време, си толкова разстроена от смъртта му, станала при нещастен случай. Доста причини. — Той вплете пръстите си в разбърканата ѝ коса, когато тя надигна глава, подпря ръце на гърдите му и се втренчи в него. Зеленото на очите ѝ изглеждаше поизбледняло на лунната светлина, но той успя да види бдителната светлинка в тях.

— Счита се за проява на лош вкус, ако една жена обсъжда мъж с друг мъж.

Джед бе наясно, че тя се чуди как да се измъкне. Надяваше се да отклони вниманието му с някоя и друга ядна забележка. Реши да не я оставя да го направи толкова лесно. Най-добрият подход в подобна ситуация бе директният.

— Лъопаж беше ли ти любовник?

Запасът ѝ от гневни отговори в един момент я изостави. Ейми поклати глава, в очите ѝ се четеше истината, изречена от устните ѝ:

— Не!

— Тогава защо стана посред нощ, за да се върнеш на мястото на смъртта му? Нещастният случай бе тук, нали? Това беше входът на подводните пещери, за които ми разказа.

— Джед, не виждам абсолютно никаква необходимост да обсъждаме това.

Той се усмихна едва-едва и се надигна да седне, като продължаваше да я държи здраво.

— Доста добре играеш ролята на царствена дама. Също като някоя от вълшебниците в книгите си. Но ще бъдеш по-убедителна в ролята, ако си облечена. Гола си твърде крехка и твърде секси, за да се справиш добре. Кажете какво стана онази нощ.

Тя поклати глава — не в знак на отказ, по-скоро бе обърквана.

— Не разбирам защо напоследък изпитваш такова любопитство към мен. През тези три месеца пет пари не даваше за миналото ми, или за хората, свързани с мен.

— Нещата се променят.

— Как не! Какво се е променило?

— Например, започнахме да спим заедно. Как ти се струва — дали е основна промяна в отношенията ни? — Погледна я шеговито, подканяйки я да омекне и да се отпусне, но тя и не помисли да го направи. Усети я, как пробва дали той я държи здраво и как полага хитри усилия да се освободи. Правеше се, че не усеща лекото напрегане на мускулите ѝ, и продължаваше да я държи приклепана — леко, но без да отслабва хватката си.

— Лъопаж няма нищо общо с нашите взаимоотношения, каквито и да са те.

— Тогава разкажи ми за него.

— Господи, ама ти си бил упорит...

— Инженерите обикновено са такива. Упорити и прецизни. Искат да знаят как и защо нещата функционират по определен начин. — Направи пауза. — Или не функционират.

За момент си помисли, че тя ще продължи да се противопоставя на лекия му натиск. Джед обмисляше как да намери най-добрия начин да увеличи натиска, когато Ейми заговори с неутрален, почти отегчен глас.

— Вече ти казах всичко, което имаше за казване. Беше просто приятел, който обичаше да се гмурка.

— Гмуркахте ли се много двамата, докато той беше тук?

Ейми кимна.

— Разбира се. Показах му най-добрите места. Като че ли му доставяше удоволствие. Но личните ни отношения винаги са били

неангажиращи. Няма никакви тъмни, дълбоки тайни. Изобщо не трябваше да ходи в ония пещери, особено сам.

— Ейми, не съм толкова тъп, колкото изглеждам. Знам, че има още нещо.

Преди да успее да я спре, тя седна и се дръпна така, че той да не може да я стигне.

— Добре! Имаше още нещо. Не че има някакво значение. Онази нощ, преди да си легнем, спорихме.

Тя грабна тениската си и я намъкна през глава.

— За какво?

Тя въздъхна.

— Отгатни.

— Секс? — Джед очарован забеляза как тя с готовност се възползва от вметнатата от него забележка.

— Той искаше да спя с него. Обещавала съм повече, отколкото съм му давала. Каза, че само съм го дразнела. Казах му, че ако гледа така на нещата, най-добре ще бъде да си върви по живо по здраво в Сан Диего. Той побесня. Решил е, предполагам, че ако отиде да се гмурка, ядът му ще му мине.

— Посред нощ? В пещера, в която домакинът не е разрешавал да се влиза? — Джед не отделяше погледа си от нея. Ейми бе напрегната и раздразнителна, каквато беше преди да се бяха любили.

— По това време спорихме. — Ейми се изправи, като пристегна набързо дънките си. Посред нощ. Ако не бяхме се карали, той може би нямаше да отиде да се гмурка. Може би това не ми дава мира.

Джед не повярва на ни една нейна дума, но реши, че сега не е време да настоява повече. Достатъчно бе за тази вечер. Изправи се замислен, посегна за дънките си. Преди да се откаже, обаче, реши да отправи още едно предизвикателство.

— Ти ми каза, че баща ти не искал туристите дори да знаят за пещерите. Как е разбрал Лъопаж, за тях?

Ейми замръзна. Последва напрегнат момент на абсолютна тишина, после тя изрече с малко далечен, много неутрален глас:

— Аз му показах мястото.

Джед разбра със сигурност, че засега по-далече нямаше да успее да отиде. Наруши неестественото напрежение между тях с тих смях.

— Имам чувството, че съм лежал върху шкурка.

Когато Ейми разбра, че той отлага разпита, в очите ѝ проблесна облекчение.

— По-добре ти, отколкото аз. Това получаваш като се правиш на джентълмен.

Той се опита да избърше част от пясъка.

— Струваше си. — Дръпна ципа на дънките си и със свойска фамилиарност сложи ръка върху раменете на Ейми.

— Какво те накара да излезеш тази вечер? Почувства как тя трепна под ръката му, но гласът ѝ бе спокоен.

— Същият стар проблем. Не можах да заспя. Реших да се пораздвижа малко.

— Онзи вир, където те намерих, изглеждаше доста коварен.

— Такъв е. Това е мястото, където Боб умря. Входят към мрежата от подводни пещери е под тази част на острова. Изабщо не им е правена карта. Татко не искаше никой да поема този риск.

— Мога да разбера защо родителите ти са забранили достъпа дотук. Не са искали да бъдат отговори, дори косвено, за какъвто и да е нещастен случай. Случаят с Лъопаж трябва да е затвърдил тяхното решение.

Ейми кимна трезво, докато вървеше по пясъка до него.

— Толкова много неща могат да се случат в една подводна пещера. Водолазът може да се загуби. В подводните пещери няма пряк излаз на повърхността. Трябва да се намери пътят обратно към входа. Ако не го направиш навреме... — Тя рязко спря.

— Зловеща мисъл — изрече бодро Джед.

— Все забравям, че и ти си се гмуркал в пещери.

— Съвсем малко. Не ми харесва — призна си той.

— Мисля — каза бавно тя, — че да се влезе в подводна пещера е кошмарно. Може завинаги да останеш в капан. Какъв ужасен начин да се умре...

В ума на Джед проблеснаха откъслечни спомени от това, което бе прочел в Скрити демони. Откъде е дошъл този ужас от подводните пещери у Ейми, запита се той. В края на краищата, Лъопаж е умрял при опит да влезе в пещерата. Не е умрял вътре в лабиринта. Е, засега бе сигурен, че Ейми няма да му каже нищо повече по този въпрос. Бе изтръгнал от нея всичко, което бе възможно, освен ако не я

притиснеше повече. Засега нямаше нужда да го прави, реши той. Щеше да ѝ даде време.

— Джед?

— А?

— Изобщо не знаех, че имаш брат.

— Никога не съм споменавал за него.

— Как е възможно да те познавам от три месеца и да не знам такава неща?

— Струва ми се — каза тихо Джед, — че двамата с теб бяхме много внимателни през тези три месеца.

Ейми помисли над думите му.

— Да, нали?

Защо сега бариерите падат, запита се тя. Нещо се промени, откакто тя го прибра от летището онази нощ и го взе у дома. Нещо много съществено се промени.

Вътрешно тя бе сериозно обезпокоена. Внимателно балансираното приятелство бе представлявало нейната защита. Можеше да бъде близо до него, без риск да изпадне в емоционална или физическа близост. Но още в началото положението бе нестабилно, а сега бариерите се рушаха.

Ейми започна сериозно да обмисля истинското значение за това, което се бе случило тази нощ, едва когато Джед я остави пред вратата на стаята ѝ.

Джед бе започнал да задава въпроси. Целенасочени, подробни, настоятелни въпроси. Боб Лъопаж също бе задавал много въпроси. Мисълта за това бе смразяваща.

Когато си легна и се загледа през прозореца, в ума ѝ се прокраднаха още прилики между двамата мъже. Бе срещнала Джед случайно, почти по същия начин като Боб. И двамата мъже се бяха появили в живота ѝ малко преди тя да дойде на острова. И двамата не говореха много за себе си, или за миналото си. И двамата разбираха от гмуркане в пещери.

И двамата задаваха въпроси.

На Лъопаж бе показала входа към пещерата, защото той беше изтръгнал това от нея. На Джед бе показала пътя, без да иска.

Но само единият от двамата бе успял да я съблазни. Не беше кой знае какво, но трябваше да бъде благодарна и на тази малка разлика.

Ейми продължи да се вира през прозореца. Съвпадение, каза си тя. Няколко повърхностни прилики, това бе всичко. Джед и Лъопаж нямаха нищо общо помежду си. Не бе възможно да са се познавали. Идеята да се премести в Калифс Бей преди няколко месеца принадлежеше на Ейми. Джед вече живееше там от известно време. Не би могло да е нагласено.

Не би могло да е нагласено, повтори си тя. Не бе възможно някой да знае какво наистина се бе случило през октомври миналата година. Джед бе неин приятел, а вече и любовник, трябваше да признае тя. В него имаше сенки, да, но не такива, каквито бе видяла накрая у Лъопаж.

Все пак фактът си оставаше — беше се върнала на Орлеана с още един мъж, който задаваше прекалено много въпроси.

Още когато влезе във водата следващата сутрин, Ейми разбра, че не е трябвало да се съгласява да се гмурка заедно с Джед. Докато държеше плавниците с едната си ръка и вървеше заднешком към приборя, тя усети познатото чувство на напрежение под лъжичката. То можеше да докара много неприятности на един водолаз. Можеше да доведе до стрес, а той пък водеше до бързо изчерпване на запаса от въздух. Също и до опасна липса на внимание към заобикалящата среда. Ейми знаеше, че е длъжна да прекрати гмуркането, ако не е в състояние да намали бързо напрежението, докато е под водата.

Те минаха през вълните на приборя и се плъзнаха под повърхността на водата с цвят на аквамарин. Ейми веднага се намери в онзи друг свят, който познаваше още от дете. Престана да чувства неудобната тежест на бутилката, леководолазния костюм, маската, ръкавиците и разните други принадлежности. Пак беше свободна и грациозна, способна да се движи в друго измерение.

Заслуша се в звука на собственото си дишане през регулатора, докато си слагаше плавниците. Застанал до нея във водата, Джед напъха краката си в плавниците и погледна към нея за указания. Това бе светът на Ейми и той ѝ бе казал, че иска да направят една обиколка заедно. Тя даде сигнал, че е готова и заплува към тъмния риф, който ограждаше заливчето.

Джед размаха плавниците с бавни, но мощни движения, които бързо го отведоха до нея. Тя се тревожеше за наранения му крак, но той я увери, че е напълно излекуван. Беше престанал да носи превръзка и тя мярна набързо, свитата кожа на белега, докато той си сваляше дънките. Тъй като нараняването беше от вътрешната страна на бедрото, не можеше да се види нищо, при плуване.

Само от един поглед разбра, че той е в стихията си във водата. След смущаващите мисли от предната нощ тя не знаеше дали това трябва да я радва, или да я притеснява.

Рифът беше като слънчева подводна градина. Светлината от повърхността се прокрадваше в дълбините, осветявайки ярките корали, нежно люлеещите се игли на морските таралежи и замайващо пъстрите риби. Между кораловите колонии се простираха пясъчни проломи като малки пясъчни долини между високи планини.

Ейми посочи с облечената си в ръкавица ръка към дълга около фут червеникава риба, криеща се в сенките на рифа, и Джед кимна. Разпери ръце в жест на съжаление. Рибата би им дошла добре за обяд.

Един час преди това Дъглас Слейтър бе предложил на Джед да си избере от разнообразните тризъбци и други подобни оръжия за лов, складирани в голямата стая заедно с останалото подводно снаряжение. Джед небрежно разгледа една хавайска прашка, отговаряща на подводни лък и стрела, но отклони предложението.

— Не съм голям риболовец — бе обяснил с усмивка на съжаление. — Бих предпочел след гмуркането да отида в града с колата и да купя риба от местните рибари.

Ейми наблюдаваше как Джед последва малък пасаж от екзотични синьо-жълти рибки. Остана с впечатление, че той всъщност не съжالياва за липсата си на умение да борави с харпуна. Тя също не съжالياваше. Бе освежително разнообразие да бъде заедно с мъж, задоволяващ се да поглъща красотата на морето, без да се чувства длъжен да убива някои от обитателите му. Лъопаж обичаше подводния лов. Когато Ейми си помисли за тази основна разлика между двамата мъже, част от съмненията, относно Джед избледняха.

За съжаление, нейното собствено напрежение не намаляваше, както се бе надявала. Когато сутринта се съгласи да се гмурка, си беше казала, че ще бъде добре да се върне във водата. Това не беше ужасяващият лабиринт на пещерите, а открит залив. По което и да е

време можеше да доплува до повърхността и да вдиша свеж въздух. На рифа нямаше да я преследват никакви спомени.

Но дишането ѝ продължаваше да бъде учестено. Ейми сякаш не можеше да се отпусне. Достатъчно добре чуваше бавния, равен звук от мехурчетата на регулатора на Джед. Той бе спокоен, движеше се без усилие, спираше от време на време да светне под някой корал.

Той погледна през рамо и я видя да се носи във водата зад него. Когато ѝ направи знак да дойде по-близо, Ейми отново си пое бързо дъх и забърза напред. Кимна, когато видя главата на малка пъстра змиорка, провряла се през една цепнатина в коралите.

Джед се оттегли от наблюдателния си пост и даде да се разбере, че иска да изследва цепнатините по скалата от едната страна на заливчето. Ейми се поколеба, като си спомни за някои от тъмните му ъгли и дупки, които преди бе смятала за толкова интересни. Днес не искаше да отива много близо, до каквото и да е, напомнящо ѝ за подводна пещера.

Но Джед вече бе тръгнал напред, а Ейми не можеше да намери логична причина, за да протестира. Той нямаше да разбере. Щеше само да поиска да научи защо се притеснява за такова, сравнително безопасно изследване.

Въпроси. Тя не искаше да отговаря повече на въпросите на Джед.

Последва го неохотно, като си мислеше иронично, че всъщност тя трябваше да му направи обиколка. Никак не я учудваше това, че вече водеше Джед. Ако не беше малко по-настоятелна, той изобщо щеше да поеме нещата в свои ръце. Тя имаше чувството, че природата му бе такава. Заплува по-бързо, настигна го и го изпревари.

Джед изглежда нямаше нищо против да я остави да влезе отново в ролята си на водач. Ейми се движеше покрай стената, като даваше възможност на своя гост да разгледа както трябва интересните неща. Когато той тръгна към пясъчното дъно да изследва едно тъмно коралово образувание, тя спря и се опита да диша по-нормално. Неспокойното ѝ, плитко дишане изгаряше твърде много въздух. Разбирането на този проблем само увеличаваше общото равнище на напрежението ѝ. Тя се улови, че гледа твърде втренчено една малка лимоненожълта рибка, и си даде сметка, че не обръща внимание на нищо друго, освен на нея. Опасно бе да не забелязваш нещата около себе си под водата.

Не се страхуваше, каза си тя. И не беше загубила контрол. Но и не функционираше нормално. Стрес. Както бе отбелязал Джед, това бе полезна дума. Можеше да изрази такова множество от грехове.

Тя се огледа и видя Джед, който бавно плуваше към нея. Той я гледаше и Ейми се запита дали забелязва, че тя отделя мехурчета по-често от нормалното.

Объркана от собствената си напрегнатост и раздразнена от внезапната бдителност на Джед, Ейми се обърна и заплува по-нататък покрай скалата.

Щеше да му предостави нещо по-интересно за разглеждане от темпа на дишането си. Още няколко ярда и го намери.

Това не беше истинска пещера, по-скоро само един дълбок процеп, образувал се преди стотици години от вулканична лава. Входът бе почти шест фута широк и още толкова висок. Тъмното отверстие не се врязваше много в скалата, но бе достатъчно дълбоко, за да създаде усещане на малка пещера. Съвсем близо до входа се полюляваше разнообразен растителен свят, стрелкаха се риби и други водни обитатели — бе твърде примамливо за изследване.

Джед плуваше, до Ейми. Тя му махна да влезе вътре. Той за момент се вгледа в очите ѝ през маската, преди да я попита със знак дали не иска да се издигне на повърхността. Ейми ядосано отклони поглед от въпроса в неговите очи и решително размаха плавници. Проклетата да е, ако отстъпи пред тази нарастваща тревожност. Щеше да се справи с нея. Трябваше да се справи.

Енергичното ѝ движение я запрати дълбоко във вътрешността. Тъмнината вътре се надигна да я посрещне, като заплашваше да я погълне. Тя веднага даде заден ход и се обърна във водата, за да може да вижда безопасната, огряна от слънцето вода на залива.

Джед влезе през отвора, като размахваше фенерчето към дъното на плитката кухня. Погледна отново към Ейми и тя разбра, че той започва да се тревожи. Движенията ѝ бяха твърде резки, твърде нервни. Сигурно се питаше какво става с нея.

Няма нищо, каза си тя. Това не беше пещера, а просто една интересна дупка в скалата. Широкото открито пространство беше само на няколко фута разстояние и по всяко време можеше да доплува до повърхността. Не неговите очи блестяха от една цепнатина в скалата.

Светлината от фенерчето на Джед бе паднала върху една малка рибка — папагал, това бе всичко. Успокой се!

Но не можеше да се успокои. Ставаше все по-напрегната. Яростно се бореше да вземе своите неподчиняващи се нерви под контрол. В нея започнаха да се тълпят спомени от последните кошмарни сънища. Подводният процеп изведнъж заприлича на затвор. Не можеше да види много ясно тавана на пещерата. Слънчевата светлина не проникваше достатъчно, за да ѝ даде възможност да види добре вътрешността.

Ейми усети как дишането ѝ се ускорява. Господи, помисли си тя. Никога не беше губила така контрол под водата, дори през онази нощ.

Втренчи се в Джед, който бавно изследваше пещерата, странно вбесена от лекотата, с която плуваше. Бе изцяло такъв, какъвто трябваше да бъде един водолаз — спокоен, внимателен, освободен. Точно такава беше тя преди, никога не бе усещала да я гризе някакво безпокойство.

Ейми се рееше, носена от лекото течение, неясно съзнаваше, че се концентрира изцяло върху движенията на Джед, нищо друго не забелязваше около себе си. Единственото, което бе в състояние да прави, бе да се взира втренчено. Течението бавно я тласна към страничната стена на малката пещера. Ейми почти не забеляза. Беше като замаяна.

Джед бе светнал фенерчето да разгледа някакви морски таралежи, закрепил се на една скала. Ейми видя лъча светлина бавно да се плъзга по пъстроцветните игли, като ги осветяваше един по един. Ефектът бе хипнотичен. Фокусът на вниманието ѝ се премести от Джед към светлината. Дишането ѝ ставаше все по-бързо и по-плитко и не можеше да мисли за нищо друго, освен за светлината на Джед.

После плавникът ѝ леко се закачи на една скала. Шокът, който изпита, бе толкова голям, че тя направи рязко движение, почти изпаднала в паника. Течението беше я завлякло твърде близо до покрития с корали отвор на кухнята. Кракът ѝ се одраска на някакъв грапав корал и почти веднага се появи тънка морава струйка, която се разми и после изчезна във водата. Тя кървеше.

Какво глупаво, идиотско нещо бе направила! Все още не я болеше, но знаеше, че и това ще стане, когато излезе от водата. Беше бясна. Искеше ѝ се да запищи от объркване и яд.

Единственото нещо, за което можеше да мисли в този момент, бе как по-бързо да излезе от водата. Трябваше да излезе от водата. Нервите ѝ се бяха изострили до опасен предел, а сега се бе порязала и кървеше. Глупаво, глупаво, глупаво!

Започна да маха с ръце, после трескаво заплува към широкия отвор на плитката кухня. Трябваше да излезе от водата, преди напълно да рухне.

После видя до себе си Джед. Почувства как ръката му леко подръпва крака ѝ в знак да позабави темпото. Ейми не му обърна внимание. В този момент единственото, което искаше, бе да стигне до повърхността. Пръстите му стиснаха глезена ѝ по-силно. Ейми се обърна, ядосана от намесата му. Опита се да се изтръгне от неговата хватка и разбра със закъснение, че той няма да я пусне. Отправи ѝ категоричен жест да забави издигането, като продължаваше да я държи.

Беше прав, Ейми го знаеше. Би трябвало да плува по-бавно. На половината път от входа на пещерата щеше да изхвърли въздуха, вместо да започне бавно да го изпуска. Не бяха много надълбоко с Джед, но едно припряно, неконтролирано изкачване на повърхността изобщо беше лоша практика. Бе чела някъде, че почти половината от нещастните случаи при гмуркане стават на по-малко от четиридесет фута дълбочина. Какво ставаше с нея? Нали знаеше, че не трябва да реагира така диво! Имаше само една незначителна драскотина на крака. Нямахте никакво извинение за паниката.

Но още в момента на влизане във водата тя беше на ръба на паниката, напомни си горчиво Ейми.

Маската на Джед се изравни с нейната. Тя погледна в очите му и видя непреклонната му решителност. Все още я държеше. Беше овладял положението и не ѝ даваше възможност да реагира по друг начин, освен по неговия. Държеше я здраво и я чакаше да се успокои и да приеме положението.

Ейми не знаеше да се смее ли, или да плаче. Гмуркаше се от дете и водата бе втората ѝ стихия. Днес беше се държала като глупачка, и то пред мъж, който вероятно никога не беше губил самообладание през живота си. Странно бе как унижението направи това, което здравият разум не успя. Тя си наложи да овладее нервите си и се насили да

диша по-естествено. Кимна на Джед и двамата бавно се понесоха към повърхността в направление, водещо ги към брега.

Това бе, реши Ейми по-късно, едно от най-дългите ѝ подводни пътешествия, въпреки че бе продължило само няколко минути. Джед не я пусна, докато не стигнаха приборя и не се заеха да свалят маските си. И двамата не казаха нито дума, докато не стигнаха до плажа. Тогава Джед спря. Застана с лице към Ейми, с леко разкрачени крака, сложил ръце на кръста си. Водата се пенеше около глезените му. Лешниковите му очи не бяха загубили неотстъпната си непреклонност.

— Ще ми кажеш ли какво стана там долу?

Ейми, която се разкъсваше между желанието да извини за глупостта си и желанието да му закрещи, че ѝ се бърка, реагира бурно на студения тон в гласа му. Забрави за обясненията и извиненията.

— Долу не ставаше нищо, докато ти не започва да се държиш като неандерталец. Порязах се на парче корал. Опитах се да стигна до повърхността. Това бе всичко. Винаги ли си така агресивен под водата? Трябваше да ме предупредиш. Не обичам да се гмуркам с мъжкарите, които се чувстват длъжни да поемат малките женици в свои ръце. Когато двама души, са заедно под водата, се предполага, че са другари, а не господар и роб!

— Я остави това! Още от момента, когато влязохме, ти беше нервна. И ставаше все по-зле, нали? Признай си, държа се така уплашено, сякаш това бе първото ти гмуркане. Каза ми, че се гмуркаш от дете. Родителите ти твърдят, че си добра във водата. Какво ти стана?

— Нищо не ми стана.

Той пристъпи към нея и почука рязко и раздражено по уреда за измерване на въздушното налягане.

— Погледни това. Изгаряше два пъти повече въздух, отколкото би трябвало. Господи, слязла си на около петстотин фунта^[1]. И не си направи труда да ми обърнеш внимание върху този незначителен факт, докато бяхме в пещерата? Ейми, това беше глупаво, и ти го знаеш — или би трябвало да го знаеш.

— Не се безпокой — промърмори тя със стиснати зъби, докато сваляше маската, ръкавиците и останалите неща, — няма да те подлагам повече на влизане под водата със себе си. Чувствай се свободен да си търсиш друг партньор или да използваш билета си до Щатите. Само недей да оставаш с впечатлението, че имаш право да ми

четеш конско, само защото не харесваш начина, по който се справям със себе си под водата.

Джед я хвана за раменете и впи пръсти в материята на водолазния костюм. Очите му заискриха.

— Точно това беше дяволският проблем там долу. Ти не се справи със себе си. Изгуби контрол. Искам да знам защо.

— Не загубих контрол. Ти просто реши, че разбираш повече от мен. Трябваше да поемеш нещата в свои ръце, нали? Не можеше да понесеш мисълта една жена — партньор в гмуркането да взема собствени решения.

— Такова нещо ли се случи, когато ходи да се гмуркаш с Лъопаж? И тогава ли се паникьоса?

Врълхлетя я заслепяваща ярост. Замахна силно и ръката ѝ изплющя по бузата му.

Един болезнен дълъг момент Джед само се взираше в нея. Ейми спря да диша за момент, като си даде сметка, че току-що представи доказателство за липсата си на контрол. Искаше ѝ се да закрепци, толкова я беше яд на себе си. Трепереше от напрежение, щеше ѝ се да се обърне и да побегне, но знаеше, че е невъзможно. Джед мълчеше, очите му бяха ужасяващо непроницаеми.

Ейми сви пръстите си в юмруци и се втренчи в една точка точно зад рамото на Джед.

— Не говори повече за Боб Лъопаж, най-добре ще е и за двамата. Разбираш ли ме, Джед?

— Разбирам те. — Не каза, обаче, дали възнамерява да я послуша. Всъщност изобщо не помръдна.

Ейми върна погледа си върху, внезапно почувствала натиск от друг характер.

— Е? Достатъчно се забавлява под слънцето на тропическия рай, така ли? Връщаш се в Калифорния със следващия самолет?

— Това ли искаш да направя?

Тя се отдръпна по-надалеч, като се престори, че този въпрос изобщо не я засяга.

— Така може би ще е по-добре. Очевидно гмуркането с мен, няма да ти доставя удоволствие, а честно казано, тук няма какво друго да се прави. А да, може да се пие и скоч.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен, Ейми!

Тя вдигна глава при леката заплаха в гласа му. Доця ѝ се отново да замахне, но не можа да измисли какво да му каже. Частица от нея отчаяно искаше той да остане, но един натрапчив гласец в главата ѝ шепнеше, че ще бъде по-безопасно, ако той замине.

Ако заминеше, щеше да знае, че е просто един случаен приятел, какъвто смяташе, че е. Щеше да бъде доказателство, че той действително не проявява нещо повече от нормално любопитство за пещерите и случилото се през октомври. Но ако останеше, тя щеше да продължи да се чуди за истинските му мотиви.

— Как е кракът? — Джед се приближи и погледна тънката кървяща драскотина малко над глезена.

Ейми неловко отстъпи назад.

— Само едно одраскване.

— Да. Едва ли е било достатъчно да причини цялата тази паника — съгласи се той хладно.

— Не съм се паникьосала. — Тя напъха костюма в една платнена чанта.

— Извинявай, исках да кажа, че едва ли е било достатъчно да причини този стрес — той взе да сваля костюма си. — Да се върнем у вас и да се погрижим за раничката. Няма смисъл да я оставяме да се инфектира. Тогава наистина ще имаш за какво да ми крециш, нали? Вината за това, разбира се, ще бъде моя.

— Престани, Джед — изсъска тя.

— Да престана какво?

— Престани да ми вадиш душата, по дяволите!...

— Съжалявам. Може би просто се опитвам да се освободя от собственото си напрежение. Вероятно щях да се почувствам най-добре, ако бях отвърнал на плесницата ти, но на един джентълмен това не му прилича.

Ейми нищо не каза. Грабна чантата си и тръгна с широки крачки към джипа, който баща ѝ бе настоял да вземат. След няколко минути Джед се присъедини към нея. Беше навлякъл дънките върху банския си. Без да каже и дума, стовари чантата отзад, тръшна се на шофьорската седалка и запали.

Въпреки отвратителното си настроение, Ейми изгледа левия му крак.

— Кракът ти добре ли е?

— Кракът е добре. — Той обърна към пътя.

Ейми пак се умълча. Малката ѝ раничка дори не кървеше. Пътуването към къщата премина в дълго и неловко мълчание.

Когато Джед спря колата на алеята пред къщата, Дъглас Слейтър бе застанал на вратата. Той им махна весело и започна да разпитва за гмуркането. Когато Ейми му отговори късо и едносрично, грабна чантата си и мина покрай него, той спря да разпитва и въпросително повдигна вежди.

— Дъщеря ми, сър, изглежда малко разстроена.

— Дъщеря ви, сър, ми е страшно сърдита.

— Не изглеждаш чак толкова притеснен — отбеляза Слейтър.

— Предпочитам да тълкувам ситуацията като признак на напредък. — Джед вдигна кислородната бутилка и торбата с екипировка и влезе в къщата.

[1] Фунт (pound) — мярка за тежест, равна на 433,6 гр. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Залезът тази вечер завари Джед с чаша бяло вино в ръка. Той си пийваше от него с надеждата, че то ще му вдъхне душевни сили. Би предпочел уискито, което неговият домакин му предлагаше, но считаше, че виното е един малък жест, който би му помогнал да умилостиви Ейми. Надяваше се само тя да го е забелязала, преди да отиде в кухнята с майка си. Но откакто се завърнаха от гмуркането, тя почти не му говореше, така че не можеше да бъде сигурен. Поради същата причина не можеше да е сигурен дали на нея изобщо ѝ пукаше какво пие той.

— Надявам се, че обичаш помпано^[1] на грил — запита Слейтър, като започна вечерния си ритуал със зареждането на скарата на двора. — Един местен рибар е имал добър улов тази сутрин. Купих малко риба днес от него, като ходих в града.

— Каквото и да е, само да прекара това вино — ухили се Джед и вдигна чашата си.

Слейтър го погледна. Отвърна на усмивката му.

— Тя май наистина успява да те накара да я слушаш, а?

— Едва сега и аз самият започнах да си давам сметка за това — Джед се облегна с лакът на перилата, като поклащаше разсеяно виното в чашата. — Днес следобед, обаче, нейната избухливост ме изненада. Някак не очаквах това от нея. — Но би трябвало да го очаква, каза си Джед. В нея имаше твърде много страст. Трябваше да се предполага, че във всичко влага темперамента си. Странно бе да си даде сметка, че я познава от три месеца, а едва сега се сблъсква с него. Много внимателна е била през цялото време. Но той също.

Слейтър се засмя и се изправи да вземе уискито си.

— Рано или късно щеше да се сблъскаш с темперамента на Ейми. Доста ѝ трябва да се раздразни, но когато се ядоса, е истински. Няма да питам какво се е случило по време на гмуркането.

Джед се усмихна криво.

— Не беше кой знае какво. Тя направи нещо глупаво под водата, и после аз ѝ крещях. Мисля, че ядосана както на мен, така и на себе си. Слейтър кимна.

— Вероятно си прав. Тя, обаче, не е свикнала да ѝ крещят. Тъй като е най-малката, струва ми се, че всички бяхме склонни да я глезим. Бе по-различна от останалите трима. На нея сякаш ѝ липсваше ясна насоченост. Хю, Дарън и Силвия като че ли знаеха какво искат да правят в живота от дванадесет-тринадесетгодишна възраст. Ейми някак се носеше по течението. Да се побъркаш! Особено когато стана на двадесет години и продължи да се прехвърля от една глупава работа на друга. Кой можеше да предположи, че ще завърши с писане на научна фантастика?

Джед изведнъж си помисли за героинята от Скрити демони, плуваща в черните дълбини на подводната пещера, за да се изправи срещу някакъв неопикуем ужас. Спомените за растящата напрегнатост на Ейми днес следобед в малката пещера се смесиха с това, което бе прочел в тези последни страници от ръкописа ѝ.

— Да предполагам ли, че никога не сте очаквали тя да се заеме с писане на книги?

Слейтър поклати глава, като се усмихна с обич.

— Честно казано, винаги съм разбирал другите си деца много по-добре, отколкото Ейми. Имаше дори време, когато двамата с Глория можехме да се закълнем, че е била подменено дете. Но някои неща за нея са кристално ясни.

— Да? — Джед наблюдаваше лицето на Слейтър. Изпитваше силно любопитство.

— Страхотно лоялна е, първо. Би се изправила срещу самия дявол за човека, когото обича. Не ме разбирай криво, и другите ми деца са такива. Но те биха го направили с малко финес. Хю би преговарял. Дарън би изготвил такъв договор, че и самият дявол да не може да мръдне. Силвия би го омотала с чара си.

— А Ейми? — подсказа тихо Джед.

Слейтър срещна погледа му.

— Какво мислиш, че би направила Ейми?

— Мисля, че би се хвърлила право върху гърлото му. — Джед млъкна, докато размисляше. — Би разбрала по някакъв начин, че директният подход е единственият, който върши работа в някои

ситуации, и би направила каквото трябва, или би била повалена, докато се опитва да го направи.

Слейтър кимна.

— Такава е Ейми.

Джед би заложил и последния си долар, че тя е наследила тази черта от баща си. Докато изучаваше възрастния човек, Джед усети с интуицията, която го бе запазила жив през последните осем години, че е прав. Дъг Слейтър определено бе предал някои от собствените си черти на дъщеря си, независимо дали го съзнаваше, или не. Джед се канеше да каже нещо на друга тема, когато телефонът в къщата иззвъня. Обърна глава и видя Ейми да излиза бързо от кухнята, за да го вдигне, като бършеше ръце в една кърпа. Не погледна към него, докато вдигаше слушалката.

Ейми каза ало и се усмихна, когато позна гласа на сестра си Силвия от другата страна на линията.

— Ето къде си била, Ейми! А аз цели два дни звъня в Калифс Бей. Бях взела да се чудя дали не си избягала с някое красиво, малко, зелено човече с остри уши.

Ейми се отпусна върху възглавничката на ратановия^[2] стол.

— Не е лесно да се намерят красиви, малки, зелени мъже, Силвия. Най-добрите вече са женени. Какво има?

— Обаждам се, за да съобщя добрата новина на татко и мама. — В гласа на Силвия се усещаше едно чисто женско удовлетворение.

— Каква добра новина?

— Бременна съм.

Ейми стана от стола.

— Бременна? Силвия, това е невъзможно. Не може да си бременна! — Тя се огледа неспокойно и си даде сметка, че е привлякла вниманието на всички. Глория Слейтър бе застанала на кухненската врата. Имаше учуден вид. Баща ѝ бе прекосил верандата, за да погледне въпросително във всекидневната, а Джед наблюдаваше Ейми с леко развеселен вид.

Ейми закри слушалката с ръка и обясни късо:

— Силвия е бременна.

— Чухме, скъпа — каза спокойно Глория. — Хайде да чуем и останалото.

Ейми махна ръката си от слушалката и продължи решително:

— Силвия, просто не е възможно да си бременна! Ти си акушерка, гинеколожка, за Бога! Как можа да ти се случи така неочаквано?

— Кой казва, че е неочаквано? — промърмори Силвия.

— О, Господи! — Ейми отново се отпусна на стола. — Не ни дръж в такова напрежение, Сил. Кажи с две думи.

— Бременна съм, и ще се женя. Достатъчно ясно и стегнато ли го казах, сестричке?

— Не мога да повярвам. За кого се жениш?

— Казва се Крейг Ларсен. Здрав, красив. И главата му сече. Отличен генетичен материал. Нашите ще се влюбят в него.

— И той ли е лекар? — заинтересува се Ейми, усещайки, че всеки момент майка ѝ ще ѝ отнеме слушалката.

— Да. Ортопед. Мама ли чувам до теб?

— Как позна? — Ейми със съжаление се приготви да отстъпи телефона. — Моите поздравления, Сил! Нямам търпение да... — не ѝ се отдаде възможност да довърши. Майка ѝ вече бе взела слушалката, а баща ѝ се запъти към деривата в спалнята.

На Ейми не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе на верандата, където бе Джед, все още с весело пламъче в очите.

Прокашля се.

— Сестра ми — обясни тя.

— Така разбрах и аз.

— Ще се жени.

— И е бременна.

Ейми го погледна и се усмихна леко, без да иска.

— Явно е така. Силвия доста прилича на майка ми по организационните си способности. Обича да действа бързо и делово. Би трябвало да разбере, че бременността ѝ изобщо не е случайност. Доколкото познавам Силвия, вероятно е отказала да се ожени за този беден доктор Ларсен, докато той не е доказал репродуктивните си способности.

Джед се засмя.

— Мисля, че родителите ти са шокирани.

— Силвия знае как да се справи с тях. С всички може да се справи. Сърцата им ще се разтуптят от радост още преди да е свършила да говори по телефона. Почакай и ще видиш...

Ейми бе права. Глория и Дъг не само бяха радостно развълнувани, те решиха и отсякоха, че трябва да видят доктор Крейг Ларсен, преди да заминат за Европа. Майката на Ейми вече пренастройваше графика им, за да вмести приятната изненада. Седна срещу Ейми на кухненската маса, подаде ѝ салатата и обяви:

— Мисля да тръгнем утре следобед вместо другата седмица. Така ще можем с Дъг да останем няколко дни със Силвия и да се срещнем с годеника ѝ. Дори ще можем да присъстваме на сватбата, която, както разбирам, ще бъде съвсем скромна.

Сърцето на Ейми лудо заби, след като си даде сметка какво казва майка ѝ. Не беше още готова да си тръгне. Не беше намерила ключа. Трябваше да се изправи срещу нещо на този остров и не бе намислила как и кога да го направи. Ако замине сега, може би никога нямаше да е в състояние отново да се захване.

Сякаш прочел нейните мисли, баща ѝ спокойно каза:

— Няма причина вие двамата с Джед да не останете тук, колкото искате.

Да остане сама с Джед? Тя го стрелна с очи. Откри, че той вече бе насочил внимателния си поглед към нея.

— Идеята изглежда отлична. Започвам да свиквам с тукашния начин на живот — каза Джед. — Какво ще кажеш, Ейми?

Тя трябваше да остане. Знаеше го. И изглежда нямаше начин да избегне оставането на Джед с нея. Дори себе си не можеше да убеди, че наистина иска той да си замине. Той я смущаваше и повдигаше въпроси, на които не можеше да отговори, но не изпита облекчение при мисълта да остане без него. Джед по някакъв начин бе въввлечен в кошмарите ѝ и вече не можеше да бъде отделен от тях. Той бе част от ключа.

— Да — отрони тихо Ейми, — идеята наистина изглежда отлична. Бих желала да остана още няколко дни.

— Чудесно — възкликна ентузиазирано Глория, като се мъчеше да улови скришом изражението на дъщеря си. — По-добре е да има някой в къщата, не ми се иска да остане празна по-дълго, отколкото е необходимо.

Ейми погледна към чинията си с риба на скара. Къщата бе стояла празна почти през цялото време, докато баща ѝ не се пенсионира. Когато Ейми бе малка, я използваша само няколко седмици от годината.

По онова време Глория Слейтър не се притесняваше, че оставя къщата празна. Сега тя просто искаше да ги ожени.

— Господи, не мога да повярвам, че чакаме още едно внуче, Дъг! — усмихна се с нежност Глория. — Надявам се, че ще бъде момиче. Малко ли са ни момченцата на Хю и Дарън? Колко ѝ е присъщо на Силвия да ни постави пред fait accompli. Бебе на път и сватба след четири дни. Надявам се, че знае какво прави.

— Знае — отбеляза спокойно Слейтър. — Силвия винаги знае точно какво прави. Още от петгодишна. Наследила е твоя талант по отношение на организацията и детайлите, скъпа моя.

Ейми се съсредоточи върху рибата, слушайки сговора само с половин ухо. Трудно ѝ беше да повярва, че е мислела да се справи със своя проблем, като наблюдава майка си. Ейми си даде сметка, че не прилича много на Глория.

Нещо накара Ейми да вдигне очи и да срещне втренчения поглед на Джед. Той я наблюдаваше, докато майка ѝ бърбеше за внуците и плановете за бъдещето. В очите му тя съзря онова вгълбено, преценяващо изражение, което на моменти толкова я смущаваше. Сякаш четеше мислите ѝ. Но с проблеснала в един момент, подвеждаща я интуиция, Ейми си помисли тя чете неговите.

Не изпитваше за пръв път това усещане, но реагира както винаги, оттегляйки се незабавно вътре в себе си, като че ли е смятала преди това да пресече някаква опасна вътрешна преграда. От другата страна, на тази бариера сякаш винаги имаше сенки — сенки, които държаха Джед заключен зад железни врати.

Часове по-късно Ейми стоеше на прага на стаята си, заслушана в тишината на къщата и меките звуци на островната нощ. Родителите ѝ бяха си легнали преди два часа. Джед беше ѝ пожелал лека и приятна нощ и изчезна в стаята си. Сигурно беше вече заспал.

Както обикновено, само Ейми бе напълно будна по това време на нощта. Каза си, че би трябвало да свикне с това.

Пристъпи на верандата, без да вдига шум с босите си крака. Мекият топъл въздух подхвана ръба на дългата ѝ памучна нощница и нехайно я развя около глезените ѝ. Тя беше целомъдрено набрана на врата и имаше къси ръкави. Лека и удобна за спане в топлите

тропически нощи. Определено нямаше вид на нощница от Фредерикс в Холивуд. Джед нямаше да има повод да мисли, че се опитва да го съблазни.

Ейми тръгна безшумно по верандата, докато стигна до отворената врата на стаята му. Застана тихо за момент. Луната очертаваше тънкия ѝ силует. Надникна в тъмнината на стаята. Ако беше заспал дълбоко, нямаше да го буди, обеща си тя.

— Пак ли не можеш да заспиш, Ейми? — Гласът му бе като тъмна сянка сред сенките на стаята. Не можа да го види, докато не се раздвижи, като отмахна чаршафа и преметна краката си на пода. После той тръгна от тъмнината към нея, превръщайки се от призрак в човек. Спря на няколко фута разстояние, без да я докосва.

— Искях да поговоря с теб — каза тихо тя.

— За това какво ще стане, когато родителите ти заминат, ли?

Тя поклати глава.

— Не. За това, което се случи днес във водата.

— Аха. — Тази единствена сричка прозвуча като мека, доволна въздишка. Той прекрачи прага и отиде да се облегне на перилата на верандата.

— Виж какво, Джед, ако не искаш да слушаш това...

— Шшт, любима. Сними гласа си, може да събудиш родителите си. — Той помълча, като изгледа доброжелателно несигурната ѝ, скована фигура. — Ела тук, Ейми.

Тя неохотно приближи до него, без да изпуска очите му от погледа си.

— Какво искаше да ми кажеш за днес? — подсказа ѝ тихо той.

Тя пое дълбоко дъх.

— Че съжалявам. Държах се като безотговорен идиот. И след това не трябваше да си изпускам нервите. Ти постъпи правилно. Ето, мисля, че това е всичко.

Той не помръдна, но тя можеше да почувства, че се мръщи.

— Това ли е всичко, което искаше да кажеш?

— А какво друго? Предполагам, че не искаш да си посипвам главата с пепел за такава дреболия. Мислех, че едно извинение ще бъде достатъчно.

— А няма ли да ми кажеш защо реагира така? Предполага се, че си компетентен, опитен водолаз. Какво те разстрои?

— От няколко месеца не съм се гмуркала. — Извинението не бе убедително и тя го знаеше. — Следващия път всичко ще бъде наред.

— Ъхъ.

— По дяволите, следващия път няма да ми има нищо!

— Добре, добре. — Той вдигна длан, сякаш да отбие атака, въпреки че Ейми не беше помръднала.

— Скоро ще разберем това, нали?

— Виж какво, Джед, ако имаш някакви съмнения и не искаш да слизаш долу заедно с мен, просто ми кажи. Никой не те насилва да ми правиш компания на острова или под водата. Ако предпочиташ да се върнеш в Калифорния, много ти здраве — заминавай утре с родителите ми.

— Пак се опитваш да се отървеш от мен, а?

Тя затвори очи за малко при тази несправедливост.

— Не се опитвам да се отърва от теб. — Произнесе думите много внимателно. Почувства голямата ръка на Джед да хваща нейната и когато отвори очи, го видя съвсем близо до себе си.

— Радвам се, че не искаш да ме изгониш — прошепна той, — защото още не съм готов да си тръгна.

— Защо не си?

— Отгатни. — Той леко я притегли към себе си.

Ръцете на Ейми инстинктивно се вдигнаха нагоре. Пръстите ѝ се плъзнаха по ръцете му. Чу го как изохка, когато докосна дългия белег над лакътя му.

— Джед? Какво има?

— Нищо. — Той стисна ръката ѝ още по-здраво, като се канеше да я придърпа по-близо.

Но Ейми бе усетила колко гореща е скоро зараслата му рана. Пипна го отново, съвсем леко.

— Нещо не е в ред. Ела вътре. Искам да погледна.

— Ейми, просто я остави, чуваш ли?

— Не. — Тя го хвана за китката и го дръпна вътре в стаята. Той въздъхна нетърпеливо, но не започна да спори, когато тя го поведе през сенките към банята. Там светна лампата и веднага видя зачервеното място около белега.

— В града има клиника. След като заведем утре родителите ми на летището, ще отидем да я видят.

— Няма нужда. Ще се оправя.

Тя се намръщи.

— Не бъди глупав! Ще ни отнеме само една минута, а няма смисъл да поемаме рискове. Защо не ми каза, че имаш проблеми с ръката?

— Защото не съм имал проблеми с нея.

— Кога започна да се зачервява така?

— Тази вечер — изръмжа той. — Сигурен съм, че до сутринта ще бъде наред. Сега, ако си свършила да си играеш на медицинска сестра, да се върнем към това, което обсъждахме на верандата.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Май не трябваше да влизаш във водата днес.

— Сигурен съм, че няма нищо общо с гмуркането. Ейми, обикновено ми харесва, когато се суетиш и притесняваш заради мен, но...

— Не се суетя!

Той се усмихна.

— Правиш го, разбира се. Опитваш се да се възпрещ, но все пак го правиш. Много е сладко.

— Сладко? Мислиш, че съм сладка? Така ли ме виждаш, Джед?

— Тя пусна ръката му и отстъпи назад.

— Ейми, започваме един ненужен спор. Хайде да спрем дотук и да се върнем към началото на, разговора.

— Няма начин. Не съм в настроение за това.

— Глава ли те боли? — подкачи я той.

Тя вирна брадичката си.

— Нищо подобно. Всъщност много ми се доспа изведнъж. Като се има предвид безсънието ми, не мога да си позволя да пренебрегвам каквито и да е признаци на сънливост. Връщам се в леглото.

Тя се въртна към вратата, преди Джед да измисли някакъв начин да я спре. В последния възможен момент му хрумна нещо.

— Ейми?

Тя спря на вратата.

— Какво има?

— За сестра ти.

— Силвия? За какво става дума?

Той пристъпи към нея, после спря.

— Когато тя обяви така бомбастично, че очаква бебе, си дадох сметка, че ние... — Млъкна, търсейки подходящи думи. Накрая се предаде. — Че ние не вземаме предпазни мерки.

— Много рано си се сетил.

Той долови резкия ѝ тон и въздъхна.

— Извинявай, Ейми. Би трябвало да помисля по-рано за това. Почти три месеца си бяхме просто приятели и после изведнъж станахме нещо повече. Нещата между нас се развиха много бързо.

— Не се притеснявай, Джед. Знам, че не искаш да се обвързваш. Миналия месец ходих при доктор Мълейни и той ми предписа нещо.

— Миналия месец? — Той се изненада. — Но между нас тогава нямаше нищо.

— Знам. — Тя се усмихна неуверено на лунната светлина. — Но не съм пълен идиот. Знаех, че вероятно нещо щеше да се случи, рано или късно.

— И не искаше да поемаш никакви рискове?

— И двамата не можем да си позволим рискове, нали Джед? — запита тя навъсено и се обърна да върви.

— Ейми, почакай. — Той я настигна, хвана я за китката. — Смяташ, че щях да бъда лош баща?

Господи, не знаеше какво го накара да зададе такъв тъп въпрос, но не можеше да върне думите си назад.

За негова изненада, не последва унищожителен отговор. Вместо това тя докосна долната му устна с пръст, а в очите ѝ се появи особено изражение.

— Всъщност, Джед, мисля, че от теб би излязъл отличен баща.

Той само отвори уста. Не знаеше какво да каже. Докато успее да измисли някакъв блестящ отговор, Ейми изчезна.

Остана да стои, втренчен в тъмнината. Замисли се за скритите демони. Ейми не бе единствената, която ги имаше.

До следващия следобед Глория Слейтър бе приготвила багажа им за заминаване. Ейми можеше само да се удивлява на способностите на майка си да постига подобни чудеса, но през годините баща ѝ бе свикнал да приема таланта ѝ за някаква даденост. Той бе спокоен и в добро разположение на духа, докато двамата с Джед обсъждаха положението с превозните средства.

— Последвай ни в града и върни тази ръждясала кола, която ти е дал Макреди. После до края на престоя си можете да използвате нашия джип. Когато си заминавате, просто оставете джипа при Макреди. Той ще се погрижи за него, докато се върнем.

Джед кимна, докато мятеше куфарите отзад.

— Добре, това изглежда разумно.

Слейтър хвърли поглед към къщата, където Ейми и майка ѝ оглеждаха последните подробности.

— Радвам се, че Ейми реши да поостане. Има нужда от тази почивка.

Джед вдигна още един куфар и попита направо:

— Нямах нищо против, че оставам с нея?

Слейтър го изгледа проникателно.

— Не — каза тихо той, — нямам нищо против. Имам чувството, че ще се грижиш за дъщеря ми.

Джед натовари и последния куфар и се обърна с лице към Слейтър.

— Прав си. Ще се грижа за нея.

Слейтър кимна.

Около четири часа, малкият обикалящ островите самолет, отлетя. Ейми, кацнала на калника на джипа, с Джед, застанал до нея, махаше, докато самолетът се издигаше над пистата. Той направи широк кръг над морето и се насочи към хоризонта. Ейми скочи от калника и се плъзна на седалката, чак когато го загуби от поглед.

— Добре — изрече бодро тя, — хайде сега да спрем набързо в клиниката. Не е много далеч оттук. — Видя упоритото изражение в очите на Джед, но отказа да бъде отклонена от целта си. — Не можеш да откажеш, Джед, не приемам. Ръката ти трябва да бъде прегледана.

Той седна до нея.

— Ръката ми е наред.

— Не е наред. Белегът все още е зачервен и мисля, че трябва да го види човек, който разбира от работата си. Доктор Стърн е професионалист. От петнадесет години завежда островната клиника.

— Не се съмнявам в неговата компетентност. Съмнявам се само, че е необходимо да гледа ръката ми. — Джед натисна амбреажа с бързо, нетърпеливо движение. Джипът се откъсна напред.

— Джед, не трябва да рискуваш. Това е тропически остров. Тук във водата плават едни особени организми.

— Знаеш ли, само преди месец — дори преди една седмица — нямаше да ми досаждаш така. — Но устата му се беше извила в леко развеселена гримаса.

— Преди един месец бях само твоя приятелка — каза мило тя. — Приятелите не досаждат.

— Но на любовниците им се разрешава тази привилегия?

— Разбира се. На любовниците им се разрешава, също така, да си изпускат нервите, както ти се случи вчера след гмуркането — добави тя великодушно. — Ти сам струпа всичко на главата си, така виждам аз нещата. Ако не обичаш да ти досаждат, изобщо не трябваше да правиш любов с мен.

— Логиката ти е съкрушителна.

— Хайде, карай. И не забравяй да кажеш на Стърн да погледне и крака ти.

Четиридесет минути по-късно Ейми прехвърли и последното от старите списания в чакалнята на клиниката, стана и приближи до замрежения прозорец. Защо се бавеше толкова доктор Стърн? Може би раната бе по-инфектирана, отколкото смяташе. Лани, сестрата, си бе отишла у дома преди двадесет минути. През вратата на малкия кабинет Ейми можеше да чува тихите мъжки гласове, но не бяха си дали труда да я информират какво става.

Тъкмо се канеше да пресече улицата да купи нещо за вечеря от малкия магазин за хранителни продукти, когато вратата на кабинета се отвори. Първи излезе доктор Стърн, мъж на около шестдесет години, с малко коремче, голяма плешивина на главата и с навици на заклет пушач. Той засия срещу Ейми. През рамото му можеше да забележи Джед, който закопчаваше ризата си.

— Ейми, момичето ми, радвам се да те видя отново. Доста време не си идвала. Чувам, че вашите току-що са заминали.

Тя кимна с усмивка.

— Отиват да видят сестра ми, а след това заминават за Европа. Как сте, доктор Стърн?

Той се засмя.

— Както винаги. Знаеш, че нищо не се променя на Орлеана. Една от причините, заради които дойдох да живея тук преди

петнадесет години. Останалата част от света се променя много бързо в днешно време. Няма много места като Орлеана, където човек да може да избяга. Хората като мен имат нужда от острови. Благодаря ти, че се грижиш за моя бизнес.

Ейми се засмя.

— Моля. Как е ръката на Джед?

— О, нищо сериозно. Един от шевовете не е бил махнат, и е забрал под кожата. Може би след няколко дни сам щеше да пробие. Шевовете са най-малкия проблем на твоя човек. Ако искаш да остане цял, ще бъде най-добре да го разубедиш да си играе с остри ножове и заредени пистолети. Този куршум в бедрото е бил доста близко попадение. Малко по-високо и е щял да пее сопран в хора на момчетата.

Ейми задържа усмивката замръзнала на лицето си, докато Джед влизаше в чакалнята. Знаеше, че той бе чул думите на лекаря. Погледна я, но тя не можа да прочете нищо в очите му. Грижливо смъкна надолу навитите ръкави на ризата си.

Доктор Стърн се обърна, потупа пациента си по гърба и го погледна дружески и с пълно разбиране.

— Просто пази раната чиста няколко дни. Сигурен съм, че няма да имаш повече проблеми с нея. След ден-два не виждам защо да не можеш да се гмуркаш.

Джед кимна, с очи все още вперени в учтиво усмихващото се лице на Ейми.

— Благодаря, Стърн. Ще се погрижа за това.

— Направи го — лекарят се обърна да кимне още веднъж на Ейми. — Всичко хубаво! Пази се, Ейми. Чувам, че си голяма работа като писателка.

— Не съвсем. По-скоро малка.

Стърн се засмя.

— Не е така според баща ти. Много се гордее с теб. След като толкова години се чудеше дали изобщо ще намериш себе си, той най-сетне с облекчение те вижда как се установяваш. Дори когато е нещо толкова неопределено, като писането на научна фантастика.

— Довиждане, доктор Стърн — учтиво каза Ейми.

— Заведи този човек у дома и му дай да пийне нещо. Няма по-добро средство против инфекцията от алкохола, а, Глейз?

— Благодаря за съвета. — Джед, обаче, не помръдна. Гледаше Ейми и я чакаше да тръгне първа.

Тя кимна още веднъж на доктора и се обърна към замрежената врата.

— Хайде, Джед. Мисля, че доктор Стърн е прав. Да идем да пийнем нещо.

Той бавно я последва на следобедното слънце. Когато разбра, че тя не отива към джипа, се изравни с нея.

— Къде отиваш? — Гласът му бе напрегнат.

— Отивам да пийнем, както препоръча доктор Стърн. Не се притеснявай, Ханк и Роузи не сервират бяло вино. — Движеше се бързо по тротоара, покрай малките магазинчета. Вече ги затваряха за вечеря. Няколко души я поздравиха с кимване.

Джед нищо не каза, докато Ейми крачеше към брега. Тя се отпрати към познатата паянтова сграда на барчето с изглед към кея. Непретенциозното заведение вече се пълнеше за вечерта. Някои от местните хора махнаха на Ейми, докато тя се отправяше към една маса близо до перилата.

Джед бавно седна, все още явно смутен от спокойното ѝ, отчуждено изражение. Във въздуха витаеше напрежение. Мълчанието продължи един дълъг момент и тогава той каза тихо:

— Стърн трябваше да си държи устата затворена.

Ейми се загледа в рибарските лодки, навлизащи една след друга в пристанището.

— Би трябвало да разбере, че не си никакъв инженер. Никога не говореше за работата си. Предполагам, че просто не исках да задавам твърде много въпроси. Страхувах се от отговорите.

— А сега?

— Сега се чувствам донякъде като жена, чийто съпруг се прибира у дома с венерическа болест. Вече ѝ е невъзможно да се прави на сляпа, че той има връзка с друга. Всичко е излязло наяве. За кого работиш, Джед? За правителството? За мафията? Или си професионален наемник?

[1] Помпано (genus *Trachinotus*) — вид тропическа риба, срещаща в Карибско море и крайбрежието на Северна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Ратан — вид палма, влакната от стъблата ѝ се използват за изработване на плетени мебели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

— Мислех, че ще е по-добре, ако не знаеш с какво се занимавам.
— Гласът на Джед бе тих и идваше сякаш отдалече. Проследи погледа на Ейми по посока на пристанището.

— По-добре? Или просто по-лесно?

— Ти никога не задаваше въпроси.

— Може би не исках да зная отговорите.

— Защо отваряш дума сега? — попита спокойно Джед.

— Казах ти. След онова, което каза доктор Стърн, щеше да ми е малко трудно да го пренебрегна. Добре, че не ходих при доктор Мълейни, след като той те прегледа, нали? Може би и той щеше ме посъветва да те държа по-далеч от ножовете и пистолетите...

Ейми нервно свиваше и отпускаше пръсти. Господи, можеше и да убият Джед и тя никога нямаше да разбере какво му се е случило.

— Мълейни се хвана, повярва на историята за автомобилната катастрофа. Не зададе никакви въпроси. Но Стърн е минал през мелницата на войната във Виетнам. Веднага разбра какво вижда пред себе си.

— И тъй, ето ни сега. Темата за твоята професия е открита за дискусия.

— Ами ако реша да продължавам така, да не ти казвам нищо? — Изглежда зададе този въпрос само от академичен интерес, да види как ще реагира тя.

Ейми помисли по думите му.

— Предполагам, че бихме могли да продължим както досега. Това сякаш го стресна.

— Така ли мислиш?

Тя каза предпазливо, искрено:

— Може би ще е възможно. Досега беше възможно, нали?

Той се усмихна насила.

— Сама себе си лъжеш, и го знаеш. Ще се опиташ да не обръщаш внимание на собствените си въпроси, но няма да можеш. Не

и сега, когато сме нещо повече от приятели. И когато всичко излезе наяве. Рано или късно ще започнеш да настояваш за отговор.

— Мислиш, че ме познаваш много добре, нали?

— Уча се на това.

Тя кимна, като прие факта, че връзката им се развива почти с часове, и че той е много проникателен човек. Но преди да успее да отговори, бе прекъсната от един огромен като мечка мъж, който се бе запътил към масата, с широка усмивка, просияла през голямата му брада. Брадата, едно време червена, сега бе доста прошарена със сиво. Изпитателните му кафяви очи, обаче, гледаха живо както винаги и Ейми откри, че му се усмихва в отговор, въпреки обзелото я напрежение.

— Ейми, момичето ми, къде беше? Не съм те виждал цяла вечност. Татко ти каза, че си отложила идването на острова с няколко месеца.

— Да, така е. — Ейми се изправи и бе незабавно грабната в здрава прегръдка. — Как я караш, Ханк?

— Както винаги. — Смехът му приличаше на боботене, излизащо някъде дълбоко от гърдния му кош.

— А Роузи?

— Някъде тук е. Вероятно в кухнята. Вие двамата сте дошли за вечеря? Тя ще се зарадва. — Без да дочака отговор, Ханк силно потупа Ейми по гърба. — Представи ме на приятеля си. Чух вече, че си довела някого.

— Джед, запознай се с Ханк Холидей. Той и жена му Роузи са собственици на това барче. Държат го още от времето преди да съм била родена. Ханк, това е Джед Глейз. Той е... един приятел.

Ханк подаде лапа, голяма колкото на Джед.

— Радвам се да се запозная с теб, Глейз. Всички приятели на Ейми, и така нататък. Колко време ще бъдеш тук?

— Двамата с Ейми ще останем тук още няколко дни. Всъщност още не сме взели решение кога да си тръгнем, нали Ейми?

Тя долови хладното предизвикателство в гласа му.

— Не, още не сме взели решение.

— Внимавайте. Така си казвахме и ние с Роузи преди тридесет години. Все отлагахме да си тръгнем и вижте какво стана. Да ви

донеса нещо за пиене. Надявам се, че вече не пиеш онази вода, дето я наричаш бяло вино, Ейми, щото аз нямам от нея.

— Всъщност имах нещо по-силно наум тази вечер — отвърна сухо Ейми.

— Какво ще кажеш за коктейла със сок от гуава на Роузи?

Тя отстъпи пред неизбежното.

— Добре, ще рискувам.

Ханк погледна въпросително към Джед.

— Скоч — обяви Джед. — С лед. Ханк кимна.

— Ще се върна след няколко минути. И ще кажа на Роузи, че оставате за вечеря, окей?

Джед отговори, преди Ейми да успее да си отвори устата.

— Звучи примамливо, Ханк, благодарим. — Почака, докато Ханк се отдалечи към бара в другия край на стаята. Когато той не можеше вече да ги чува, Джед продължи спокойно: — Докъде бяхме стигнали?

— Струва ми се — дотам, че нямало да мога да сдържа въпросите си. — Ейми го погледна право в очите. — Мисля, че си прав. Както каза, нещата вече не са същите.

Той кимна.

— Знаех, че рано или късно ще се стигне до това. Надявах се да е по-късно.

— Защо?

Той сви рамене, облягайки се на износения ратанов стол.

— Защото винаги съм смятал, че щом разбереш истината, ще прекъснеш връзката ни. Няма да ти хареса това, което правя, за да се издържам, Ейми.

— Може и да не ми хареса, но не мисля, че ще прекратя връзката заради това. Просто ми кажи, Джед.

Той изглежда взе някакво вътрешно решение.

— Добре. Работя неофициално за правителството. Онова нещо с инженерната консултантска фирма е удобно прикритие, защото някога бях инженер. Сега ходя на разни места и върша неща, които нямат много общо с професията ми на инженер.

— Правиш и клетки за птици — вметна меко тя.

Джед помълча.

— Правя и клетки за птици — съгласи се той.

Независим агент на правителството, който през свободното си време правеше клетки за птици. Ейми не можеше да свикне веднага с тази мисъл.

Ханк донесе напитките. Тя се заслуша в непринудения разговор между двамата мъже, учудвайки се на лекотата, с която Джед преминаваше от една тема на друга. Той несъмнено притежаваше таланта да показва на другите тази страна от себе си, която те очакваха да видят. Тъкмо си мислеше колко лесно се бе справил с опита на родителите ѝ да го третират като потенциален съпруг, когато Ханк се обърна към нея:

— Хей, Ейми, момиче, ще го заведеш ли да се гмурка в онзи стар Б-25? Повечето народ много си пада по това. — Ханк се ухили на Джед. — Остров Орлеана е една голяма атракция, би казал човек. През войната, когато морските се били с японците, за да възвърнат острова, тук паднал един бомбардировач. Не е много далеч от северната страна на острова и е доста на плитко. Малкото туристи, които идват насам, обикновено умеят да се гмуркат и винаги искат да го видят.

— Ще трябва Ейми да ми го покаже тия дни — отвърна Джед, като я погледна.

Ейми си представи тъмната вътрешност на стария, разбит корпус на самолета. Щеше да прилича на влизане в пещера. Потръпна и не каза нищо.

— Водите до северния бряг са добро място за намиране на вечеря — продължи ентусиазирано Ханк.

— Не съм голям ловец, нито рибар — призна Джед.

Ейми го погледна в очите и разбра, че лъже. Ловец беше, разбира се. Но неговият дивеч бяха хората. Знаеше това дълбоко в душата си. Вероятно го бе знаела през цялото време. Може би това бе една от причините да го допусне толкова близо до себе си. Той беше човек, който знаеше как да държи сенките заключени зад железни решетки, а тя трябваше да усвои това умение.

— Роузи ще дойде след минутка — тъкмо казваше Ханк. — Казва, че е сложила да готви специалния си чаудър^[1]. Нейният чаудър е божествен, а Ейми?

— Страхотен е. — Искаше да намери по-живи и красноречиви думи за отговора си, но не успя. А как, за Бога, го правеше Джед, и то толкова лесно, запита се тя.

Отговорът бе очевиден. Той имаше практика. Беше свикнал да играе различни роли. Идването на Роузи Холидей я спаси от неловката ситуация.

— Ейми, дребосъчето ми? Как я караш? Не съм те виждала с месеци. Време беше да си дойдеш. Чувам, че си довела приятел със себе си. Надявам се, че поне е по-интересен от последния. Оня не ми допадна много. Да видим какво имаш този път. Аха? Едричък е, а? Не колкото моя Ханк, но го бива. Ръцете му са големи, добре е. Това е сигурен признак.

— На какво? — сухо запита Ейми, докато Роузи, застанала до съпруга си с ръце на кръста, проучваше Джед с поглед.

Самата Роузи никак не беше дребна. Беше широка от горе до долу, а очите ѝ бяха като приветливи сини езерца на широкото, усмихнато лице. Косата ѝ през годините бе посивяла почти колкото на Ханк, но иначе не беше се променила много. Роузи винаги носеше бяла престилка, ярка басмена рокля и цвете в косата си. Тази вечер не правеше изключение. Тя се обърна към Ейми, сякаш поразена от въпроса ѝ.

— Как на какво? Как на какво, момиче! Не знаеш за какво говоря? Големите ръце са признак, че един мъж е голям и другаде. Какво ти става? Гледай ти, народът от Щатите не знае тия неща. Мислех, че в днешно време в училищата ви дават сексуално образование.

Ейми порозовя. Знаеше, че след всичките тези години би трябвало да е свикнала с чувството за хумор на Роузи, но понякога тази жена все още успяваше да я завари неподготвена.

— Мислех, че големите крака се смятат за признак на... е, знаеш — измърмори Ейми в чашата си, без да смее да погледне към Джед.

Роузи погледна многозначително под масата, където Джед бе протегнал големите си крака.

— Е, бих казала, че и по отношение на краката е добре.

Ейми едва не се задави със сока от гуава, в който бе добавено значително количество алкохол. Ханк се намеси, преди да ѝ се бе наложило да отговаря на забележката на Роузи.

— Стига, Роузи. Смущаваш момичето.

— Тя вече е пораснала. Няма нужда да крием от нея нещата от живота нали? — Роузи безочливо намигна на Джед, който следеше

репликите с явно удоволствие.

— Няма — съгласи се Джед. — Мисля, че е достатъчно обръгнала и може да се справя с нещата от живота.

Роузи се засмя, удовлетворена и грабна коктейла на Ейми.

— Хайде ела отзад в кухнята да ми правиш компания, момиче. Трябва да приготвя вечеря за едни хора, които са отседнали в хотелчето. Някои от тях утре си заминават и искам да останат с хубави спомени оттук. Ще ядем, след като те свършат. Ханк, ти можеш да се погрижиш за Джед, нали?

— Ами как иначе? — Ханк махна с ръка към едно столче пред бара. — Ела тук отпред. Можем да си говорим, докато зареждам народа с напитки.

Той се понесе пак към бара, а Роузи се запъти към кухнята.

— Не мисля, че това е много добра идея — прошепна тя.

— Защо не! Трудничко ни бе да поддържаме разговор само двамата, доколкото си спомням. Темите за разговор бяха доста ограничени. Иди да видиш дали няма да те поразтовари бърбренето с Роузи.

— По дяволите, Джед, нямам нужда от разтоварване! Не разбираш ли? Ханк просто иска да те подложи на оглед, също като родителите ми.

— Аха, още едно сито. Но аз съм добър в тия неща, забрави ли? Не се безпокой за това, Ейми. Ще се видим на вечеря. — Изправи се, взе скоча си и тръгна, без да бърза, към бара.

Ейми зяпна след него, толкова много неща още имаха да обсъждат.

Джед работеше тайно за правителството. Не можеше да мисли за нищо друго в момента.

Чак когато влезе в малката старомодна кухничка на Роузи, Ейми осъзна внезапно какво означава признанието на Джед. Щом той работеше за правителството, тя можеше да спре да се тревожи дали не е част от опасна конспирация срещу нея. ФБР положително не се интересуваше от случилото се на острова през октомври. Това бе частен въпрос. Щеше да има повече причини да се плаши, ако Джед бе истински платен наемник, като Лъопаж.

— Ето, знаех си, че ще те примамя с това. — Роузи пяхна питието на Ейми в ръката ѝ и вдигна своето. — Не са много хората,

които могат да устоят на малкото ми откритие. — Тя разбърка къкрещия чаудър и го опита на вкус.

— Какво, за Бога, има в този сок от гуава, Роузи? Плъзга се много леко в гърлото, но мисля, че усещам вече жилото му.

— Има забавено действие — обясни Роузи, като наведе една бутилка с уиски над гозбата си. Сложи бутилката върху нащърбения плот, и отпи още една глътка от коктейла си. — Това е моя тайна рецепта. Може би ще ти я дам вместо сватбен подарък.

— Значи може да минат години, преди да я науча. Нямам никакви планове за близкото бъдеще, Роузи — заяви Ейми с мек, но решителен тон.

— Ха! Не ставаш по-млада, нали тъй. И добрият Господ е свидетел, че родителите ти вече се притесняват за вас двете със сестра ти, дете не проявявате интерес към женитбата.

— Е, вече не се притесняват за Силвия. — Ейми неволно се усмихна. — Тя се обади да ни съобщи, че сватбата е планирана за следващата седмица. Затова заминаха мама и татко днес следобед. Искат да огледат зетя.

Роузи се засмя от сърце.

— Все такива ги прави, пустата му Сил! Всичко вече е нагласила и натъкмила, преди да каже, на когото и да е. — Размаха капещия черпак по посока на Ейми. — Ти, обаче, никога не си била така организирана. Погледни се — така да се мотаеш на твоята възраст, водиш на всеки няколко месеца все различни мъже.

— Преувеличаваш, Роузи, и го знаеш. Джед е едва втория мъж, когото съм водила на острова. Онзи, отпреди няколко месеца, беше просто... един познат водолаз. А Джед е просто приятел.

— Без друго! Ако повярвам, че онзи мъж там с големите ръце, е просто един приятел, все едно да успееш да ми продадеш някой мост, не е ли така? Хайде, момиче, ние тук в Орлеана може да сме малко поизостанали в нещата, но това не означава, че сме глупави.

Ейми изстена.

— Знаеш, че не исках да кажа това. — В желанието си да смени темата, тя се наведе и подуши чаудъра. — Това мирише много приятно. Каза, че имате няколко души в хотела?

— Тъхъ, дойдоха преди една седмица да се гмуркат. Напоследък редовно имаме клиенти. Някои от сегашната компания си заминават

утре, но всъщност другата седмица идват още хора. Не е за вярване. Направиха и резервации. Сякаш това е истински хотел. — Роузи поклати глава. — Орлеана става направо популярна. Има дори един круизен кораб, който минава отгук веднъж седмично. Докато се усетим, ще загъмжи от туристи, също като Хавай.

— Съмнявам се. Няма да стане, преди да минат петдесет-шестдесет години. Орлеана просто е твърде далеч от нашумелите курорти. Не се тревожи, Роузи, ти, Ханк, доктор Стърн и родителите ми още дълго време ще се разполагате в уединението си.

— Наистина се надявам да е така. Не мисля, че бих могла да се приспособя към това, което вие, другите, обичате да наричате динамичен темп на живота. Знам, че Ханк, Стърн и повечето от местните хора също няма да могат. Твоите родители са единствените ми познати, които изглежда могат да идват и да заминават и да живеят и в двата свята. Но ако питаш мен, след като се установиха тук, вече им става все по-трудно и по-трудно да напускат острова. Добре си прекарваме заедно с тях, наистина.

Ейми леко потръпна в странно и съвсем неочаквано вълнение. Не беше сигурна дали иска да зададе този въпрос, но просто не можеше да се сдържи да не го зададе. Силно стисна чашата с пръсти.

— Спомняш ли си как беше едно време, когато идвахме тук, Роузи?

— Ами да! Паметта ми още си я бива. Двамата с Ханк отворихме това заведение няколко години преди вие да се родите. Вашите и онзи човек — съдружника на баща ти, идваха тук много често. — Роузи грабна чашата си и яко опъна. Ейми се сепна, когато забеляза какво количество алкохол се излива в гърлото на тази жена. Роузи явно бе от хората, които смятаха, че готвачът има някои привилегии в кухнята.

— Не си спомням добре онези първи години — предпазливо подсказа Ейми. Защо го правеше?

— Ами как ще си спомняш. Ти, братята и сестра ти, бяхте още бебета. Всъщност, спомням си, когато майка ти за първи път те донесе тук. Ти се разрева и аз ти капнах малко уиски на езика. Веднага се укроти.

— Мога да си представя.

Роузи поклати глава, унесена в спомени.

— Какви години бяха... бяхме толкова млади, пълни с живот. Трудно е да се повярва, че е минало толкова много време...

Ейми дълбоко си пое дъх.

— Спомняш ли си кога умря Майкъл Уаймън?

— Ами да. За вашите нещата доста се промениха. Не ги виждахме много през следващите няколко години. От време на време идваха за по една-две седмици през лятото, но това бе всичко. На татко ти му се струпа бая работа, да се мъчи да укрепя компанията, след като Уаймън се удави с лодката. А майка ти, Бог да я благослови, имаше работа до гуша — да гледа четири деца и да подкрепя баща ти, докато се опитва да съживи Слейтър Аеро. Двамата бяха страхотен екип. Държаха се заедно при условия, които биха накарали доста хора да се разделят. Понякога си мисля, че това бе най-доброто нещо, което би могло да им се случи.

— Защо пък?

— Е, трудно е да се обясни. Но трябва да разбереш, че когато ти се роди, майка ти беше само на двадесет и шест години. И ето ти я — млада, хубава жена с четири хлапета в ръцете и съпруг, който повече време прекарва край самолетната компания. Преди Уаймън да умре и да настане кризата, беше взела да се чувства доста объркана и неспокойна. О, обичаше вас, децата, и татко ти, но мисля, че беше самотна, ако разбираш какво искам да кажа. Звучи абсурдно, но грижите около четири деца могат да накарат една жена да се чувства страшно самотна. Но след като Уаймън изчезна, тя наистина се залови сериозно за работа и се посвети на семейството, докато баща ти в същото време се опитваше да изгради наново компанията.

— Не помня Уаймън — изрече внимателно Ейми. Не трябваше да прави това. Беше опасно. Миналото трябваше да си остане погребано, и тя го знаеше. Но не можеше да се възпре. Отпи още една глътка от питието, без да му усеща вкуса. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху Роузи.

— Аз си го спомням — заяви Роузи с агресивна нотка в гласа. — Ако изобщо някой обичаше да създава неприятности, това беше той. Див. Умен като дявол, и го съзнаваше. Смяташе, че светът е негов, а той — много ясно, че представлява по-важната половина от оная самолетна компания. Най-голямо удоволствие му доставяше да

разстройва другите. Спомням си годината, когато доведе оная жена със себе си на острова.

Ейми изстина.

— Каква жена?

— Някаква руса фльорца. Знаеш го този тип. Смяташе се за Мерилин Монро, или нещо подобно. Доста разстрои майка ти, доколкото си спомням.

— Защо? — Инстинктът предупреждаваше Ейми да спре, но тя се бе отказала дори да проверява дали може да го направи.

— Онази руса мацка се опита да се заиграе с татко ти. Беше нахална като муха. И през цялото време този тип Уаймън се хилеше като някоя акула в очакване на плячката си. — Роузи съсредоточено смръщи вежди над своя чаудър. — Това изглежда готово. Какво ще кажеш да свършим първо с гостите, за да можем и ние да хапнем?

Ейми кимна безмълвно, взе купчина салфетки и няколко стари лъжици от неръждаема стомана. Трепереше, когато влезе в заличката да сложи масата за клиентите на Ханк и Роузи.

Джед все още седеше на бара, привел се в удобна поза над своя скок, докато разговаряше с Ханк. Погледна към Ейми, когато тя влезе, после се обърна отново към Ханк.

За известно време Ейми нямаше възможност да продължи с въпросите към Роузи. Гостите на хотела бяха възторжени в похвалите си към рибното ястие, чесновия хляб, който Роузи бе приготвила специално за него, и салатата от папая и кокосови орехи. Поискаха допълнително от всичко и Ейми някак се озова в ролята на сервитьорка. Това не ѝ се случваше за първи път. Неведнъж беше минавала да види Роузи и Ханк и неусетно се залавяше да им помага. Истината беше, че тя бе добра сервитьорка. За голямо съжаление на своите родители, през годините, когато търсеше целите си в живота, бе придобила доста практика.

Когато гостите свършиха и се върнаха да пият на бара, Роузи сипа чаудър в големи купи за себе си, Ейми, Ханк и Джед. Ханк предаде бара на своя помощник, един кльоцав младеж, който му помагаше вечер.

Разговорът по време на вечерята беше общ, засягаше най-различни теми — от островните бури до най-хубавата риба за ядене, която можеше да се намери в района на рифовете. Ейми не каза почти

нищо. Роузи беше приказлива, както обикновено, и успяваше да следи чашата си, както и чашата на Ейми да са винаги пълни. Когато свършиха с вечерята, Ейми я последва в кухнята, докато мъжете тръгнаха отново към бара. Роузи пусна гореща вода в мивката да измие чиниите и си наля още един коктейл.

На Ейми ѝ се струваше, че колкото повече се налива Роузи, толкова по-бъбрива става. Тя поначало не беше мълчалива, но след като изпиеше няколко питиета, не можеше да млъкне. Изглежда ѝ харесваше да говори за миналото.

— Какво стана с флърцата? — попита Ейми, докато бършеше чиниите.

— Ами, баща ти не се възползва от поканата ѝ, доколкото си спомням. — В гласа на Роузи се прокрадваше гордост от силната воля на Дъглас Слейтър. — Уаймън не я доведе повече на острова. Идва само един път.

— Колко дълго стоя тук?

— О, няколко седмици, или нещо такова. — Роузи натопи и последните съдове в горещата вода и взе да подхвърля нацърбените чинии към дъската за подсушаване, където Ейми ги улавяше и избърсваше. — Ако питаш мен, това беше нарочно. Така си помислих тогава, и все още го мисля.

— Кое?

— Дето Уаймън доведе онази жена тук. Не беше тайна, че родителите ти си имаха някои проблеми по онова време. Идването на тази руса бомба не подобри нещата. Но не беше чак толкова лошо, докато баща ти не замина. Уаймън, майка ти и вие, децата, останахте тук. Татко ти каза, че майка ти имала нужда от почивка.

— Какво се случи? — Ейми не оставаше назад в пиенето. Онова тревожно чувство бе изчезнало. Всъщност светът изглеждаше забележително добър и хубав. Това вероятно се дължеше на тайната рецепта на Роузи.

— Ами, стори ми се, че Уаймън започва да се заиграва с майка ти.

Тази новина донякъде извади Ейми от блаженото ѝ настроение. Тя си пийна малко от коктейла да се съвземе. Роузи бе заета да си налива друга чаша.

— Наистина ли?

Роузи силно въздъхна и настани едрото си тяло в един стол, който сякаш всеки момент щеше да поддаде под нейната тежест.

— Не трябваше да ти казвам това. Но какво, по дяволите, ти вече си голямо момиче! И накрая всичко завърши добре, нали? Родителите ти имат един наистина стабилен брак. В началото всички си имат неприятности, докато децата са малки и работата притиска мъжа. Не може да няма малко проблеми. Бягай, вземи един стол от бара и ела да седнеш.

Ейми сложи чашата си на плота много внимателно, като си даваше сметка, че нещата около нея леко се завъртат. Но Роузи все още бе в настроение да бърри. Ейми не искаше да я прекъсва точно сега. Тя се запъти към заличката и видя, че Джед вече не е на бара.

Огледа се наоколо и го видя да седи на една маса заедно с още няколко други мъже, сред които и Ханк. Те явно бяха сериозно погълнати от игра на покер. Джед вдигна картите си и видя Ейми, която го наблюдаваше от кухненската врата.

— Всичко наред ли е? — подвикна бодро той. Ейми сграбчи един стол, като го държеше пред себе си като щит.

— Просто прекрасно. — Обърна се и закрачи обратно към кухнята.

— Джед и Ханк играят покер с няколко рибари — съобщи тя на Роузи, докато слагаше стола на земята.

— Тогава ни предстои дълга нощ. Ако Ханк е въвлякъл твоя човек в игра на покер, няма да го остави скоро. Какво ще кажеш, да пийнем още по едно?

— И така цялата плувам в сок от гуава.

— Е, тогава нека да зарежем сока от гуава и се концентрираме върху другите тайни съставки. — Роузи посегна към една бутилка.

Мина доста време, преди Джед да се появи на вратата на кухнята. Ейми забеляза през полузатворените си очи колко едър и солиден изглеждаше в един, станал твърде мъглив и неясен свят.

— Спечели ли? — поинтересува се тя.

— Някой и друг долар. — Той се вгледа в нея и на твърдо очертаните му устни заигра усмивка. Погледна към едрата жена, изтегнала се в другия стол. — Какво си направила с нея, Роузи?

— Абсолютно нищо. Просто си спомняхме за миналото. — Тя се взря в Ейми. — Мисля, че малко ѝ се спи.

— Аз мисля, че е сразена. — Джед пристъпи напред, хвана ръката на Ейми и леко я изправи на крака. Тя залитна за момент, а после се стовари с доволна въздишка на гърдите му.

— Време ли е да си ходим, Джед?

— Да, мисля, че е време. — Той я гушна и тръгна с нея към вратата. — Лека нощ, Роузи! Благодаря за прекрасната вечеря!

— Заповядай пак, когато искаш, Джед. Доведи и Ейми със себе си. Отдавна не съм си приказвала толкова хубаво с жена, която знае да пие.

Джед погледна към разрошената глава на Ейми, както я бе сложила върху рамото му. Очите ѝ бяха затворени, тя, изглежда, спеше.

— Страхувам се, че Ейми не е съвсем от твоята класа, Роузи. Основното ѝ питие е бяло вино.

— Мога да я отуча от това.

— Ъхъ. За какво си говорихте двете цяла вечер?

— За семейството ѝ, най-вече. И за онзи тип Уаймън, който притежаваше половината къща. Ейми доста разпитва за него. Разбираш ли, тя не си го спомня. Когато той изчезна, тя беше бебе.

— Чувам, че се е загубил в морето по време на едно пътуване до Хавай.

Роузи се изкиска.

— Така казват — кимна на себе си. — Така казват. Заведи я сега у дома, Джед. Сложи, я да си легне. Може да не се чувства много добре сутринта.

— Може и да си права. — Джед провря Ейми през вратата.

Няколко минути по-късно, когато почувства бризът да духа косата в лицето ѝ, Ейми отвори очи. Премигна, като се опита да се ориентира. Беше ѝ нужно известно време, за да разбере, че е седнала в джипа до Джед и се носят бързо в нощта. Пътят от двете страни бе обрасъл в гъста растителност и се виждаше само една зелена стена. Свежият въздух малко я съживи и тя погледна към Джед.

— Изложих ли се?

— Не. Ти си много сладка пиячка.

Тя трепна.

— Не съществува такава неща. Ще усетя всичко сутринта, нали?

— Без съмнение. — Джед смени скоростта с небрежна ловкост. Усмихна се.

Ейми реши, че харесва усмивката му. Облегна отново главата си върху седалката и се взря в обсипаното със звезди небе.

— Казах ли ти, че съм доволна, дете работиш за правителството, Джед?

— Не, не си споменавала. Защо те прави доволна тази новина? Мислех, че ще бъдеш... — Той помълча — ... разтревожена.

— Бих предпочела да работиш за правителството, отколкото... просто за някой, който би ти плащал достатъчно за това. — Отново ѝ се доспа. Трудно ѝ беше да държи очите си отворени. Думите ѝ звучаха забавено дори в собствените ѝ уши.

— За кого друг бих могъл да работя, Ейми? Тя се опита да свие рамене и не успя съвсем. Усилието бе твърде голямо.

— Същият човек, за когото работеше Лъпаж, предполагам. Знам, че не може да се има доверие на правителството, но в този случай бих се доверила по-скоро на правителствен агент, отколкото на някакъв проклет наемник. Знаеш ли, Джед, мисля, че тази нощ ще спя добре. Едва държа очите си отворени. Хубаво е човек да си почине добре нощем.

Ейми заспа, без да види замисленото изражение на Джед.

— Ейми — каза тихо Джед през стиснати зъби, — с какво, по дяволите, си живяла през тия осем месеца? Когато изтрезнееш, любима, ще си поговорим малко. Проклет да бъда, ако само аз трябва да отговарям на разни въпроси...

[1] Чаудър (chowder, англ.) — гъста супа (или яхния) от риба, или солено свинско и зеленчуци. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Артемъс Фицпатрик не се учуди особено, когато Ренър едва не откачи. Новините не бяха добри.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Дъщерята останала на острова? Струва ми се, каза, че сме имали късмет дето Слейтър заминавали по-рано?

Както обикновено, Ренър крачеше из стаята. Нетърпението го ядеше като нещо живо. Той си каза, че не би могъл да понесе повече забавяне. Бяха се забавили двадесет и пет години, благодарение на неговата майка — пияница.

Съвсем типично за майка му бе да скрие нарочно истината от него, реши Ренър. Вивиън не беше кой знае колко добър родител. Гледаше накриво момчето след смъртта на Уаймън, като казваше, че заради него не може да си намери съпруг. Нито един мъж не иска да гледа детето на друг, казваше тя. Ренър бе любезен да си излезе от къщи възможно най-рано, но за Вивиън вече бе твърде късно. Нито един мъж, изглежда не искаше да се ожени за алкохоличка. Ренър бе научил истината за баща си и за кутията с хубавите нещица, скрита в подводната пещера, чак след смъртта на Вивиън предната година, когато отвори сейфа ѝ. Там бе намерил и ключа, изпратен от Уаймън като някакъв вид осигуровка за нея. Вивиън, изпаднала в скръб и гняв след смъртта му, го бе пхнала в сейфа, заедно с дневника си. Това, че даде дубликат на Лъопаж, бе грешка, отчете Ренър. Този път щеше да държи ключа в себе си, докато не намери кутията.

— Според Вейдън, Слейтър са тръгнали вчера следобед. Но дъщерята останала заедно с онзи тип, когото довела със себе си. Не се ядосвай, Дан. Нищо не можем да направим. Ще трябва просто да изчакаме. Те трябва да си заминат, рано или късно.

Ренър погледна часовника си.

— Купил съм си билет за полета в десет часа за Хавай. Ще пътувам, Арти. Кажи на Вейдън и Гътри да ме чакат в Орлеана утре рано сутринта. Може би още тази вечер, ако успея да направя връзка.

— Не мисля, че това е много добра идея, Дан. — Фицпатрик знаеше, че както обикновено, само си хаби думите. — Можем да почакаме още няколко седмици. Най-добре е да сме сигурни, че в къщата на Слейтър няма никой. Това ще ни даде достатъчно време да потърсим входа към пещерите.

— Омръзна ми да чакам. Отивам там и ще вземам решенията си на място. Вейдън вече е на обекта, нали?

— Да, отседнал е в малко хотелче там, казва се При Ханк и Роузи, или нещо подобно. Гътри се очаква да пристигне утре. Виж какво Дан, тези момчета са добри. Знаят какво правят. Струва си да им платим малко за извънредното време, за да свършат работата както трябва.

— Както я свърши Лъопаж?

— Е, добре, сбъркахме с Лъопаж. Не беше толкова добър, колкото очаквахме. Случват се такива неща. — Произнесе успокоително думите, сякаш обясняваше на стремящ се да избегне данъците вложител, че миналогодишното вложение е било несполучливо, но тази година всичко ще бъде наред. Номерът беше да го направиш да звучи така, сякаш той самият е загубил повече от клиента, и все пак се държи мъжки, а не като някакъв нервен лигльо.

— Ако изчакаме да видим какво ще направят жената и нейният приятел, ще направим пак голяма грешка, Арти. Не ти ли минава през ума, че този тип, дето е с дъщерята на Слейтър, може да е свързан по някакъв начин с Лъопаж?

— Какви ги приказваш?

— Ами да, помисли си. Трябва да признаеш, че донякъде има логика. В края на краищата той, който и да е, се свърза с дъщерята, също като Лъопаж. Намъкна се в леглото ѝ, направи мили очи пред семейството, също като Лъопаж. И сега остава с дъщерята, след като родителите заминават. Изглежда прекалено нагласено, Арти! По дяволите, не мога да се мотая повече! Кажи на Гътри, че ще се срещнем в Хонолулу, а после заедно ще отлетим за Орлеана. Ще минем за туристи. Вейдън ще работи отделно. Ние с Гътри ще се преструваме, че не го познаваме. Може да се окаже полезно Вейдън да не е свързан с Гътри и мен. Нищо не се знае.

— Мисля, че гледаш твърде много телевизия, Дан...

— Просто направи както ти казвам, Арти. Предай на Вейдън и Гътри, че не искам открит контакт. Ясно ли е?

— Ясно.

— Добре. Аз тръгвам. О, и кажи на Вейдън, че ако онзи тип, който спи с дъщерята на Слейтър, се опита да напусне острова, преди да съм пристигнал там, искам да го спрат.

— Тъ, Дан, какво искаш да кажеш с това, че искаш да го спрат?
— Арти изведнъж стана свръхпредпазлив.

— Ако Гътри и Вейдън са толкова компетентни, колкото казваш, ще разберат какво искам да кажа. — Ренър тръшна телефона и мрачно се втренчи в злополучния инструмент. После в изблик на енергия, се обърна и отиде да довърши прибирането на багажа в пътната си чанта от италианска кожа, с дискретни инициали върху нея.

Артемъс Фицпатрик внимателно постави слушалката на мястото ѝ и въздъхна с облекчение, че в тази сделка е само комисионер. Просто един посредник. Купи малко тук, продай малко там, но не се забърквай в екшъна, каза си той. Основното му правило в живота. Може би никога нямаше да направи толкова пари като Ренър, но и много неща можеха да се кажат в полза на предпазливостта. Последното нещо, което искаше, бе да застане отново на уличния ъгъл.

Ейми се събуди с неясното чувство, че за пръв път от осем месеца се е наспала както трябва. Но болката, която я блъсна в главата, когато я помръдна по-малко от инч, я убеди, че цената на този сън е прекалено висока. Би предпочела половината нощ да лежи будна, отколкото да се чувства така.

Усети неприятно чувство в стомаха си, когато се надигна на лакът и се загледа в морето и отразеното в него утринно слънце. Вдиша дълбоко няколко пъти, докато стомахът ѝ се успокои. После силно се съсредоточи, като се опита да си спомни какво точно се бе случило. Беше прекарала вечерта в разговор с Роузи, това поне бе ясно. Спомена се нещо за нейната майка и Майкъл Уаймън, за приятелката на Уаймън и Дъглас Слейтър. Всичко е много объркано. После се появи Джед да я отведе у дома.

На връщане размениха няколко думи, но Ейми не можеше да си спомни каква част от разговора се е състояла само в главата ѝ и каква

част бе произнесена на глас.

Намръщи се още по-силно.

— Е, и ако това не е малката Мис Слънчево Момиче. Мислиш ли, че ще можем да се справим с чаша кафе?

Ейми изстена и бавно обърна глава към вратата. Там бе застанал Джед с две чаши кафе в големите си ръце.

Големи ръце. Роузи се бе пошегувала нещо по повод на големите ръце. Ейми се изчерви, когато спомените започнаха бавно да прииждат.

— Първо банята. — Думите прозвучаха малко слабо, но Ейми успя да седне. Чаршафът се смъкна до кръста ѝ и тя откри, че е гола. Автоматично грабна чаршафа отново. Нямаше нужда от много въображение, за да си представи кой я е съблякъл.

— Би ли ми подал робата, моля?

— Докога ще се срамуваш от мен, любима? — Въпреки това Джед влезе в стаята, сложи чашите с кафе на масата и отиде до гардероба да извади лекото ѝ кимоно. Разгърна го пред нея да го облече. — Ето. Ставай, Ейми. Денят си върви.

— Нека си върви. Не мисля, че ще мога да го хвана, преди да се изплъзне. — Тя издърпа робата от ръцете му, загърна я около себе си и предпазливо стана. — Господи, чувствам се ужасно...

— Това е то, с този сок от гуава.

— Не беше сокът от гуава, а това, което Роузи слагаше в него. — Ейми се отправи към банята си, както се надяваше, с горда походка. — Успях да се понаспя, обаче. Просто бих желала да съм в състояние да се наслаждавам на този факт.

— Всеки, който се е опитвал да се приспи с пиене, би могъл да ти каже, че лошото е повече от доброто — подхвърли Джед, докато Ейми влизаше в банята.

— Звучиш като експерт по въпроса — промърмори тя, преди да затвори вратата.

— Да кажем, че съм провел няколко собствени научни експеримента в тази област.

Ейми долови сухата нотка в гласа му и в нея нахлуха още спомени. Надникна през полупритворената врата на банята.

— Научни експерименти ли провеждаше, когато пое онзи куршум в крака?

— Виждам, че си спомняш какво се случи вчера, преди Роузи да започне да те налива с коктейлите.

— Ти каза, че си правителствен агент — Ейми се загледа в лицето му, като си припомни сцената в клиниката.

— А ти каза, че това е по-добре от платен наемник — хладно отвърна Джед. В очите му се върна познатото бдително изражение.

Ейми тихо затвори вратата. Последният от неясните ѝ спомени си застана на мястото. Беше му казала нещо за Лъопаж.

Когато се появи няколко минути по-късно придържайки кимоното около себе си, тя се запъти право към кафето, което Джед протегна към нея. Отдаде му пълното си внимание, като отпиваше с удоволствие.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай — кимна той. — Когато се облечеш, ела долу. Ще направя закуска.

— Не мисля, че бих могла да ям.

— Не казвай нищо предварително.

Излезе от стаята, без да се обръща.

Той отново поемаше нещата в свои ръце, помисли си примирено Ейми. А тя не беше в достатъчно добра форма, за да му се противопостави. С въздишка се върна в банята да вземе душ.

След половин час Ейми се намери седнала пред две идеално изпържени яйца, купа пържени картофи, препечени филийки и три парчета бекон.

— Холестерол — слабо промърмори тя.

— Протеини — отвърна Джед. — За щастие, родителите ти държат фризера си добре зареден, а килерът на майка ти изглежда бездънен.

Не си струваше да спори. Не и тази сутрин. Ейми взе една вилица, и внимателно набоде яйцата.

— И тъй — каза небрежно Джед, сядайки срещу нея, — мисля, че достатъчно дълго отлагахме това. Кой, по дяволите, е Лъопаж, и защо ти сънуваш нощно време кошмари през последните осем месеца?

— Аз се разбърбих снощи, нали?

— Рано или късно всичко щеше да излезе наяве. Искам да знам цялата история, Ейми.

— Защо? — попита тя просто.

— Би трябвало да е очевидно?

— Само защото имаш някаква случайна връзка с мен? Мислиш, че това ти дава право да знаеш всички подробности?

Той намаза филийката си с жълтък и отхапа от нея.

— Каквато и да е връзката ни, тя не е случайна. Говори, Ейми.

Тя погледна към чинията си. Знаеше, че този момент е неизбежен. Еднакво го очакваше, и се страхуваше от него. Може би снощи бе използвала алкохола като някакъв начин да се изплъзне от самоналожените си защитни прегради. Беше казала твърде много в джипа, но това вероятно бе, защото дълбоко вътре в себе си искаше да го каже, и да приключи. Трябваше да поеме риска и да изрече истината, защото искаше да разбере как ще реагира Джед.

— Това е дълга история — смотолеви Ейми.

— Имаме цял ден пред себе си.

Тя рязко вдигна глава, тялото ѝ се напрегна.

— Виждал ли си някога как умира човек, Джед?

Той я изгледа за един дълъг момент, после дояде филията си.

— Ти си наблюдавала как умира Лъопаж? Видяла си как се е удавил?

— По-лошо. — Тя потрепери и загуби всякакъв интерес към храната си. — Донякъде аз бях отговорна за това. Бих могла да го спася, мисля. — Никога не бе произнасяла високо тези думи. Звучаха много странно.

— Господи, Ейми! Какво е ставало в главата ти през тези осем месеца? — Гласът на Джед бе изненадващо нежен.

— В главата ми има само кошмари, от които не мога да се отърся.

— Свърши със закуската си — реши изведнъж Джед. — Нещо ми подсказва, че ще е по-добре да приключим с това, след като закусиш.

Ейми кимна.

— Може би си прав.

Тя успя да преглътне едното яйце с препечена филийка, преди да се предаде и да последва Джед на верандата с втора чаша кафе. Той я настани в един шезлонг и седна срещу нея, с чаша в ръце. Гледаше я внимателно. Ейми се подвоуми още един момент, докато събере

мислите си и започна да разказва. Чувстваше облекчение, че най-сетне може да говори за това.

— Казах ти, че срещнах Лъопаж преди осем месеца, три седмици преди да долетим тук. Това, което не знаех, бе, че всичко е било нагласено. Той е знаел коя съм, преди да организира първата ни среща. — Ейми поклати глава. — Аз бях такава глупачка.

— Просто ми разкажи историята, Ейми. Можеш да прескочиш несъщественото.

— Посещението при нашите мина точно както ти казах. Всичко бе много непринудено, много дружелюбно. Но той непрекъснато задаваше въпроси за подводните пещери. Казах му, че баща ми отказва на всички, които искат да се гмуркат там. Той не продължи да спори, но настояваше да види входа. Беше очарован от тях. Като същински идиот, се оставих да ме подведе да му покажа езерцето на входа. Той се закле, че последното нещо, което би поискал да направи, е да се гмурка там.

— Но онази последна нощ е решил да го направи.

Ейми кимна. Бореше се с връхлетелите я спомени.

— Нещо онази нощ ме събуди, Джед. Може би звукът от затварянето на външната врата. Може би някаква интуиция. Не знам. Така и не разбрах. Но излязох на верандата, видях го да отива към джунглата с водолазните принадлежности. И аз... го последвах.

Джед подсвирна беззвучно.

— О, Ейми...

— Знам. Не беше най-умното нещо, което съм правила. Но знаех, че има нещо ужасно нередно. Аз бях тази, която го доведе на острова. Бях му показала пещерите. Трябваше да разбере какво е намислил. Последвах го и наблюдавах как се приготвя и влиза във водата. Не можех да повярвам на очите си. Не разбирах защо гмуркането в пещерата е толкова важно за него. Толкова важно, че да не се вслуша в инструкциите на своя домакин. И защо посред нощ? Сметнах, че е просто луда глава. После намерих картата.

— Каква карта?

— Той я проучваше, преди да влезе във водата. Беше я оставил под чантата си. Аз я взех и я разгледах. До нея имаше фенерче. — Ейми се втренчи в огряното от слънцето море. — Разбрах веднага какво представлява. Беше схема на първите няколко метра от

пещерите. Това трябваше да е. Някой бе скицирал входа и равнището на водата и дори бе теглил една стрелка от главния вход към една странична пещера. Не можех да разбера откъде някой би могъл да знае как изглеждат пещерите отвътре. Доколкото знаех, никой не беше се гмуркал в тях. Но картата бе много категорична.

— Толкова категорична, че ти сметна постъпката на Лъопаж за нещо повече от едно случайно влизане да разгледа пещерата?

— Всъщност не знаех какво да мисля. Просто стоях и чаках там. Ясно ми беше, че ще трябва да излезе до четиридесет минути, или нещо такова. Той стоя вътре доста по-малко. — Ейми замълча, като се подкрепи с глътка кафе.

— Той се появи и те завари да го чакаш, тъй ли? По дяволите, Ейми, как си могла да постъпиш толкова глупаво!

— Може би защото не бях свикнала да си имам работа с хора като Боб Лъопаж — сопна се тя.

— Добре, добре — успокои я Джед. — Просто ми разкажи останалото.

Тя си пое дъх.

— Той изплува и ме завари да го чакам с картата и фенерчето в ръка. И неговите ръце не бяха празни, Джед. Държеше една заключена, водонепроницаема кутия. Когато ме видя, той също ме нарече глупачка. Каза, че трябвало да проявя достатъчно разум и да не се бъркам в чужди работи. После спокойно си излезе от водата и занесе кутията до чантата си. Аз не знаех какво да направя. Просто стоях там, зяпах го и се мъчех да разбера какво става. Когато той свали бутилката и водолазните принадлежности и коленичи до чантата, най-сетне успях да го запitam какво прави.

Джед въздъхна.

— Какво направи той? Извади пистолет от чантата?

Ейми бързо го погледна.

— Как разбра?

— Някак предвидих, че така ще стане.

— Е, прав си. За нещастие, аз не можах да предвидя, че ще стане така, до последния момент. Той посегна към чантата и следващото нещо, което видях, бе пистолета. Каза ми, че е станало много лошо, дете съм го последвала, защото сега трябвало да ме убие. Каза, че би желал това да изглежда като нещастен случай. Щял да ме зашемети с

удар и да ме хвърли да се удавя. Но ако това не стане, той нямало да има никакви скрупули и щял да се задоволи просто с куршум. Щял да затисне тялото ми дълбоко в пещерите, където никой нямало да го намери.

Ръката на Джед стискаше чашата толкова силно, че заплашваше да счупи дебелия керамичен съд. Очите му бяха студени като най-дълбоката част на морето.

— Господи, Ейми...

— Знам. И аз тогава, така между другото, взех да се моля. Но не останах с впечатлението, че ще последва някаква божествена намеса. — Ейми потрепери, като си спомни за сковаващия страх от онази нощ. — Това, което ме спаси, което в крайна сметка уби него вместо мен, беше алчността му, която го подтикваше да види какво има в кутията. Той трябваше да узнае дали смарагдите са там.

— Какви смарагди?

— Точно това го попитах и аз.

Ейми отпусна глава на шезлонга и си припомни.

— Какви смарагди? Какви ги говориш, за Бога? Моля ти се, Боб, нищо не разбирам. — Тя цялата се тресеше, даде си сметка Ейми, но не толкова, че да не може да стои права. Изглежда, все още имаше някакъв контрол над тялото си. Освен очите. Просто не можеше да ги вдигне над нивото на пистолета в ръката му.

Льопаж се пресегна да придърпа по-близо металната кутия.

— Руските смарагди, глупачке! Нямах и представа какво е имало в тази пещера цели двадесет и пет години, нали?

Ейми безмълвно поклати глава. Като продължаваше да държи пистолета насочен към нея, Льопаж посегна към брезентовата чанта и извади малко пакетче. С движение на едната ръка изтърси ключа от пакетчето. После го вдигна и го пъкна в ключалката на кутията. Последва стържещ звук, но никакво движение.

— Проклетото нещо е ръждясало — изсъска яростно Льопаж. Подхвърли ключа на Ейми. — Вземи, поработи с него. Не мога да отварям тази стара ключалка и едновременно да те държа под око. Щом си тук, поне свърши нещо полезно. — Той се изправи и побутна с

крак кутията към нея. — Хайде, почвай. Оправи тази ключалка. Мога да стрелям в нея, ако се наложи, но не ми се иска да вдигам шум.

Ейми се отпусна на колене пред кутията. С треперещи пръсти нагласи ключа в ключалката и полека започна да я върти. Металът застърга в метал. Лъопаж продължи да говори, възбудата го правеше бърбърив.

— Уаймън сключил сделка с някакви руски агенти преди двадесет и пет години — обясни Лъопаж, докато наблюдаваше кутията с жадни очи. — Той щял да им продаде един от проектите си. Но не искал пари в брой или злато. Искал нещо леко и леснопреносимо, а това означавало скъпоценни камъни. Разбрали се за шест първокласни смарагда, както ми каза.

— Кой ти каза? — попита Ейми с нисък глас, докато се мъчеше да превърти ключа.

— Няма значение кой ми е казал. Това сега не е важно. Важното е да сложа ръка на тези камъни. Това е нещото, което може да се случи само веднъж в живота.

— Какво ще направиш с тях? Ако изобщо са тук.

— Смятам да изчезна, разбира се! Личността Лъопаж беше полезна няколко години, но е време да стана нов човек. Побързай, дяволите да те вземат.

— Опитвам се.

Така беше. Беше й минало през ум, че ако вътре наистина има смарагди, тя би могла да ги използва да отвлече вниманието му. Явно беше, че той се интересува единствено от камъните.

— Знаеше ли, че вероятно баща ти е убил Уаймън?

Ейми застана неподвижна, втренчила поглед в него.

— Лъжеш!

Той видя веднага, че е намерил уязвима точка. Като се изхили, Лъопаж продължи, звярът в него бе повече от щастлив да причини още болка.

— Не и според моите проучвания.

— Какви проучвания? — запита настоятелно тя.

— В подобни случаи винаги си подготвям домашното.

— За какво говориш? И какво искаш да кажеш с това подобни случаи? — Тя бе отчаяна, обърквана, а сега и силно ядосана. Как смееше да въвлича и баща й в това?

Льопаж клекна пред Ейми, с все още насочен към нея пистолет.

— Знаеш ли какво представлявам аз, сладурче? Аз съм това, което романтиците обичат да наричат Рицар на Шанса. Знаеш ли какво означава това? Аз ходя навсякъде, правя всичко и сам определям правилата си.

— Ти си платен наемник — изрече ядно тя, докато треперещите ѝ пръсти колебливо поспряха, усещайки ключа напълно да превърта в ключалката.

— Точно така. Само че този път работя за себе си, а смарагдите представляват моето възнаграждение. Както ми се струва, баща ти е открил, че Уаймън продава тайни на компанията и го е убил. За съжаление, не е разбрал, че Уаймън вече е приключил с продажбата, и е взел заплащането си под формата на смарагди. Слейтър не е знаел, че Уаймън е скрил кутията в пещерите — или, ако е знаел, не е могъл да я намери после.

— Кога после?

— След като го е убил. Нали не мислиш, че Уаймън наистина е заминал през борда в морето? Доста нагласено изглежда.

— Ти наистина мислиш, че баща ми е убил Уаймън? — Ейми все още бе потресена.

— Точно така. Намерих малко олово от един стар колан там долу и още някои ръждясали части от водолазна екипировка. Каквото е останало от Уаймън, сигурно. Вероятно бих могъл да намеря и скелет, ако имах време да търся. Бил е убит, това е ясно. Обаче ония стари водолазни принадлежности не бяха в същата пещера като кутията. Просто попаднах на тях, когато, без да искам, навлязох в друг тунел. Не, не мисля, че твоят старец е знаел за смарагдите. Но е видял сметката на Уаймън и явно само това го е интересувало.

— Наистина ли вярваш всичко това? — Ключът отново щракна в ключалката и този път Льопаж го чу.

— Отвори!

Ейми бавно повдигна металния капак. Той изскърца. Вътрешността на кутията бе почти изцяло суха, пломбите бяха издържали двадесет и пет години. В нея имаше издута непромокаема торба. Шестте смарагда сигурно не заемаха толкова много място.

— Хайде, дай да видя какво имам! Отвори тази торба много внимателно — нареди Льопаж.

Ейми послушно освободи закопчалките. В ръцете ѝ първо изпадна връзка писма. Тя веднага разпозна почерка на майка си. Почувства, че ѝ става лошо. Бързо преглътна.

— Боклуците нямат значение. Продължавай. Искам камъните.

Без да каже дума Ейми пхна ръка в найлоновата торба. Пръстите ѝ напипаха друг плик, по-голям от другите, и после един помалък на дъното. Тя го стисна в ръка — знаеше, че това е смъртната ѝ присъда. Щом веднъж Лъопаж докопа смарагдите, щеше да я убие.

— Тук няма нищо повече — прошепна тя.

— Няма, как не! — Лъопаж се наведе, като разтърси кутията, за да прегледа сам съдържанието ѝ. — Те трябва да са тук. Ще убия онова копеле, ако ги няма...

— Ще убиеш кого — Ейми продължи да държи здраво малкото пакетче, когато той издърпа кутията. В тъмнината Лъопаж не забеляза стиснатия ѝ юмрук.

— Забрави го. Къде са? Трябва да са тук.

Ейми се бе изправила. Все още държеше пакета в ръка. Отстъпи полека заднешком към езерцето.

— Това ли търсиш?

Лъопаж бързо вдигна глава, очите му гневно засвяткаха, беше бесен.

— Ти, малка кучко! Ще те науча как се играе с мен! Дай ми тези камъни, или ще те убия.

— Без друго така смяташе да направиш. Нямам какво да губя, нали? — Ейми протегна разтвореното пакетче над зиналата паст на входа. Можеше да почувства твърдите камъни под пръстите си. — Има ли някакъв шанс да ги намериш, ако ги пусна във водата? Водата е дълбока и има много места, където шест малки камъка могат да се загубят. Часове може да ти отнеме да откриеш само един от тях.

— Остави ги, или ще стрелям в корема ти. Имаш ли представа колко боли? Ще лежиш и ще агонизираш до сутринта. Дори няма да можеш да се довлечеш до къщата за помощ.

— А ти ще си заминеш от острова без плячката си. Толкова пропилили усилия. Предлагам да се споразумеем. — Ръката ѝ трепереше, както я държеше сковано над черната вода. Опитваше се да не оставя въображението си да почне да възпроизвежда картината на бавната и мъчителна смърт, която той бе нарисувал пред нея. Вече

можеше да си представи бликащата от стомаха ѝ кръв. Живото въображение понякога беше бreme. Отчаяно се помъчи да пропъди този образ.

— Какво имаш предвид?

Лъопаж полека се приближаваше, с пистолет, насочен към корема ѝ. Той целият преливаше от яростна енергия, която и Ейми можеше да почувства. За част от секундата видя чудовище с протегнати към нея нокти. Отстъпи още една крачка назад и кракът ѝ се удари в един от острите камъни до езерцето.

— Можеш да вземеш смарагдите. Аз искам само онези писма, и всичко друго, което се намира в кутията. Остави ме да живея, и аз ще те оставя да се измъкнеш от острова с камъните.

Устата на Лъопаж се изкриви.

— Ами да, кучко, всичко, което поискаш?

— Даваш ли дума?

— Имаш я. — Той пристъпи още по-близо.

— Как мога да ти се доверя?

— Да пукна, ако знам.

Всеки момент щеше да се нахвърли върху нея. Ейми виждаше хищния блясък в очите му. Водата беше сравнително дълбока, но на дъното имаше коварни остри издатини. При идеални обстоятелства в него трябваше да се влиза с голяма предпазливост, обстоятелствата сега едва ли бяха идеални.

— Хайде, кучко, достатъчно дълго ме разиграва! Дай ми този пакет!

Ейми силно стисна пакетчето с камъните и се хвърли в тъмната вода. Докато отиваше надолу, се молеше само да е запомнила достатъчно добре общите контури на дъното, за да избегне назъбените камъни. Целта ѝ беше самата пещера. Ако можеше да стигне до нейната сигурна тъмнина, би могла да издържи още малко. Тунелът в началото не бе изцяло наводнен, през деня можеше да се види почти един фут свободно пространство над водата. Няколко фута по-нататък, където пещерата се спускаше надолу без съмнение това въздушно пространство не съществуваше.

С някак безучастно удивление, Ейми си даде сметка, че не се нарани на камъните. Тъмната вода се склочи над нея и тя остана отдолу, като махаше лудо с ръце и крака по посока на зиналия черен

отвор. Един плясък, който раздвижи водата, ѝ подсказа, че Лъопаж я е последвал във водата. Не чу звук от изстрел и се запита дали водата не го е заглушила, или пък не бе стрелял.

Нямаше значение. Това, което имаше значение, бе, че той също е във водата, близо до нея. Тя усети, че го направи веднага, а това означаваше, че не е спрял, за да вземе прожектора. В тъмнината имаха равни възможности. Поне докато Лъопаж не се сетеше, че с прожектор може да я улови по-бързо. Къде беше той? От другия край на заобиколеното със скали водно пространство не идваше никакъв звук.

Беше останала почти без дъх. Още няколко секунди и трябваше да се покаже на повърхността. Ръката на Ейми докосна стена и тя разбра, че вече е вътре. Време беше да разбере колко голямо е пространството за дишане. Изпитваше силно напрежение в гърдите, но се устреми нагоре, като се опираше на стената на тунела, за да я води. Няколко секунди по-късно се показа на повърхността, като си удари болезнено главата в тавана.

Разстоянието между водата и тавана на пещерата в тази част, бе по-малко от един фут. Нещо с дъх на зелен мъх погъделичка носа на Ейми, докато тя се мъчеше да държи носа си над водата. Даде си сметка, че все още стиска пакетчето с камъните.

Тишина изпълни непрогледната тъмнина. Тя се намираще само на няколко фута от входа на тунела. Като надникна навън, видя бледата лунна светлина, направила пътека във водата, прекъсната на места от отражението на облаците.

Къде беше Лъопаж?

Не се чуваше никакъв звук, не се усещаше и движение. Ейми почака, като се питаше дали Лъопаж не се е покатерил на брега да вземе фенерчето.

Но никъде не се виждаше остър лъч светлина, който да прорязва повърхността на водата. Само накъсаната от облаците лунна светлина.

Какво правеше Лъопаж?

Вече трябваше да е излязъл на повърхността. Беше някъде в сенките на скалите и я чакаше да се появи отново откъм пещерата.

Водата бе дълбока. Не можеше да докосне дъното с краката си, обути в сандали. Трудно ѝ беше да държи главата си над повърхността, когато тежестта на дрехите я дърпаше надолу.

Не можеше да остане тук цяла нощ. Но сигурно можеше. Беше по-добре, отколкото да се изправи срещу пистолета на Лъопаж. Но усещаше, че той не би имал търпение за дълга игра на криеница. Беше видяла блясъка в очите му, почувства яростта, която се излъчваше от него.

Изминаха минути. Когато не последва никакъв звук, Ейми реши да рискува и да се приближи до изхода на пещерата. Погледна веднъж през рамо към безкрайните дълбини на пещерата зад себе си и не направи тази грешка повторно. Един поглед бе достатъчен да изпрати нови тръпки във всеки нерв от тялото ѝ.

Възможно най-тихо, Ейми започна да плува напред. Удари главата си още веднъж в ниския скален таван и после се намери на самия изход. Нямаше и следа от Лъопаж или фенерчето му. Може би той беше там, в тъмнината, и я очакваше, както преди малко тя чакаше да го види или чуе.

Но не беше го чула да излиза, напомни си Ейми. Все пак тя стоя под водата цяла минута, дори повече. През това време той може би се беше изкатерил на брега.

Тя се гмурна отново, като реши да плува под водата, докато излезе на отсрещната страна. Там можеше да се скрие в сянката на скалите.

Почти бе стигнала и протегна ръка да се хване за скалата, когато кракът ѝ докосна нещо.

Автоматично ритна да се освободи. И тогава разбра на какво се бе натъкнала. Това бе човешки крак. Кракът на Лъопаж.

Това трябваше да е.

Искаше ѝ се да изпици. Вместо това с трескави усилия побърза да излезе на брега, като се плъзгаше и удряше в мокрите камъни и забиваше нокти, за да намери опора.

Задъхваше се, когато най-сетне се измъкна от водата и застана на колене на земята. Зад нея не се чуваше никакъв звук.

Лъопаж все още беше под водата.

Тя потърси фенерчето, намери го и насочи светлината към езерцето.

— Той просто лежеше там, втренчил се в мен изпод шест фута вода. Можех да видя очите му, Джед. Бяха широко отворени. Гледаше към мен. Беше мъртъв, но все още ме гледаше.

Джед стана от шезлонга и отиде да седне до нея. Обгърна я с ръка, както в оная нощ, когато се бе събудила след кошмара.

— Бил е мъртъв. Ти нищо не би могла да направиш и не си имала нищо общо с начина, по който е умрял. Опитвала си се да се спасиш. Той трябва да е скочил след теб във водата и си е ударил главата в някой камък. Получил е това, което е заслужавал, Ейми. Можел е да те убие.

— Знам. Повтарях си го непрекъснато през тези дълги осем месеца. Може би ако всичко бе свършило дотук, нямаше да имам кошмари и да изпитвам такъв страх. — Ейми не можеше да почувства успокояващата тежест от ръката на Джед. Беше се отдръпнала в себе си, в ужаса, с който живееше вече толкова време. — Но нещата не свършиха дотук, Джед.

Той застана съвсем неподвижен до нея и спря да гали ръката ѝ.

— Най-добре ще е да ми кажеш и останалото мила...

Нямаше причина да не му каже, реши мрачно Ейми. Вече му бе казала всичко останало. Можеше да научи цялата истина.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Аз все още държах смарагдите — обясни бавно Ейми. — И там бяха всички ония писма.

— Написала ги е майка ти?

Ейми кимна.

— До Майкъл Уаймън. Това бяха любовни писма, Джед. Не ги прочетох всичките. Не можах. Ръцете ми трепереха толкова много, че едва ги държах. Но прочетох достатъчно, за да разбере, че е била страстно влюбена и е възнамерявала да избяга с него. Имаше и снимки. В големия плик. Черно-бели снимки на баща ми, как говори с един човек, когото не познавам. На гърба бяха надписани. Някой, вероятно Уаймън, бе написал дати, часове и едно руско име.

— Изглежда Уаймън е имал някакъв план за изнудване. Или може би е възнамерявал, след като продаде инженерните проекти на руснаците, да представи нещата така, сякаш баща ти го е направил.

Ейми склочи ръце, стисна ги силно и кимна още веднъж.

— Ако Лъопаж е бил прав, че смарагдите са представлявали възнаграждение, то тогава трябва да приема, че със снимките е смятал да изкара баща ми виновен. Не знам защо писмата на майка ми бяха там.

Джед сне ръката си от рамото на Ейми, стана и отиде да се облегне на перилата.

— Може би е смятал и тях да използва за изнудване. Сигурно никога няма да разбереш със сигурност, но е възможно майка ти да се е отказала на бяга с него и той е възнамерявал да използва писмата, за да я принуди да направи това, или да я накара да мълчи. Какво мислиш, че се е случило тогава?

— Мисля — изрече внимателно Ейми, произнасяйки на глас една теория, върху която умът ѝ не спираше да работи вече осем мъчителни месеца, — че може би го е убила майка ми, а после е скрила тялото и кутията в пещерите. Баща ми не се гмурка, Джед. Само добър водолаз може да рискува да влезе в тези пещери, за да скрие едно тяло. Лъопаж

изглеждаше много уверен, че Уаймън не се е обърнал с лодката. Беше сигурен, че е бил убит, и каза, че е видял онези парчета олово и останки от водолазна екипировка.

— Не е възможно да е знаел със сигурност, че те са били на Уаймън.

— Не, предполагам, че не. — Ейми замълча, като си мислеше за сцените от кошмарите си.

— И какви, смяташ, са били мотивите на майка ти? — попита директно Джед.

— Не знам. — Ейми погледна надолу към склучените си ръце. — От ревност, може би. Уаймън явно е имал и друга любов, според Роузи. Или, може би, майка ми се е опитала да скъса, а Уаймън я е заплашил, че ще покаже писмата, както каза ти. Не знам, Джед, но имам ужасното чувство, че Лъопаж е прав. Някой е убил Уаймън и единственият, който е можел да го стори, а също и да скрие тялото в онези пещери, е била майка ми. Джед, никой не знае за тези пещери, освен семейството ми.

— Уаймън е знаел.

— Е, да. Това е естествено. По едно време е бил съсобственик на къщата и земята, заедно с баща ми. — Тя замълча за момент, като размисляше. — Какво би останало от едно тяло, скрито долу през цялото това време, Джед?

— Ейми, даваш голяма свобода на въображението си.

— Но все пак, какво би останало от едно тяло, ако е било там? — настоя тя.

— Скелетът, предполагам — заяви прозаично Джед.

Ейми го погледна, като се чудеше на спокойния му, прагматичен тон. Скелетът! Втрещени завинаги очни кухни, костеливи ръце, потрепващи във водата.

Тя преглътна.

— Лъопаж каза, че тялото на Уаймън положително е било оставено там.

Джед сви рамене.

— Е, добре, Ейми, възможно е тялото на Уаймън да е там долу. Кой знае! Това не ни казва кой го е убил. Когато става дума за шест добри смарагда, бих казал, че въпросът за потенциалните убийци остава открит. По дяволите, самите руснаци може да са решили да си

приберат смарагдите, след като са сключили сделката и са взели проектите.

— Само дето камъните все още си бяха в кутията — каза тихо Ейми.

— Били са в онова пакетче, с което си скочила във водата? Ти провери?

— Да.

Джед я изгледа замислено и скръсти ръце на гърдите си.

— И ти просто ги остави там? Шест смарагда?

Ейми се втренчи в здраво стиснатите си ръце.

— Не исках да ги виждам отново. Исках да изчезнат. Те означаваха толкова много ужасни неща.

— Хм — прозвуча неопределеният му отговор. — И каква е останалата част от историята?

Ейми си пое дъх.

— Бях изпаднала в паника. Не можех да събудя родителите си и да им кажа, че Лъопаж току-що се е удавил, докато се е гмуркал за кутия със смарагди, изобличителни снимки и стари любовни писма. И че за да се сдобие с тази кутия, е бил готов да убие. Можех да мисля само за това как да скрия кутията и всичко, което се намираше в нея. Казах си, че пещерите са най-доброто място, кутията е била в безопасност там долу толкова години. Нищо нямаше да ѝ стане да постои още някое и друго десетилетие.

Джед затвори очи.

— Не ми казвай, остави ме да отгатна. Върнала си кутията отново в пещерите?

Тя стисна пръстите си в юмрук, после ги разтвори.

— Не можех да измисля нищо друго. Просто исках да се отърва от всички тия дяволски неща!

— Дори ако така е можело да си счупиш врата?

Ейми го погледна и почувства, че ѝ прилошава.

— Не виждах никакъв друг избор пред себе си.

— Каж ми какво точно направи онази нощ!

Ейми не можеше да откъсне очи си от неговите.

— Сложих екипа и кислородната бутилка на Лъопаж и влязох в пещерата. Не се чувстват много сигурна. Никога не бях се гмуркала в пещера. Но бях прочела няколко книги на тая тема. Използвах...

неговата макара. Вързах въженцето на една скала до входа на пещерата и плувах дотам, докъдето посмях, преди да намеря къде да оставя кутията. После тръгнах обратно, като се водех по въженцето. Бях взела прожектора и когато излязох в езерцето, го видях да лежи там във водата. Все още ме гледаше втренчено. После, когато се опитах да се изкатеря навън, се спънах в скалите и... и паднах пак във водата. Отново се допрях до крака му, и... О, Господи, Джед!

Не можа да изрече нищо друго. Махна някак несигурно и безпомощно с ръка.

С една-единствена крачка Джед се отдели от перилата, протегна ръка и изправи Ейми. Хвана я за раменете и каза сурово:

— Ти не си го убила, Ейми! Дори ако беше го убила, това щеше да е самозащита.

— А кошмарите? Защо не мога да се отърся от тях?

— Може би защото си държала всичко това заключено вътре в себе си дълго време, а не си от хората, които знаят как да се справят с подобна информация. И защото имаш прекалено живо въображение. И защото онази проклета кутия е все още в пещерите.

Тя се втренчи в него.

— Какво общо има това?

Джед поклати глава.

— Ейми, оставила си всичко както е било. Кутията е все още там, с всички неща вътре в нея. Не разбираш ли? Щом Лъопаж е знаел за кутията, някой друг вероятно също знае.

— Лъопаж каза, че работи за себе си. Сам.

— Откъде е получил информацията си?

— Не знам — прошепна раздражено Ейми. — Джед, месеци наред се питам за това. Той загатна, че е научил от някого, но не изглеждаше обезпокоен, че този човек може да тръгне да го преследва. Може би го е убил. Определено бе способен на това.

— Може и така да е. А може и да не е. Тук има доста висящи въпроси, Ейми.

— Знам — призна тя.

— Трябва да извадим тази кутия от пещерите, мила.

Тя сепнато вдигна глава.

— Не! Категорично не. Не смятам да се връщам в пещерите. И ти няма да го правиш.

Той стисна устни, но не започна да спори. Вместо това я притегли и силно я притисна до себе си.

— Добре, Ейми, друг път ще говорим за това.

— Кутията си е добре там, където е. Никой няма да я намери. Освен ако не му покажа пътя.

— Ейми, от това, което ми разказа, разбрах, че не си стояла много дълго в пещерите онази нощ. Била си изплашена, бързала си. Струва ми се, че тази кутия не е много навътре, така ли е? Всеки, който би желал да отдели малко повече време, вероятно би я намерил.

Ейми се отдръпна от него.

— Защо си толкова загрижен за намирането на тая кутия?

— Казах ти вече, заради неразрешените загадки.

А дали не беше заради това, че шест от тия неразрешени загадки бяха смарагди, помисли си внезапно Ейми. Не, тя вярваше на Джед. Не можеше да не му вярва, бе отишла твърде далеч с него.

— Какво има, Ейми? — Големите ръце на Джед успокояващо се плъзнаха надолу по гърба ѝ. — Изплаши се, че каза твърде много, а?

Тя се опита да се освободи и Джед неохотно я пусна.

— Снощи се оставих на онези глупави коктейли с гуава да ми подействат. След като осем месеца си пазих тайните за себе си, малко се понапих и веднага изпях всичко.

— Защото то не ти е давало мира.

— Ти веднъж ми каза, след онази нощ, когато пицях, че е най-добре в такива случаи да не се говори. Каза, че когато облечем нещата в думи, те стават по-реални.

— Аз говорех за кошмарите. Но това не бяха просто обикновени лоши сънища, нали Ейми?

— Не — призна тя. — Мисля, че живеех в някаква клопка на времето. Не мога да забравя какво се случи преди осем месеца. Продължавам да го съживявам в сънищата си. Джед, по едно време си мислех, че ще полудея.

— Нерешените загадки...

Тя го погледна.

— Продължаваш да ми говориш за това.

Той сви рамене и пъкна ръце в задните си джобове. Беше вперил поглед в нея, изражението на лицето му бе напрегнато.

— Тези нерешени загадки те преследват. Не разполагаш с всички отговори. Не знаеш със сигурност кой наистина е убил Уаймън преди двадесет и пет години. И не може да не се чудиш от време на време дали наоколо не се въртят още типове от рода на Лъопаж, които да те търсят. С такова въображение като твоето, подобни въпроси могат да те накарат да откачиш. Особено след като си решила да се справиш с всичко сама.

Ейми трепна.

— Изглеждаш експерт по въпроса.

— Експерт по нерешените загадки? Да, предполагам, че съм. Понякога трябва да разчистиш всичко, за да можеш да продължиш да живееш, Ейми.

— Не мога да понеса мисълта да се върна отново в онези пещери — прошепна тя.

— Този път аз ще бъда с теб.

Ейми не каза нищо.

Джед забеляза красноречивото мълчание и произнесе едно проникателно:

— Разбирам.

— Какво разбираш? — Ейми полека отиде до перилата. Погледна го някак смутено.

— Разбирам, че вече ти е дошло наум дали не съм някой втори Лъопаж.

— Не изглеждаш особено разтревожен от този факт.

Той сви рамене.

— Не съм. Това е логическо умозаключение. Но мисля, че дълбоко вътре в себе си ти ми вярваш. Иначе нямаше да се оставиш на сока от гуава да ти подейства по този начин.

Ейми леко се усмихна.

— Не си опитвал коктейлите на Роузи. Те са много силни.

Отправил поглед към морето, Джед отиде до нея.

— С каква цел искаше така да напиеш Роузи, че да падне под масата?

— Не съм сигурна. Започнах да ѝ задавам въпроси за миналото и тя нямаше нищо против да говори. Така че продължих да я разпитвам.

— За родителите си?

Ейми кимна.

— Тя каза, че Майкъл Уаймън създавал само неприятности. Загатна, че се опитал да създаде проблеми в отношенията между родителите ми, като насъскал приятелката си по баща ми. Когато този опит се провалил, Роузи каза, че той пробвал чара си върху майка ми. Съдейки по писмата, които намерих в кутията, тук трябва да е успял.

— Може би. До известна степен. Не бързай да си представяш подробностите предварително, Ейми. Нямах факти.

— Не искам да ги знам.

— Може да не искаш да знаеш какво се е случило тогава между родителите ти, но не можеш да пренебрегнеш смарагдите. Не и сега, когато още някой знае за тях.

— Този някой е мъртъв.

— Льопаж е научил от друг човек — меко настоя Джед. Той притисна длани върху перилата и се облегна напред. — Между мен и Льопаж има някои прилики, нали?

Ейми се поколеба, после каза:

— Да.

— Той нагласил уж случайна среща с тебе, малко преди да е дошло времето ти за посещение на острова. Смятала си го за приятел. Човек, с когото си имала някои общи неща. Вече на острова, той предразположил семейството ти. Ходил да се гмурка с теб. Разпитвал за пещерите. Накъсо, използвал те.

— Да.

— И накрая се опитал да те убие.

— Да. — Гласът на Ейми прозвуча леко като шепот, но все така категорично.

— Когато започнах да ти задавам въпроси за него и какво се е случило между вас двамата, ти трябва да си започнала да се чудиш за мен — продължи неотстъпно Джед.

— Когато каза, че работиш за правителството, реших, че мога да спра да се безпокоя.

— Може да съм те излъгал. Нямах да ми е трудно да го направя. Трябваше да изляза с някакво обяснение, след като Стърн ти каза, че не съм претърпял катастрофа с кола.

— Излъга ли ме, Джед?

— Не.

— Какво всъщност ти се случи по време на последното пътуване? — попита тя.

— Направих една грешка. Бях принуден да се доверя на човек, който не заслужаваше кой знае какво доверие. Това ми струваше доста. Но в крайна сметка извадих късмет. Можеше да ми струва много повече.

— Живота ти? — Тя се обърна и се загледа в суровия му профил с очи, изпълнени с тревога.

Устните на Джед се разтеглиха в мрачна усмивка.

— Или жизненоважна част от, хм, структурната ми цялост. Ти чу какво каза Стърн. Ако този куршум бе ме улучил малко по-горе...

— Ти си щял да пееш сопран. — Без да мисли, Ейми се хвърли в ръцете му и се притисна до него. — О, Господи, Джед, можело е да те убият!...

— Мисля, че това щеше да бъде за предпочитане пред алтернативата, за която спомена Стърн. Не пея много добре. И ако трябваше да прекарам останалата част от живота си в чудене какво представлява любовенето с теб, сигурно щяха да ме вземат дяволите.

— Не е смешно!

— Извинявай. На моето чувство за хумор понякога му липсва нещо. — Обгърна я здраво с ръце. Главата ѝ почиваше на рамото му.

— Да, забелязах. — Ейми повдигна глава, усмихвайки се несигурно. Стискаше с пръсти яката на избелялата му дънкова риза. — Всъщност мисля, че нещата между нас щяха да вървят добре, дори ако хипотезата на Стърн се бе сбъднала.

Джед я погледна, огорчен и скептичен.

— Мислиш, че нашето приятелство щеше да е достатъчно?

— Ъхъ. Особено като се има предвид колко си изобретателен. И както каза Роузи, имаш наистина чудесни ръце.

Джед се затресе от смях, а Ейми зарови зачервеното си лице в ризата му. Толкова ѝ беше хубаво да го чува как се смее, помисли си тя. Толкова хубаво. Заля я топло чувство. След безпокойството, което изпита, когато Джед бе започнал да ѝ задава въпроси, сега се почувства успокоена.

Смехът на Джед уталожил част от напрежението, но когато този момент отмина, Ейми усети една едва уловима промяна у него. Той стана мълчалив и затворен в себе си. Обаче през останалата част от

деня не спомена повече за кутията и Ейми му бе дълбоко благодарна за това. Когато му каза, че не иска и да мисли да се връщат пак в пещерите за нея, му бе казала самата истина.

Останалата част от сутринта премина спокойно. Ейми измъкна бележника, който бе взела със себе си, и се настани на една пейка на верандата да нахвърли още една глава от Скрити демони. Джед пък откри малко хартия, линии и моливи в кабинета на Дъглас Слейтър. Подреди всичко на една маса до мястото, където бе седнала Ейми, и се залови да скицира нова клетка за птици. Този път, както забеляза Ейми, тя бе лека и въздушна, с грациозни, извити линии. Някак я поразяваше фактът, че един толкова суров мъж е в състояние да създаде нещо толкова красиво и причудливо като клетка за малки птички.

По едно време Джед стана да пусне Вивалди на модерната стереоуредба на Дъг Слейтър. Музиката се понесе през отворените врати на къщата. Ейми реши, че вероятно това е музиката, която най-много стимулира Джед, когато проектира. Искаше да се пошегува за разликата в музикалните им вкусове, но Джед изглеждаше твърде погълнат от заниманието си, за да оцени шеговитото ѝ настроение.

Около обяд, Ейми се почувства по-добре и апетитът ѝ се възвърна с пълна сила. Двамата с Джед хапнаха в кухнята и прекараха останалата част от следобеда на верандата. Разговорът им буквално замря.

Във въздуха изобщо не витаеше враждебност, каза си Ейми, докато поглеждаше скришом към вгълбеното лице на Джед. Глупаво беше да търси проблеми там, където ги нямаше. Джед не я притискаше за кутията. Трябва да е приел решението ѝ по този въпрос.

Но малко преди вечеря Ейми разбра, че нещо се е променило. Джед изглеждаше по-неразговорлив отвсякога. Предложи ѝ чаша вино, която тя отклони със съжаление, и си наля чаша скоч. Помогна ѝ да изчисти и да попари скаридите и да приготви салатата, но не се впусна в кой знае какъв приятелски разговор, докато го правеше.

Няколко пъти Ейми едва не го попита за какво мисли, но не можа да събере достатъчно смелост. Не искаше отново да говори за кутията, а се страхуваше, че точно тя е в мислите му.

Чак след вечеря тя започна да се пита дали нещо друго не безпокои Джед. Живото ѝ въображение се хвана за новата вероятност и

се развихри. До десет часа вечерта тя бе убедена, че знае какво не е наред.

Проблемът беше прост и ясен и се базираше на най-големите ѝ страхове: Джед се опитваше да осмисли онова, което бе научил за любовницата си. Ейми не беше сладката, невинна жена с не кой знае какъв опит, за каквато я смяташе той. Тя имаше минало, и в това минало се включваше една смърт, в която бе замесена и тя, както и едно убийство, вероятно извършено от член от семейството ѝ. Нещо повече, Ейми бе доказала, че е жена, способна да подмине тялото на удавник, за да скрие едно състояние под формата на смарагди.

Стори ѝ се, че знае инстинктивно колко различно за един мъж е да бъде запознат с насилието и да приеме жена, замесена и в съмнително удавяне, и в изчезването на няколко скъпоценни камъка.

Ейми не успя да свърши много работа по книгата с напредването на вечерта. Почти можеше да чуе въпросите, които Джед вероятно си задаваше.

В десет и пет Ейми не можа да издържи повече. Тихо се извини и отиде да си легне. Джед вдигна поглед от скицата на клетката, кимна учтиво и я загледа как се изкачва нагоре по стълбите. Не направи никакво движение да я последва.

Защо не беше я последвал, запита се унило Ейми докато крачеше из стаята си. След като бе узнал тайните ѝ, вече не можеше и да спи с нея?

Измъчваше се с вариации на тази тема почти двадесет минути. После започна да се ядосва. Кой, по дяволите, си мислеше, че е, че да я съди! Тя беше същата жена, която той бе толкова твърдо решен да съблазни, когато се прибра с рана от куршум в крака, рана от нож в ръката и доста натъртени ребра. Нищо не беше се променило, освен, разбира се, това, че вече знаеше истината за нея.

Може би Джед я смяташе за неженствена.

Може би не намираше нищо привлекателно в жена, чието минало бе опетнено със смърт и смарагди.

Може би я бе лъгал през цялото време.

Може би само я бе използвал, за да се добере до смарагдите.

Докато въображението ѝ се мятеше между всички тия възможности, Ейми почувства как главата ѝ се замайва.

Самият Джелидиа Глейз съвсем не беше свършен, каза си твърдо Ейми, излизайки на верандата. Играеше си с оръжия, не говореше много за миналото, проявяваше още по-малък интерес към бъдещето и вероятно не знаеше значението на думата обвързаност.

А, Господ да ѝ помага, тя бе влюбена в него!

Ейми спря до перилата и цялото ѝ тяло се напрегна, когато най-сетне призна истината пред себе си. Обичаше Джед. Обичаше го от няколко седмици, може би от няколко месеца. Би трябвало да си даде сметка за истинските си чувства, когато отиде при доктор Мълейни да ѝ предпише противозачатъчни хапчета.

Тогава си беше казала, че просто проявява практичност и предвидливост. Беше забелязала на няколко пъти чувственото пламъче в очите на Джед и с верния си женски инстинкт бе разбрала докъде може да доведе то. Мисълта да прекъсне връзката им никога не ѝ бе минавала през ума. Беше замаскирала любовта си зад фасадата на приятелството, но дълбоко вътре в себе си знаеше истината.

Обичаше Джед, а сега той реши да се оттегли от крехката им, неукрепнала връзка, когато разбра истината за нея.

Чувствата ѝ взеха връх. Обърна се кръгом с босите си крака и тръгна решително към вратата. Разтвори я широко и тръгна надолу към хола. Можеше да види Джед, все още наведен над проекта си. Той не вдигна поглед, докато тя не заговори.

— Не е като да очаквам женитба — обяви тя с хладна надменност.

Това привлече вниманието му. Вдигна уморено глава и я погледна. Ейми стисна парапета с ръце и впери поглед в него с изражение на открито, предизвикателство.

— Моля? — бе отговорът на Джед.

— Казах, че съвсем не очаквам да се ожениш за мен.

— Чух. Не мога да направя връзката, която ти явно смяташ, че би трябвало да направя. — Не помръдна от стола.

— Знаеш за какво говоря.

— Мислиш ли?

— Разбира се — изрече тя през стиснати зъби. — Бих желала да подчертая, че нямаш никакво право да действаш, като че ли всичко между нас се е променило. Аз съм същата жена, която бях вчера и

миналата седмица. Тогава ти беше повече от щастлив да си направиш удоволствието в една малка любовна афера с мен, нали?

— Тук усещам един многозначителен въпрос.

Ейми бе вбесена.

— Това не е шега.

— Не е — съгласи се той, — виждам. — Остави молива си и се облегна на стола, да я разгледа по-добре. — А какво точно е?

— Просто ми кажи истината, Джед. Променили се нещата за теб, след като узна миналото ми?

— Питаш ме дали все още те искам сега, след като знам какво се е случило в пещерите?

— Не е само това, което се случи преди осем месеца, нали? Ами незначителният проблем с онова убийство, станало преди двадесет и пет години? А какво да кажем за смарагдите? Може би е имало и шпионаж. Не трябва да забравяме за това. Кой знае какво има още... Работата е там, че аз, като че ли, не излязох онова малко, сладко и невинно същество, за каквато ме смяташе, нали?

При тези нейни думи Джед се изправи и тръгна към стълбите. Погледът му не изпускаше нейния.

— Ейми, повярвай ми, никога не съм оставал с впечатлението, че си едно сладко, невинно същество. — Тръгна нагоре по стъпалата. — От самото начало знаех, че си една сладка, невинна писателка на научна фантастика, с три пъти по-голямо от мозъка й въображение. Винаги съм знаел, че то ще те вкара в беля.

— Какво трябва да означава това? — Ейми смутено отстъпи едно-две стъпала.

Джед не забави стъпките си.

— Това означава, че мислиш твърде много.

— Джед, почакай, трябва да поговорим за това...

Той се пресегна и хвана китката ѝ, преди тя да успее да избяга. Бавно и неумолимо я притегли към себе си.

— Не мисля, че сега е време за говорене. Понякога един мъж трябва да действа.

— Не бъди чак такъв страхотен мъжкар. Искам да знам истината. Искам да знам какво, всъщност, мислиш за мен.

— Ще ти покажа какво, всъщност, мисля за теб.

Както бе стиснал китката ѝ, той я притегли по-близо и преди Ейми да успее да протестира, я вдигна на ръце. Движението бе придружено от сподавен стон. Ейми го чу и веднага се разтревожи.

— Джед, ребрата ти?

— Забрави за ребрата ми. — Той я пренесе през хола до стаята ѝ.

— Не трябва да ме носиш така. Ще ти стане нещо.

— Ще го преживея. Можеш да се суетиш над мен по-късно.

— О, Джед, нямах предвид да... Тоест, исках само да разбера дали нещо между нас се е променило, след като научи всичко за мен.

— Нищо не се е променило между нас. — Той мина през вратата на стаята ѝ и леко я метна на леглото. — Да си изясним първо тази част, а после ще поговорим. — Започна да разкопчава копчетата на ризата си.

— Джед, сигурен ли си? Само искам да разбера истината. Просто ми кажи истината.

— Истината какво изпитвам към теб? Прегърни ме и ще ти покажа, Ейми — той свали дрехите си и се отпусна до нея, тялото му бе силно и топло в лунната тропическа нощ. — Изключи свръхактивното си въображение за малко и се съсредоточи върху чувствата, а не върху мислите си.

Ейми с въздишка се предаде, прегърна го и последва съвета му.

— Но, Джед...

Той протегна ръка към нея и прекъсна слабия ѝ протест с гореща целувка. Ейми тихо въздъхна, а Джед прие победата си със стон. Тежестта на тялото му я притисна върху завивките. Почувства коляното му между краката си и бедрата ѝ се разтвориха.

— Вече няма да се съмняваш колко много те искам — промълви Джед. Ръцете му се плъзнаха по нея, като я възбуждаха, изследваха, владееха... — Няма да има съмнения колко ме искаш и ти, нали?

— Не, Джед. — Тя се изви цялата срещу него. Потрепери, когато той използва пръстите си, за да я разшири отдолу. — Моля те...

— Господи, Ейми, желая те толкова много. Понякога си мисля, че ще експлодирам — дрезгаво прошепна той. Постоя още малко, като я галеше и в следващия миг, като че ли не можеше да чака повече, проникна в нея.

Ейми се впи в него, обгръщайки го с крака. Джед я изпълни цялата, като изгони страховете и колебанията, които я бяха терзали

цялата вечер. Не съществуваше нищо друго, освен неговото властно желание. То се вля в нея, смеси се с нейното и разпали още по-силно бушуващите вече пламъци.

Ейми се отдаде на стихията, доволна, че поне на това равнище между нея и Джед нищо не беше се променило.

Доста време мина, преди Ейми да помръдне в ръцете на Джед. Мекият океански бриз галеше отпуснатото ѝ в покой голо тяло, като изпаряваше и последните капчици на чувствеността по кожата ѝ. Джед се бе изтегнал в цялото си великолепие до нея, праметнал крак върху нейния, притиснал я до себе си.

— Джед?

— А?

— Буден ли си?

— Буден съм. — Той тихо се засмя.

Тя не обърна внимание на причините за неговата веселост.

— Искам да те питам нещо.

— Питай.

— От колко време работиш за правителството?

Той явно не очакваше подобен въпрос. Ейми го почувства как застава нащрек.

— Осем години, плюс-минус няколко месеца — отвърна накрая той. — Защо?

— Много дълго време за такава опасна работа.

— Невинаги е опасна. Само от време на време нещо може да се случи.

Ейми си придаде смелост.

— Затова ли започна? Защото нещо се е случило преди осем години? Имаше ли нещо общо с това, че са убили брат ти?

Той замълча за момент, а после бавно обърна глава да я погледне.

— Така. Сама стигна до това, а?

Тя не можеше да разбере дали е ядосан, или просто загрижен.

— Каза, че преди осем години нещата за теб са се променили. Годешът ти е бил развален. Брат ти умрял. И тогава си започнал да работиш за правителството. Просто се питах...

— Господ да ме пази от женски мозък.

— Няма нужда да ми казваш, Джед...

— Как не! След всички тайни, които ми разкри имаш право да узнаеш още някои от моите.

— Ако предпочиташ да не говориш за това... — Тя остави изречението недовършено.

— Мога да говоря за това — замълча за малко. — На теб. — Последва още една дълга пауза, докато събираше мислите си. — Анди беше правителствен агент, въпреки че тогава не го знаех. Бе много добър инженер и използвал работата си като прикритие. Тя му помагала да се озовава на различни горещи точки без много въпроси. Не се върна след последната си задача. Казаха ми, че е мъртъв, убит от терористи, докато купувал сувенири в града, до мястото на строежа. Няколко дни залегнах с бутилката. Когато дойде човекът от правителството, не бях в много добро, настроение. Той се възползва от това и аз не му попречих.

— Какво искаш да кажеш?

— Той ми каза какво всъщност е правел Анди и как е бил убит от един човек, когото е трябвало да провери. После този мил човек, от агенцията наела брат ми, каза да се възползвам от предложението му — да отмъстя, един вид. Трябвало само да заема мястото на Анди на строежа и да осъществя контакт с тия, които той преследвал.

Ейми бе ужасена.

— Но ти изобщо не си имал опит в тия неща. Можело е да те убият. Тази агенция е нямала никакво право да те изпраща на такава задача.

— Бяха отчаяни. Колкото до мен, горях от желание да отида.

— Защото си искал да отмъстиш за смъртта на Анди!

Джед кимна в тъмното. После продължи сухо:

— Както се оказа, притежавах определен, хм, талант за тая работа. Всичко мина като по вода. Агенцията получи информацията, от която се нуждаеше, а аз получих това, което исках от сделката.

Ейми потрепери и го докосна. Нямахше нужда да пита под каква форма е било отмъщението.

— А когато се прибра у дома?

— Когато се прибрах у дома, Илейн обяви, че е намерила друг. Изобщо не бях ѝ казал истинската причина, заради която поех тая задача. Отложих сватбата и я оставих да мисли, че става дума за нов

строеж. Но мисля, че тя знаеше, или се досещаше, че става дума за нещо друго. Как ме погледна само, когато се прибрах вкъщи... — Джед поклати глава. — Това, което разбрах със сигурност, бе, че когато се върнах, вече имаше друг мъж. Не можех да я виня. Не мисля, че бих станал много добър съпруг или баща, след това, което бях извършил.

— Ти сам ли реши така, или някой ти помогна?

— Не, никой не ми е помагал. — Гласът на Джед се промени. — Сам се досетих. След като Илейн ми върна пръстена, за известно време се чувствах в безтегловност. Сякаш не можех никъде да се установя. Продължавах да мисля за това, което се бе случило с Анди, и какво направих заради него. Един ден онзи от агенцията отново застана на прага. Имало една малка работа, която той смятал, че мога да свърша за шефа му. А професията ми на инженер щяла да представлява първокласно прикритие. Каза, че нямало да ми отнеме много време. Влизам и излизам. Много бързо. Много чисто. Отидох.

— И след това последва друга задача, после друга, така ли беше?

Джед сви рамене.

— Вече ти казах. Изглежда имах талант. И...

— И какво?

— И, поне в началото, наивно смятах, че имат нужда от мен. Че водя една малка война, която трябва да се спечели.

— Разбира се, че си вярвал в това, което си правел — откликна Ейми. — Не си от хората, които биха се занимавали с подобни неща, освен ако не си мислел, че е необходимо.

В очите му проблесна искрица на интерес.

— Изглеждаш много сигурна в това.

— Сигурна съм. Но осем години са много време, Джед.

— Знаем. Цял един живот.

Ейми се повдигна да го погледне в лицето.

— Познавам това чувство, въпреки че при мен е само от осем месеца. Може би ти и аз имаме нужда от нов живот.

Преди той да успее да отговори, тя се наведе да го целуне. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите, корема му и по-надолу. Почувства го да помръдва, когато пръстите ѝ го докоснаха.

— Когато ме докосваш така — промълви глухо Джед, — чувствам, че не ме интересува друг живот, освен този. Зашеметяваш ме, скъпа!

— Радвам се. — Тя продължи да движи предизвикателно пръстите си по твърдата, пулсираща мъжка плът. — Радвам се, че съм в състояние да те зашеметя малко, Джед. Така е по-честно, като си помисля какъв ефект имаш ти върху мен.

Джед изстена, когато тя направи кръгче по вътрешната страна на тежкото му бедро. Тогава посегна, дръпна я надолу и я сложи да легне по гръб.

Надвеси се над нея за момент, с блеснали от желанието очи, докато наблюдаваше как я обзема загадъчната женска страст. С преднамерена предизвикателност Ейми прокара крак по прасеца му. Стисна го силно с пръсти отзад.

— Игри си играеш, а? — изхърка Джед дрезгаво.

— Игри, на които ти си ме научил.

— Правиш го, сякаш ти е вродено.

— Възможно е. — Очите ѝ блестяха.

— Не си единствената, която може да играе тази игра. — Джед помръдна и Ейми въздъхна. Леко бе навлязъл вътре.

Когато не отиде по-нататък, тя подканящо се изви и се опита да го дръпне към себе си. Джед пренебрегна призива, като с наслада хапеше ухото ѝ. Когато се отдръпна, Ейми го сграбчи.

— Джед, моля те! — Тя се надигна и Джед я послуша. Но не направи никакъв опит да довърши движението. Хватката на Ейми настоятелно се стегна. — Ела тук — прошепна тя.

— Искам да те гледам как пощуряваш. — Той повтори дразнещото, предизвикателно движение.

— Няма да пощурея, ще полудея...

— Още по-добре.

— О, Джед... — Тя го сграбчи, уви краката си около него, заби нокти в гърба му, зовеше го яростно и дрезгаво.

— Дива — промълви Джед, като я изпълни — бавно и изцяло. — Мека и дива. — Спря да си играе и се остави да го грабне страстта.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Видяха белия заоблен корпус на круизния кораб веднага щом заобиколиха с джипа последното заливче на път за града. Бе завързан на пристана, използван едно време от военните.

Ейми улови косата, която се развяваше и влизаше в очите ѝ, и зяпна учудена.

— Господи! Роузи беше права. Орлеана става направо цивилизована. Тя каза, че островът бил включен в маршрута на една круизна линия, но е трудно за вярване, след като толкова години е бил пренебрегван. В магазинчетата сигурно пощуряват, с всички тия туристи, които са ги нападнали. При Ханк и Роузи трябва да е тъпкано с хора.

— Като отворихме дума за магазините, къде мога да намеря малко нови батерии за прожектора? — попита Джед, докато караше покрай пристанището.

Когато влезе в града, той трябваше силно да намали скоростта на джипа. Тълпи туристи от кораба пресичаха тесния път, без много да ги е грижа за уличното движение. Пъстроцветното им облекло съперничеше на шарените шорти и лилавата блуза на Ейми, вързана под гърдите.

— Магазинчето на Хари Сандерсън е на края на улицата, продава и водолазни принадлежности. Можеш да вземеш батерии оттам — обясни набързо Ейми, докато наблюдаваше очарована туристите.

— Сигурна ли си, че искаш да се спускаш днес в онзи стар бомбардировач? — попита Джед, докато търсеше къде да паркира джипа. Намери място и ловко намести колата.

— Днес ме пита поне четиридесет пъти. Отговорът все още е да — ухили му се тя, докато слизаше от джипа.

— Не ставай нахална. Питал съм те само тридесет и девет пъти. Просто искам да бъда сигурен. — Джед се подпря с лявата си ръка на рамката на прозореца и се измъкна от колата.

Усмивката на Ейми помръкна.

— Не се безпокой, Джед. Няма да се паникьосам. Казах ти вече, ако започна да изпитвам стрес, ще ти подам сигнал и ще излезем.

Той я изгледа внимателно, смръщил гъстите си вежди.

— Не се безпокоя, че може да се паникьосаш. Просто не искам да избързваш.

— Време е да се върна във водата. Днес се чувствам способна да се справя. Не искам да отлагам повече.

— Добре, ако си сигурна.

— Сигурна съм. Иди да вземеш батериите. Ще те почакам при Ханк и Роузи. — Ейми махна по посока на магазинчето на края на улицата, после бавно се запъти към заведението на Ханк и Роузи. Не се обърна, но можеше да почувства погледа на Джед в гърба си, докато влизаше през отворената врата на барчето.

Там беше пълно с хора от кораба. Ейми забеляза няколко коктейла със сок от гуава, както и по-традиционни островни напитки върху старите маси от ратан, докато си проправяше път към задната част на бара. Очевидно беше, че туристите се наслаждават на безметежната островна атмосфера. Барът приличаше на сцена от филм със сюжет от островите.

Съгледа Роузи, която работеше бясно сред облаци пара от димящите тенджери.

Махна ѝ от кухненската врата.

— Здравей, Роузи! Пълна къща, а? Този народ май наистина е взел да се прехласва по Южните морета. Откога се е научил Ханк да прави дайкири^[1] с банани?

— Откакто круизният кораб започна да идва веднъж седмично. Бързо се учи човекът. Вече може да прави и жестоко май-тай^[2] — ухили се Роузи, докато попиваше потта от челото си. — Няма да повярваш какви неща искат да пият тия туристи. Едва ли има някой истински пияч на скоч. Нищо друго, освен дайкири, май-тай и разни завързани розови истории. Май наистина ще трябва да се запасим с бяло вино.

— О, не съм сигурна. Ти май поголовно атакуваш народа с твоите коктейли.

Сърдечният смях на Роузи изпълни кухнята.

— Като стана дума за това, как се оправи оная нощ? Трябваше ли твоят човек да те носи на ръце?

Ейми направи гримаса, скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата.

— Честно казано, спомените ми от оная нощ са малко неясни.

— Не се учудвам. Слушай, тогава малко ми се развърза езикът. Предполагам, че като спомена за старото време, нещо ми стана. Надявам се, че не съм те разстроила, като ти разказах някои от онези неща за майка ти, татко ти и миналото. — Роузи имаше разтревожен вид.

— Не — промълви меко Ейми, — не си ме разстроила. — Решена да смени темата, тя бързо добави: — Пристигнаха ли твоите гости? Тия, които каза, че направили истински резервации?

— Ами да. Дойдоха тази сутрин. Станаха всичко трима. Сега приготвям обяда им, има и за тия от кораба. Какво смятате да правите днес с Джед?

— Смятаме следобед да се спуснем в стария бомбардировач. Джед отиде да купи батерии за прожектора. Дай да ти помогна да сервираш тези неща.

— Много мило от твоя страна, душице. Вземи няколко чинии и ме последвай.

Ейми сръчно плъзна два хамбургера и купа с чаудър върху един поднос и последва Роузи в заличката. Имаше няколко пълни маси. Отзад седеше сам един човек, сложил ръцете си около кутия бира. Роузи даде знак, че единият от хамбургерите е за него.

Ейми послушно отнесе хамбургера към чакация. Той беше слаб, жилест мъж, някъде между тридесет и четиридесетгодишен. Трудно беше да се каже точно. Ейми си спомни, че в началото ѝ беше трудно да отгатне и възрастта на Джед. Мъжът не изглеждаше зле, имаше светла коса и сиви очи, но в него имаше нещо навъсено и апатично. Прииска ѝ се да му сервира колкото може по-бързо и да се махне. Призова най-сияйната си усмивка.

— Ето хамбургера ви, господине. Нещо друго?

Той я изгледа с любопитство, което накара Ейми да се запита какво точно мисли. Отстъпи автоматично една крачка назад.

— Не — измърмори той. — Това е всичко. Засега.

Ейми кимна и тръгна пак бързо с подноса. Роузи ѝ сочеше една маса, където седяха други двама мъже.

— Чаудър за господин Гътри. — Тя посочи niskия, набит мъж. — А този хамбургер е за господин Ренър. — Роузи ослепително се усмихна на втория мъж.

— Наричай ме Дан, Роузи — каза мъжът, насочил погледа си към Ейми. — А моят приятел тук използва фамилното си име и като собствено. Предпочита да го наричат Гътри, нали Гътри?

— Точно така. — Гътри сякаш не забеляза двете жени. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху чаудъра и бирата до лакътя му.

— Гътри и Дан са отседнали в хотела — обясни Роузи. — Онзи човек с другия хамбургер, е третият гост, за когото ти казвах. Той пристигна преди няколко дни.

— Няма ли да ме запознаеш със сервитьорката си, Роузи? — Ренър се усмихна на Ейми.

Тя отвърна на усмивката му. Не можа да се въздържа. Ренър беше от типа мъже, наричани безумно красиви. Той явно го знаеше, но този факт изглежда го забавляваше, както и всичко останало. Усмивката му подкани Ейми да сподели малката шега на природата, която го бе надарила с толкова чар и привлекателност. Тази усмивка загатваше, че самият Ренър не ги приема твърде сериозно, и другите също не би трябвало да го правят. Бе обезоръжаващо изражение. Ренър имаше разкошна смолисточерна коса, която небрежно се къдреше над челото, и яркосини очи, които също се усмихваха.

Беше облечен в елегантен тропически комплект в цвят каки, с безброй модерни джобчета, еполети и копчета. В интерес на истината, и Джед носеше нещо подобно, но неговите дрехи изглеждаха непретенциозно износени и избелели. Тези на Ренър сякаш идваха направо от някой бутик на Родео Драйв. Усмивката му казваше, че намира и облеклото си за забавно.

— Аз съм Ейми Слейтър. Родителите ми имат къща тук на острова. Просто се отбих да видя Роузи и реших да ѝ помогна да сервира обяда.

Ренър премигна. Волтажът на усмивката му се повиши с няколко деления.

— Без майтап? Живееш тук?

— Не, просто идвам няколко пъти в годината. Родителите ми живеят постоянно на острова, макар че сега отсъстват за няколко седмици. Колко смяташ да стоиш тук, Дан?

— Само няколко дни, после се отправяме за Хавай. Чухме, че тук е страхотно за гмуркане. Аз съм новак, но ще се опитам да напредна по време на отпуската.

Роузи ги прекъсна, като тупна Ейми по гърба.

— Докато вие двамата тук си бъбрите, аз ще разнеса останалата храна. Не бързай, Ейми. Ще се справя и сама.

Ейми вдигна глава.

— Нямам нищо против да ти помогна, Роузи.

Но Роузи вече бе на половината път към кухнята. Ренър се опита отново да привлече вниманието на Ейми.

— Гмуркаш ли се? — попита.

Ейми се усмихна.

— Какво? О, да. Тук наистина има страхотни места за гмуркане. С един приятел ще ходим днес следобед към северния край на острова да видим останките на един стар бомбардировач. Непременно трябва да го видиш, преди да си тръгнеш.

— Благодаря. Няма да пропуснем, нали, Гътри?

Гътри кимна веднъж и продължи да яде супата.

Ренър обърна гръб на спътника си. Насочи цялото си внимание към Ейми.

— Има ли някакъв шанс да те убедим с твоя, ъъ, приятел, да ни покажете някои от добрите места за гмуркане? Няма да е зле да се възползваме от опита на местен човек.

Ейми се поколеба, като търсеше подходящо извинение. Не искаше да се гмурка с никой друг, освен с Джед докато не станеше напълно уверена, че може отново да се контролира под водата.

— Страхувам се, че за днес следобед всичко ни е планирано. Но Ханк, човекът, който притежава това място, може да ви даде някои съвети.

Ренър изглеждаше леко разочарован.

— Разбирам намека. Може би някой друг път?

— Не съм сигурна — изрече колебливо Ейми. — Приятелят ми и аз ще бъдем доста заети през следващите няколко дни.

— Не казвай нищо повече, картината ми е ясна. Колко жалко, че този приятел не е приятелка. Искам твърде много, нали? Когато Гътри не яде супа, е съвсем приличен. Можехме да си направим една двойна среща в леководолазно облекло.

Ейми се засмя и поклати глава.

Джед дочу сладкия, ясен звук от смеха ѝ, както влизаше с хартиената торба от магазинчето на Сандерсън. Огледа пълната с пъстро облечени туристи зала, като търсеше още по-пъстрата виолетова блуза на Ейми. Забеляза я да говори с някакъв тъмнокос мъж, който изглеждаше на нейните години. Той бе седнал на една маса заедно с още един, малко по-възрастен мъж, но на него, Джед не обърна внимание. Онзи, първият, с модната прическа и скъпата риза с много копчета, флиртуваше с Ейми.

Реакцията на Джед бе незабавна и изненадващо силна. Всеки негов нерв реагира яростно при гледката на Ейми, смееща се с друг мъж. Чувството за притежание, което изпита, го стресна.

Той си даде сметка в какво се състои проблемът. Беше свикнал да има Ейми изцяло за себе си. Откакто я познаваше — дори когато само си играеха на приятели, — не беше му се налагало да се справя с потенциален съперник.

О, имаше един кратък момент, когато ѝ се обади от летището на Лос Анжелис и се запита дали не е с някой друг, но тази дразнеща мисъл бързо беше забравена, когато се бе съгласила да го посрещне. Калифс Бей беше малко градче и Ейми живееше тихо, уединено, едва ли не отшелнически. Никога не беше си правила срещи с някой друг в града.

През последните три месеца тя буквално принадлежеше на Джед. Винаги бе вкъщи, когато той се обадеше, беше на разположение за вечеря, или с желание го канеше у дома, и накрая, след три дълги месеца, с желание сподели леглото му.

Помисли си, че тя доста го е разглезила. Откъде му бе дошла наум идеята, че притежава изключителни права върху Амелия Слейтър?

В следващия момент си даде сметка, че няма значение откъде му бе дошла наум идеята, тя просто се бе запечатала в съзнанието му. Ейми му принадлежеше.

Не трябваше да я оставя да излиза от къщи с тази блуза, завързана така под гърдите, реши той, докато я наблюдаваше. Тя оставяше стегнатото ѝ коремче изцяло открито.

Чу я отново да се смее, и тръгна напред. Озова се зад нея точно когато синеокият мъж небрежно каза:

— Както разбрах, от кораба канят вечер хората от острова, да похарчат малко пари на барчето и да се позабавляват. Има ли някаква възможност да зарежеш приятеля, с когото се гмуркаш, и да дойдеш довечера с мен? Роузи казва, че оркестърът е добър. Явно двамата с Ханк често се качват на борда, когато корабът е в пристанището.

— Не се учудвам — започна учтиво Ейми. — Тук, на Орлеана, няма кой знае какъв нощен живот, но що се отнася до довечера...

— Що се отнася до довечера — прекъсна я Джед с равен глас. — Ейми е заета. Приятелят, с когото се гмурка, няма намерение да бъде зарязан. — Сложи ръката си около голия кръст на Ейми.

Тя вдигна поглед изненадана.

— О, ето те, Джед. Чудех се защо се бавиш. Взе ли батерии?

Гласът ѝ прозвуча прекалено оживено и Джед знаеше защо. Беше предусетила възможния скандал и бе решила на всяка цена да го предотврати. Той разбра инстинктивно, че на Ейми няма да ѝ хареса да се озове в центъра на нецивилизована сцена между двама ръмжащи мъжкарни. Джед безцеремонно се възползва от естественото ѝ желание да избегне една размяна на груби мъжки оскърбления. Усмихна ѝ се малко неприветливо.

— Взех. Готова ли си за тръгване?

Тя кимна бързо.

— Готова съм.

После възпитанието ѝ взе връх. Представи Джед на двамата мъже, седнали на масата.

— Глейз. — Усмивката на Ренър понамаля с няколко вата, но си остана на лицето му. Изглежда Джед с интерес.

— Ренър. — Джед хладно кимна с глава. Не си струваше да си губи времето за Гътри. Той бе загрижен само как по-бързо да изгребе последното съдържание на купата с чаудър. Направи го със силно сърбане, което накара Дан Ренър да трепне.

На Джед не му хареса киселата извинителна усмивка на Ренър, отправена към Ейми по повод на спътника му, в нея имаше нещо

твърде интимно. Този човек бе много неприятен.

Джед стегна ръката си около Ейми.

— Хайде, мила. Да вървим.

Тя не взе да спори с него, но настоя да спрат в кухнята, преди да тръгнат. Роузи беше приготвила за сервиране и последния хамбургер и тъкмо се канеше да го носи в залата. Усмихна се, като видя Джед.

— Чувам, че вие двамата ще се гмуркате следобед. Грижи се добре за това момиче, чуваш ли?

— Чувам.

— И я доведи довечера на кораба. Ще се забавлявате и двамата. Ще накарам Ханк да си сложи нова риза и да си лъсне обувките. Когато реши, този човек може да танцува, да знаете.

Ханк се появи в рамката на вратата зад Джед и Ейми. Издиша на пресекулки.

— Тази жена ме скапва на дансинга. Не е танцувала повече от тридесет години, а сега този кораб започна да идва всяка седмица и да ни кани нас, селяндурите, на борда. Следващото нещо, което ще поиска, е да си припомним как се танцува фокстрот.

— Повярвай ми, разбирам те — измърмори Джед. — И аз не съм кой знае какъв танцьор. И никога не съм бил.

— Изглежда ще бъде забавно — каза Ейми с ентузиазъм, който, Джед разбра, че няма да може да угаси. — Запази ни места довечера.

— Ще стане — потвърди Роузи. — Струва ми че, че Ренър и Гътри също очакват вечерта. Чух ги да казват, че искали да вземат участие в нощния живот на борда.

Джед се обърна да изгледа двамата мъже.

— Ренър, надявам се, си даде сметка, че ще трябва да си търси дама сред пасажерите. Нямам намерение да му заемам Ейми.

— Джед! — Изгледа го с възпиращ поглед Ейми, но Джед не ѝ обърна внимание.

Роузи весело се засмя и потупа Ейми по ръката.

— Не се тревожи, момиче. Най-добрите винаги са малко собственически настроени. Май има нещо общо със запазването на територията. — Тя не обърна внимание на зачервеното лице на Ейми.

— Знаеш ли, този Ренър ми напомня за някого, когото съм познавала едно време.

— Срещала си го преди? — запита Ейми.

Роузи поклати глава.

— О, не. Бих си спомнила. Познаваш ме. Никога не забравям лица. Не, просто нещо у него ми изглежда познато. Какво ще кажеш, Ханк? Напомня ли ти за някого?

Ханк погледна към редицата ратанови маси, смръщил съсредоточено вежди.

— Не бих казал. Вероятно е само въображението ти, Роузи.

— Може би — съгласи се Роузи. — Е, вие двамата бягайте и се забавлявайте. Ще се видим довечера.

Джед кимна, като побутна Ейми към вратата.

— Но, Джед — заяви тя, след като се намери на улицата до него, — ти там се доближи съвсем до границата на грубостта.

— Мога и повече от доближаване до границата. Мога да стана и наистина груб.

Тя бе поразена от думите му.

— Не мислиш ли, че реагираш малко силно? Дан просто се държеше приятелски.

— Да, да.

— Да, да, какво? — настоя тя. — Това не е отговор. Да, да — реагираш прекалено, или да, да — той се държи приятелски?

— Ейми, говориш твърде високо. — Той отвори вратата на джипа и ѝ помогна да се настани.

— Говоря много високо? — изписка тя. — Мога да направя нещо повече, мога да пиция. Джед, това е абсурдно! Защо си толкова разстроен?

Той въздъхна, докато сядаше до нея.

— Току-що си дадох сметка, че съм станал разглезен.

Когато тя се помъчи да изкопчи какво иска да каже с това, той прехвърли разговора върху плановете им за спускането следобед.

Час и половина по-късно, докато наблюдаваше мързеливите движения на една синя треска пред себе си, Ейми разбра, че този път всичко ще бъде наред. Дишането ѝ беше нормално, чувстваше се добре във водата и гмуркането действително ѝ доставяше удоволствие. Джед беше отляво, малко зад нея, и плуваше с лекота. Ако следеше за някакви начални признаци на паника от нейна страна, справяше се

добре, защото не го показваше. Изглеждаше спокоен и се интересуваше само от подводния пейзаж.

Бомбардировачът лежеше на плитко, отвъд рифа, който ограждаше едно малко заливче. И Джед, и Ейми носеха прожектори, за да изследват корпуса, но те не им потрябваха за нищо друго. През кристално бистрата вода се процеждаше слънчева светлина и осветяваше разлюлените водорасли, нежно набразденото пясъчно дъно и бързо стрелкащите се рибни пасажи. Всичко изглеждаше чисто и меко осветено. Нямаше застрашителни, не водещи за никъде тъмни тунели, тесни скалисти стени, заплашващи завинаги да се затворят, тяло, пазещо единствения изход.

И с нея беше Джед. Джед, който вече знаеше всичко. Ейми му бе разказала истината за най-страшните си кошмари и той я бе приел, без да трепне.

Ейми не се залъгваше относно факта защо той прие нещата от нейното минало толкова лесно. Това стана, защото в неговото минало се съдържаха, без съмнение, още по-страшни кошмари. Но не беше ли отгатнала тя всичко това подсъзнателно? Той беше потвърдил тези полуразгадани истини предната нощ, въпреки че ѝ беше спестил подробностите.

Докато наблюдаваше как Джед плавно се носи към един малък процеп в рифа, на Ейми ѝ мина, през ума, че тя също бе приела леко миналото му. Въпреки случилото се с нея преди осем месеца, имаше чувството, че би трябвало да е много по-шокирана, когато чу истината за него. В края на краищата, въпреки ужасяващото ѝ премеждие с Лъопаж и последвалото го пътуване в тъмнината, това бяха явни отклонения от нейния начин на живот. За Джед такива неща очевидно граничеха с нормалното.

Не беше от мъжете, които тя някога смяташе, че би могла да обича. И в най-необузданото си въображение не беше си представяла, че ще даде сърцето си на мъж като Джелидиа Глейз.

Колкото и да бе странно, не сенките в неговото минало я безпокояха най-много, въпреки че преди година точно те щяха да я накарат да се държи настрана. Не, сега Ейми знаеше, че всъщност я тревожи начинът, по който Джед се изключва от миналото си, и начинът, по който гледа на бъдещето. Като че ли държеше и едното, и другото, скрити и затворени някъде в съзнанието си — по същия

начин, както и сенките. Ейми усещаше, че способността да прави това, му бе помогнала да оцелее. А нейната неспособност да се изключва, бе станала заплаха за разсъдъка ѝ.

Тя разбираше защо Джед живее само с настоящето, но се питаше каква надежда може да има за една любов, съществуваща в такива граници. Дори не беше сигурна дали в неговия случай това чувство можеше да се нарече любов. Вероятно то бе по-скоро от рода на краткотрайните сексуални връзки, които можеха да бъдат прекъснати съвсем лесно. За нещастие, нейните чувства бяха много по-сложни. Тя го обичаше и не можеше да нарече чувството си другояче, освен любов.

Ейми се опита да пропъди от съзнанието си въпросите без отговор и да се съсредоточи върху гмуркането. Като се отгласна напред, тя поведе Джед покрай рифа, към една тромава грамада на дъното на океана. Двойните опашки на бомбардировача Б-25 бяха все още невредими, въпреки че гладките им някога очертания, бяха обезобразени от растящите от десетилетия върху тях морски растения и организми. Морето добре беше порботило върху пришълеца от отвъдния свят. Беше го приело и използвало за свои собствени цели. Бомбардировачът сега беше дом на разнообразно множество растения и водни същества.

Отначало Ейми поплува наоколо, като даде възможност на Джед добре да огледа празния нос, където бе стоял свит стрелящият. Стъклото отдавна го нямаше, но не бе трудно да си представи човек как е изглеждал. Ейми си помисли за миг за непознатия млад човек, който е седял там, най-отпред, и е вършил работата си — толкова уязвим и изложен на опасност. Винаги си беше казвала, че екипажът е успял да се спаси, преди бомбардировача да падне. Това приличаше на приказка, но тя я предпочиташе пред по-вероятната истина, че всички, на борда са загинали.

Едно живо, творческо въображение, казваше Джед, си има своите недостатъци. Понякога беше прав. Не можеше да понесе мисълта за екипажа, уловен в капан, носещ се надолу към смъртта си. Едно бе да пресъздаваш нещо от този род на книга, и съвсем друго да си го представиш как става наистина.

Ейми заплува напред към разбития корпус. Сега беше сигурна, че Джед я държи под око. Опитваше се да го прави ненатрапчиво, но тя

знаеше, че той се пита дали вътрешността на самолета няма, да ѝ напомни за вътрешността на пещера. Същото нещо се питаше и Ейми. Тя включи прожектора си.

Вълна на облекчение премина през нея и за пръв път Ейми си даде сметка, че е била по-напрегната, отколкото си е мислела. Това не беше пещера. Изобщо не приличаше на пещера. Въображението ѝ явно доста бе поработило в тази насока. На няколко места разтрошеният, изкривен корпус бе пронизан от слънчева светлина. Ейми се огледа наоколо, като местеше светлината по обраслите вътрешни стени на самолета.

Джед се появи от срещуположната страна, като осветяваше с прожектора нещо, което едно време е представлявало люк. Двата лъча уловиха един пасаж от пъстроцветни зеленушки. Те се изтласкваха в пещерообразната вътрешност на самолета с типичните гребящи движения на гръдните си перки. Изглеждаха необезпокоени от присъствието им.

Ейми предпазливо се промъкна през една дупка в корпуса и заплува към пилотската кабина. Джед я последва. Светлината от прожекторите им, заигра върху останките от таблото и седалката на пилота. Ейми тъкмо се канеше да се обърне, когато забеляза под седалката една разхвърляна купчинка празни черупки.

Тя доплува по-близо, наведе се и насочи светлината под бордовото табло. Видя това, което бе почти уверена, че ще види. Вътре едва видимо помръдна крайчето на едно пипало. Натрупаните под пилотската седалка черупки бяха остатъци от няколко обяда. Беше намерила леговището на един октопод.

Тя размаха експериментално китката си напред-назад във водата, канейки обитателя на дупката да огледа блестящия метал на водолазния ѝ часовник. Беше като хвърляне на ези-тура една-две минути, но в крайна сметка любопитството на съществото преодоля естествената му плахост. Беше много малко и на Ейми ѝ се искаше да се засмее. Обърна се назад и видя Джед, който я наблюдаваме. Очите му зад маската проблеснаха весело.

Тя внимателно протегна ръка да погали пипалцето. Но веднага щом го докосна, октоподът се паникьоса и изчезна. Играта свърши.

Ейми бавно се обърна, следвайки Джед извън пилотската кабина. Когато минаваха покрай изхода, една хищна змиорка провря глава

изпод куп дървени каси. Ейми се отдръпна, като ѝ предостави пространство за движение. Хищните змиорки не бяха агресивни, но не се колебаеха да захапят ръка или крак, ако им попаднеха пред очите.

Ейми се канеше да изплува през люка, когато улови въпросителния поглед на Джед. Показа му със знак, че е добре и бързо излезе от самолета.

Наистина се чувстваше добре. Обхвана я леко опиянение. Изви се назад в очакване на Джед. Той се появи след секунда и изглежда схвана настроението ѝ. Рамо до рамо, те се отправиха към брега.

Докато газеха през вълните, Джед бутна маската си назад и попита:

— Всичко наред ли е?

— Прекрасно — каза весело Ейми. — Направо страхотно! Превъзходно! Възхитително!

— Добре. Утре или вдругиден ще отидем да потърсим оная кутия в пещерите.

Еуфоричното настроение на Ейми помръкна.

— Не, Джед. Казах ти вече, че няма нужда да измъкваме онова нещо навън.

— Имай ми малко доверие, мила. Знам какво правя.

— Ах, ти, самоуверен, нахакан кучи...

Той се наведе и прекъсна думите ѝ с бърза, солена целувка.

— Гмуркането ми достави удоволствие. Добър партньор си под водата. Като си помисля, бива те и извън водата. В леглото, например, си страхотна.

Ейми видя безочливия блясък в очите му и не знаеше дали да му закрепчи, или да му обърне възмутено гръб. Явно беше, че той имаше намерение да спори за кутията. Бе решил да я търси, и ако тя не го придружеше, той щеше да отиде сам. Тя мълчаливо се обърна и започна да сваля водолазния си екип.

Джед забеляза, че настроението ѝ се промени и потисна една въздишка. Наистина съжаляваше, че бе станал причина за това, но нищо не можеше да направи. Рано или късно трябваше да се заловят с кутията и природата му изискваше това да стане колкото може по-скоро. Определено се чувстваше на тръни, че тайните на Ейми са останали скрити толкова дълго време.

Добре се беше държала във водата днес, помисли си той, докато мълчаливо помагаше да приберат екипите. Беше спокойна и точна. Джед си даде сметка, че изпитва известна гордост от факта, че тя отново е на себе си. Дали това, че сподели тайните си с него, я освободи от част от напрежението? Тук се обаждаше, без съмнение, неговото его, но му харесваше да мисли, че е помогнал на Ейми. Това задоволяваше нещо у него, което гореше от желание да я закриля.

Сякаш всичките ѝ тайни бяха толкова ужасни, помисли си иронично Джед, докато слагаше кислородните бутилки отзад в джипа. Но смъртта и страхът можеха да бъдат нещо относително. За някой като Ейми, събитията онази нощ в пещерите представляваха същински кошмар.

Щом само помислеше, как без малко е щяла да бъде убита от Лъопаж, самият Джед започваше да се чувства кошмарно.

— Това, което трябва да разбереш, Ейми — каза Джед, докато се качваше в джипа до нея, — е, че тази проклета кутия може да продължи да те преследва по много начини. Остави я, където е, и може да направи нещо повече от това да те държи нощем будна.

Тя се обърна да го погледне притеснена.

— Какво говориш?

— Заради тази кутия вече са загинали двама души — Уаймън и Лъопаж. Не ме гледай така, Ейми! Радвам се, че не ти, а Лъопаж се е озовал на дъното. — Той забеляза как тя трепна. — Да, помисли си само. Планът му е бил точно той, случайно да открие тялото ти във водата онази сутрин.

Джед знаеше, че думите му звучат безчувствено, но бе решен на всичко, за да я впечатли. Ейми бе твърде деликатно същество, за да я замесва в това, но светът рядко изпитваше респект към невинността. Тя бе замесена, така или иначе, и единственият начин да я освободи, бе да я накара да се изправи лице в лице с този факт.

Ейми не го гледаше вече. Беше отправила поглед напред, към пътя.

— Добре.

Той погледна неподвижния ѝ профил бързо и сепнато.

— Какво означава това?

— Това означава добре. Ако си абсолютно сигурен, че това е единствената алтернатива, ще отидем за кутията.

Джед издиша шумно.

— Това е единственият начин, Ейми.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

Той вдигна едната си ръка от кормилото, пресегна се и взе пръстите ѝ в своите.

— Знам. Имам усет. Едно от малкото неща, в които съм добър, е да се справям с висящи и неясни положения.

— Всъщност — каза със замислено и сериозно изражение Ейми, — ти си добър и в някои други неща.

Той въпросително вдигна вежди.

— Като?

— Като майсторенето на клетки.

— А, това ли...

— Да, това. И не го забравяй.

Джед сви рамене.

— Казвам ти, това е само едно хоби.

— Може би.

Той не знаеше как да тълкува упоритото изражение на лицето ѝ, така че отново сви рамене и върна ръката си на кормилото. Тя му се доверяваше, помисли си той с дълбоко задоволство. Не ѝ харесваше светът му, но му вярваше.

Един час по-късно Джед все още се опиваше от неочакваното удоволствие, което изпита от доверието на Ейми, когато разбра, че може и да се е лъгал.

Някой много внимателно и дискретно бе претърсил съдържанието на стаята му. Който и да го бе направил, бе обърнал особено внимание на пътната му чанта, която той бе разопаковал и пъхнал в гардероба. Както винаги, Джед бе оставил последните осем зъбчета от ципа незатворени. Претърсващият не бе уловил тази малка подробност. Беше оставил незатворени само шест зъбчета.

Някой бе идвал съвсем скоро, за да потърси отговори на въпросите си относно Джедидиа Глейз.

[1] Дайкири — коктейл с ром, захар и лимонов сок. — Б.пр. ↑

[2] Май-тай — коктейл с ром, плодов сок, украсен с ананас или друг плод, или с малка орхидея. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ейми току-що бе излязла изпод душа, с една кърпа, увита около главата като тюрбан, и друга около тялото ѝ, когато разбра, че не е сама в стаята. На вратата небрежно се бе облегал Джед с хладно и бдително изражение на лицето. Когато срещна погледа му, тя спря, като придържаше с ръка края на хавлията.

— Случило ли се е нещо, Джед? — попита тя несигурно. Никога досега не беше я гледал по този начин.

— На това ти ще трябва да отговориш. Ако все още имаш някакви въпроси, Ейми, най-добре ще е да ми ги зададеш направо.

Острата нотка в ниския му, мрачен глас я преряза. Тя инстинктивно отстъпи назад.

— Не разбирам. Кажете ми какво има.

— Няма нищо — освен дете направих грешката да си помисля, че ми се доверяваш. — Той закричи със заплашителен вид из стаята. Ейми отстъпи още малко към гардероба. — На нищо ли от онова, което казах снощи, не повярва?

— Разбира се, че ти повярвах. Защо, за Бога, се държиш така? Джед, какво има?

Той спря съвсем близо до нея.

— Намери ли нещо интересно в чантата? Да кажем паспорт на името на някой друг? Или спретнатата, успокоителна служебна карта, удостоверяваща кой съм аз? Може би пистолет? Или, може би, някой тайнствен телефонен номер? С въображение като твоето, би трябвало да си в състояние да забележиш по-особени неща в един телефонен номер.

Дланите на Ейми овлажняха.

— Искаш да кажеш, че някой се е ровил из вещите ти?

— Точно това казвам. — Той пристъпи напред една крачка, като я принуди още да се отдръпне. — Можеше просто да ме попиташ, Ейми. Щях с удоволствие да ти покажа какво има в пътната ми чанта. Не че това щеше да ти свърши повече работа. Беше празна, нали?

Тя почувства как я обхваща паника и се опита да се пребори с нея.

— Не знам — успя да изрече. — Не съм претърсвала чантата ти. — Гърбът ѝ опря във вратичката на гардероба. Джед се надвеси над нея, поставил ръце от двете ѝ страни, от което тя се почувства като в клетка. Толкова близо, и в такова настроение, той имаше необикновено заплашителен вид. Ейми предизвикателно вдигна брадичка. — Чу ли? Не съм докосвала нещата ти.

Дълго време той не каза нищо, приковал поглед в нея.

— Просто ми кажи истината, Ейми. Може да не ми хареса фактът, че си имала опасения спрямо мен, но по дяволите, мога да те разбера. Само дето си помислих, че снощи уточнихме всичко.

— Мислех, че снощи уточнявахме твоите опасения спрямо мен — отсече рязко Ейми. — След като ти казах какво се бе случило с Лъопаж, ти стана толкова мълчалив и отчужден, и после сякаш вече не ме искаше, и аз бях сигурна...

— Спри да бърбориш. Вчера бях мълчалив, защото трябваше да обмисля много неща. Всички възможни проблеми, свързани с оная кутия в пещерите. Но ти трябва да си знаела дяволски добре, че те исках. Не дадох ли съвсем ясно да се разбере?

— Е, да — промълви тя безпомощно. — Но то, стана, след като... след като часове наред се държа така, сякаш не знаеше какво да мислиш за мен, и аз...

— И ти се качи и претърси чантата ми?

— Не, по дяволите, не съм претърсвала чантата, ти! Давам ти честната си дума, Джед Глейз. Думата ми има някакво значение за мен.

Той мълчеше, изучавайки я, като че ли се опиташе да реши дали да продължи с натиска. После пое дълбоко дъх и свали ръцете си от стената. Пъхна ги в задните си джобове и се запъти към отворения прозорец.

— Вярвам ти. Ако първо бях размислил, вместо просто да реагирам, щях веднага да разбера, че не е било възможно да си го направила ти. Не си професионалистка. Би оставила цял куп следи. Който и да е гледал стаята ми, е бил доста опитен.

— Е, благодаря все пак...

Той не ѝ обърна внимание.

— Остава един въпрос.

Ейми ахна, когато мозъкът ѝ възприе думите. Отиде до леглото и се отпусна на него.

— Да, разбирам.

— Ако ти не си претърсвала стаята ми, кой го е направил?

Тя леко се окашля.

— Това е много добър въпрос. Не съм виждала следи от друг човек в къщата. — Тя скочи на крака. — Кабинетът на баща ми!

Джед се извърна.

— Какво общо има кабинетът на баща ти?

— В него има каса. Ако наистина някой е претърсвал къщата той сигурно се е опитал да отвори и касата.

— Не мисля, че е било нещо от подобен род, Ейми. Струва ми се, че не са ровили наслуки. Този тип е намерил стаята, която е търсел.

— Твоята стая? Но защо, Джед?

— Може би някой е искал да разбере дали не съм тръгнал по стъпките на Лъопаж — обясни спокойно той.

— Какво?

— По едно време и ти си задаваше подобен въпрос, нали? — напомни ѝ той. — Ще трябва да извадим оная кутия от пещерите, Ейми.

Ейми крачеше неспокойно из стаята.

— Продължаваш да го казваш. Аз вече се съгласих. Но не вярвам, че някой е тръгнал да търси тази кутия, Джед. Минаха осем месеца, откакто Лъопаж... умря. Защо точно сега, по това време?

— Може би защото родителите ти най-сетне са заминали? — предположи той. — Теоретично погледнато, след като майка ти и баща ти няма да бъдат на острова няколко седмици, това би било идеално време да се претърсят пещерите.

— Но ние сме тук! Не е като да няма никой. — Ейми се опитваше да се съсредоточи. — Откъде знаеш, че са претърсвали стаята ти? Липсва ли нещо? Има ли разхвърляни неща наоколо?

— Не е нещо явно, мила — обясни търпеливо Джед. — Просто половин дузина незакопчани зъбчета от ципа на чантата ми. Аз обикновено оставям осем.

Ейми бе поразена.

— Някакви си шест зъбчета вместо осем? Господи, Джед, това едва ли е доказателство, че са те претърсвали. Защо изобщо ти е било

нужно да ги броиш?

— Навик.

— О, хайде сега, няма никаква причина да вземаш предпазни мерки тук! Как може да си сигурен, че точно така си затворил тази чанта?

Той прокара ръка през косата си и отново каза, този път с малко отегчен глас:

— Казах ти вече. Навик.

Ейми вдигна ръце. После грабна кимоното си и го навлече.

— Дай да погледнем тази прословута чанта. — Тя тръгна към вратата, без да изчака да види дали някой идва след нея. Усещаше го след себе си, като клатеше глава, сякаш нищо не можеше да разбере.

Ейми нахлу в стаята и видя широко разтворената чанта. Тя беше празна, както бе казал Джед. Обърна се с лице към него. Изглежда го подозрително.

— И това е то? Цялото ти доказателство, че са те претърсвали?

Въпреки явната си загриженост, на Джед започна да му става забавно от разпита, на който бе подложен.

— Да, мадам. Това е то. Една празна чанта, която трябваше да има осем незатворени зъбчета.

— Която сега е отворена цялата, така че дори не можем да преброим зъбчетата.

— Точно така — съгласи се той.

— Ти абсолютно сигурен ли си за броя им, Джед?

— Ако не бях, сигурно досега щях да се огъна под натиска, който прилагаш върху мен. Приличаш на полицейски инспектор, който се опитва да докаже несъстоятелността на моята история.

Тя се обиди.

— Просто не мога да повярвам, че някой е бил вкъщи днес. На Орлеана няма престъпност. О, може би някое и друго сбиване, но това е почти всичко. Кой би могъл да направи нещо такова? От това, което ми каза, заключавам, че нахълталият тук е бил доста печен.

— На пристанището има цял кораб с непознати хора, Ейми.

Очите ѝ се разшириха.

— Господи, прав си!

— Радвам се, че накрая успях да те впечатля. Най-добре иди да се облечеш.

— Да се облека? Ти все още искаш да излезем? След като днес някой е ровил в нещата ти? — Тя бе поразена от неговото безгрижие.

— Защо не? Който и да е влизал тук, отдавна го няма, и не е за вярване, че ще тръгне да се препъва из джунглата, за да търси входа на пещерата тази вечер. Ще бъде достатъчно безопасно да прекараме няколко часа на борда на кораба.

— Много си сигурен, че на дъното на всичко това стои кутията, нали?

— Нека да кажем, че просто ще се чувствам много по-спокоен, ако знам, че тази кутия е извадена и изпразнена от всичките си тайни. Хайде, бягай, Ейми!

— Сигурен си, че искаш да излезеш тази вечер?

— Сигурен съм.

Тя го погледна колебливо още веднъж и направи каквото той искаше.

По-късно, когато двамата с Ейми се качиха на кораба, Джед разбра, че вече не е сигурен дали му се иска да прекара вечерта на борда. Онзи тип, който беше се опитал да флиртува с Ейми, седеше заедно с приятеля си на отсрещния край на залата.

Той улови погледа на Ейми и ѝ махна, а тя учтиво му кимна. Джед се обърна към Ханк. Едрият съдържател на бара и жена му седяха на една маса заедно с Джед и Ейми.

— Как каза, че е името му?

— Кой? — После Ханк се ухили с разбиране.

— О, имаш предвид Ренър. Името на приятеля му е Гътри. — Ханк се приведе към него. — Не се притеснявай. Ейми не е от шавливите.

Джед погледна към Ейми, която оживено разговаряше с Роузи.

— Знам. Но имам чувството, че Ренър е от тях. — Дори само един поглед към Ейми караше тялото му да тръпне в приятно очакване. Чувството за притежание бе силно, по-силно, отколкото изобщо бе подозирал. Сякаш беше се вкоренило в него.

Тази вечер тя бе много привлекателна. Косата ѝ бе вдигната в привидно небрежен кок, който оставяше свободно висящи кичури, които съблазнително се спускаха по врата ѝ. Прическата подчертаваше

леко дръпнатите ѝ очи и това ѝ придаваше, повече отвсякога, вид на чародейка. Носеше лимоненожълта рокля от лъскава памучна материя. Тя имаше дълбоко изрязано деколте, което разкриваше значителна част от нежната ѝ кожа, и падаше, дълга и тясна, до глезените ѝ. Полата бе срязана високо отстриани, за да улеснява вървенето. Моделът предоставяше и примамливата възможност да се види доста от крака. Джед си даде сметка колко далече е стигнал, когато се хвана, че мисли дали да не ѝ каже да не кръстосва краката си, за да не се разкрива добре оформеният ѝ прасец. Нямаше нужда от твърде живо въображение, за да си представи как би се отнесла тя към такова предложение.

Джед въздъхна и поръча още по едно питие за всички на масата. Тази вечер той геройски се придържаше към бяло вино и долавяше мълчаливото одобрение на Ейми. Ханк и Роузи далеч не бяха толкова внимателни. И двамата си пийваха мартини. Напитките бяха сервирани с маниер от сервитьор в бяло сако, точно когато на сцената се появи оркестърът. Той започна да свири нещо живо в ритъма на рок. Намалиха светлините. Разговорите намаляха до минимум, а дансингът започна да се пълни.

Джед улови нетърпеливия поглед на Ейми и със закъснение разбра, че тя очаква той да я покани да танцуват. Заслуша се в завладяващия ритъм на музиката и изпъшка наум. Тя почукваше с пръсти по масата. Джед потърси разумно извинение.

— Хм, дансингът май е доста претъпкан. Какво ще кажеш, ако почакаме до следващото парче?

— Няма да се отървеш толкова лесно! — Ейми се изправи.

— Любима, съжали се над мен. Това не е моят тип музика. Малко съм стар да танцувам така.

— Спри да си търсиш извинения!

Пръстите ѝ се склочиха около китката му, но преди да успее да го убеди, гласът на Ренър я прекъсна. Той беше застанал зад Ейми.

— Ако търсиш партньор, аз съм навит — каза бързо Ренър. — Няма нужда да влачиш приятеля си. Остави по-възрастните спокойно да се наслаждават на питието си, докато ние с теб изпробваме дансинга.

На Джед му минаха през ум разнообразните и многобройни приятни усещания, които би му доставил един удар с юмрук в лицето

на Ренър. После видя тревожното изражение в очите на Ейми. Тя би го намразила, ако предизвикаше сцена. Като си даде сметка, че няма голям избор, Джед стана прав.

— По-възрастните — информира той Ренър — все още са в състояние да мърдат. — Той помъкна Ейми към дансинга, преди тя или Ренър да успеят да кажат нещо. Когато достигнаха лъснатият дървен под, я придърпа в ръцете си и видя, че зелените ѝ очи се смеят. Прииска му се да упражни малко авторитет.

— По-възрастните — повтори палаво Ейми. — Какъв интересен начин на изразяване.

— Още една дума на тази тема и ще те измъкна навън на борда да ти направя малка демонстрация колко стар се чувствам точно сега.

— Това заплаха ли е? — запита тя бодро.

— Това ти доставя удоволствие, нали? — обвини я той, като се опитваше да я държи близо до себе си и едновременно да следва ритъма на музиката. Не беше лесно. Повечето други двойки танцуваха свободно из дансинга.

— Ревнуваш ли, Джед? — попита тя тихо, с блестящи в полумрака очи.

— Чувствам се провокиран.

— О! — Тя стисна разочаровано устни. — Това ли е всичко?

Той изстена и я придърпа по-близо до себе си.

— Искаш да ревнувам ли?

— Е, знам как бих се чувствала аз, ако онази блондинка там започне да ти прави мили очи.

— Каква блондинка? — Той бе искрено озадачен, докато не се огледа и не видя една висока и тънка жена със златисторуса коса, която го гледаше с хищен поглед.

— О, онази блондинка ли?

— Да — съгласи се прекалено мило Ейми, — онази блондинка.

Джед се ухили.

— Тя изглежда няколко години по-възрастна от теб. Сигурно обича бавните танци.

Ейми намери върха на обувката му с токчето на елегантните си жълти сандали.

— Ох! Добре, кажи ми как би се почувствала, ако тази блондинка се завърти около мен — подкани я Джед.

— Ще ѝ прегриза гърлото. После и твоето.

— Хмм. — Той я притисна до себе си, когато оркестърът намали темпа в бавен, чувствен танц. Допря буза до косата ѝ, като вдишваше мекото, чисто ухание.

— Сега знаеш какво чувствам, когато виждам Ренър да се ослушва край теб.

— Вече сме наравно, нали? — усмихна се тя, положила глава на рамото му.

— Не съвсем. Блондинката още не ми е дала аванси. Няма ли поне това да получа, преди да кажем, че сме се изравнили? Ох? Ейми...

Доволна, Ейми вдигна точето си и се отпусна на гърдите му. Джед забрави за ритъма и се отдаде на удоволствието да усеща как малките ѝ гърди се притискат в него. Пръстите му бавно и с наслада се плъзнаха надолу по съблазнителната извивка на гърба, докато стигнаха заобления ѝ задник. Такова приятно усещане, помисли си той. Можеше да почувства как тя се движи заедно с него, следвайки движенията на тялото му през тълпата от танцуващи. Беше толкова мека, топла и гъвкава. Почувства растящата напрегнатост в долната част на тялото си.

— Мисля, че ти наистина си магьосница, също като героините в книгите си — промърмори той.

Тя обви ръце около врата му и го загледа с унесено изражение.

— Не — промълви нежно тя, — магията не е в мен, а в теб.

Той забеляза чувственото изражение в очите ѝ и дълбоко си пое дъх.

— Мисля, че ще е най-добре да седнем.

— Защо?

— Защото не можем да легнем.

— О, разбирам... — Усмивката ѝ стана много интимна.

— Най-голямата ми грижа в момента е да не разберат и останалите. Хайде стига сме танцували. — Той я поведе към масата, без да изчака отговора ѝ. Ханк и Роузи ги гледаха как се връщат.

— Вие двамата не стояхте много дълго там — отбеляза Роузи.

— Страхувам се, че на Джед нощният живот му идва твърде много — осведоми мило Ейми.

Ханк се изхили.

— Наистина ли Джед? Пригответи се да защитаваш територията си тогава. Ренър вече гледа насам и се облизва.

Роузи се обади, преди Джед да успее да отговори:

— Знаете ли — каза тя, и на лицето ѝ се появи задоволство от това, че се е досетила, — току-що разбрах на кого ми заприлича Дан Ренър. Не толкова външният му вид, макар че и там има нещо. По-скоро начинът, по който флиртува с Ейми пред Джед.

Джед взе чашата си с вино.

— Ако продължава да флиртува с нея, скоро ще ти заприлича на смачкан бръмбар.

— Джед, за Бога! — изрече укорно Ейми.

Джед само я погледна. После вдигна очи към залата и забеляза, че Ренър седи сам на масата, където преди това беше и Гътри. Гътри бе отишъл на бара.

— Добре, Роузи, кажи за кого ти напомня Ренър.

— Нещо в него — започна бавно Роузи — ме кара да мисля за Майкъл Уаймън.

Ейми едва не се задави с бялото си вино. Започна да кашля и не спря, докато Джед не се пресегна през масата и не я потупа небрежно по гърба. Тя се втренчи в Роузи с разширени очи. Не бе единствената със стреснат вид. Ханк също гледаше жена си така, сякаш бе поставила бомба на масата.

Но първи поиска разяснения Джед.

— Майкъл Уаймън? Старият съдружник на Слейтър?

Роузи се изкиска, доволна от малката сензация, която бе предизвикала.

— Точно така. Уаймън имаше същия цвят на косата, доколкото си спомням, и има нещо във вида му, което ми изглежда смътно познато. Тези очи... Е, то се знае, минаха почти трийсет години. Но има още нещо. Уаймън се държеше по същия начин с жените като Ренър. Разбираш ли? Уаймън все правеше бели. Опасни бели — добави Роузи и хвърли поглед към Ейми. — Ако може, ще предизвика някоя неприятност, просто така, а после ще седи и ще гледа как всички наоколо пощуряват.

С крайчеца на окото си Джед забеляза, че Ренър покани високата надменна блондинка да танцуват. Наблюдаваше ги как излизат на дансинга и тогава видя, че Гътри не се е върнал на мястото си. Нито

пък танцуваше. Беше се отдалечил от бара и крачеше към вратата, водеща към палубата.

Осемте години, научили го да се доверява на инстинктите и първоначалните си реакции, накараха Джед внимателно да проследи с поглед Гътри. Чувството на сексуална напрегнатост, обхванало го на дансинга, отстъпи място на друг, познат вид физическо напрежение.

— Джед? — Вниманието на Ейми се прехвърли от сензационните думи на Роузи към него. — Какво има?

Той се обърна отново към нея, като усещаше, че думите му звучат по-различно, отколкото преди минута. Видя как тревогата в очите ѝ се превръща в бдителност. Той се изправи с решително движение.

— Мисля, че ще мога да се справя с това парче, по-бавно е. Хайде да потанцуваме пак, миличка.

Видя объркването по лицето ѝ, но тя не взе да спори с него. Последва го на дансинга, без да каже нито дума. Джед я хвана, с очи отправени към Гътри, който се промъкваше през тълпата.

— Искам да останеш тук с Ханк и Роузи, разбираш ли? И не искам да танцуваш с Ренър, докато ме няма.

— Къде отиваш? — настоя да узнае тя.

— Смятам да проследя Гътри.

— Но защо?

— Не съм сигурен. От любопитство, предполагам.

— От любопитство? Какъв отговор е това, за Бога!

— Единственият, който мога да ти дам в момента. Последвай ме, когато тръгна към масата.

— Но, Джед... — Протестът ѝ не продължи дълго. Той вече бе тръгнал към масата.

— Ейми току-що си спомни, че е забравила нещо в джипа. Смятам да отида да го взема. Ще се върна след няколко минути. Нали ще я наглеждате? — обърна се той към Ханк.

— Ще я наглеждаме, ами как! Няма да ни е за първи път да се грижим за Ейми. — Ханк му кимна невъзмутимо.

— Веднага ще се върна. Ейми, не забравяй какво ти казах за Ренър.

— Ти никога не ме оставяш да се позабавлявам.

Зад нехайните ѝ думи Джед долови безпокойство. Тя седеше сковано, силно стиснала с пръсти столчето на чашата си. Нищо не можеше да направи — нито за напрежението, нито за безпокойството ѝ, поне в момента. Леко докосна извивката на голото ѝ рамо и тръгна.

Салонът бе тъмен и пълен с хора, решени да се развличат. Като се провираше между тълпата, Джед успя да стигне до вратата, тъкмо когато оркестърът премина към класическа рок мелодия. Искрящият в костюма си певец зае поза, напомняща за ранния Елвис Пресли, и запердаши една известна песен. Ейми без съмнение знаеше коя е тя, реши Джед, преди да излезе на палубата.

Отначало не забеляза и следа от Гътри. Джед застана тихо в сянката, като почака очите му да свикнат с тъмнината. На другия край на палубата имаше басейн, а малко по-нататък — няколко маси и столове на закрито. Както гледаше, Джед забеляза един човек, който би могъл да бъде и Гътри, да отваря вратата към другия салон и да изчезва вътре.

Джед си спомни, че и на този край на кораба имаше асансьори. На Гътри нямаше да му е трудно да слезе надолу през палубите и да се озове накрая на брега. Ако имаше намерение да напуска кораба.

Джед бързо го последва. Гътри, разбира се, не беше се запътил към тоалетните. Джед си помисли за Ренър, танцуващ в салона с блондинката, която бе харесала на Ейми. Думите на Роузи сякаш ту светваха, ту угасваха в съзнанието му, като развалена неонова лампа. Ренър ѝ напомняше за Майкъл Уаймън.

В уравнението съществуваха две известни неща. Първото бе, че Уаймън е мъртъв. Второто — че дори да е жив, щеше да е много по-възрастен от Дан Ренър. Но всичко това го навеждаше на изумителни мисли.

Като реши да се съсредоточи върху настоящата задача и по-късно да се занимае с подреждането на мислите си, Джед влезе в асансьора и натисна копчето за най-долната палуба. Гътри бе използвал друг асансьор. Джед сметна, че надали е по-назад от него с повече от няколко секунди.

Беше прав. Излезе навреме от асансьора, за да забележи Гътри, който се измъкваше през отворена врата към кея. За момент между Джед и Гътри застанаха група туристи, които се прибираха на кораба. Когато тълпата отмина, Гътри бе стигнал почти до края на пристана.

Оттам той бързо можеше да извърви няколкото пресечки до стаята си в При Ханк и Роузи. Джед намери сянката, от която се нуждаеше, и влезе в крак с плячката си. Гътри не се обърна нито веднъж.

Но защо му трябва да се обръща, запита се Джед, запазвайки дискретна дистанция. Може би Гътри просто не обичаше да танцува. Може би се беше отегчил от компанията на Ренър. Може би го беше заболяла глава. Имаше много невинни обяснения за решението на Гътри да напусне кораба.

Имаше и няколко не толкова невинни. Джед взе да размишлява къде може да е бил Гътри следобед, докато двамата с Ейми се гмуркаха. Може би се бе вмъкнал без покана в дома на Слейтър.

Гътри неочаквано сви вдясно, към едни безредно застроени на брега паянтови сгради, с тесни и заплетени алеи между тях. Джед бе видял тази част от малкия град по-рано през деня, и бе разбрал, че това не е жилищен район. Някои от постройките с ламаринен покрив явно бяха останали от военните. Известен брой все още се използваха като складове, но много от тях бяха празни. Никой не си бе направил труда да поддържа тесните, едно време павирани улици. Имаше повече дупки, отколкото паваж, и нищо, което да напомня тротоар.

Нямаше и нищо, което да напомня улично осветление. Орлеана не си падаше по подобни благоустройства.

Все по любопитно и по-любопитно. Интересна загадка бе каква работа има Гътри в тази част на града. Това определено не бе най-прекият път към При Ханк и Роузи.

Гътри сви отново, този път по една тясна пътека между два метални навеса. Слабата лунна светлина го освети за момент, после той се загуби в тъмнината. Джед внимателно се заслуша в стържещия звук от стъпките му върху чакъла. Гътри не полагаше никакви усилия да се скрие.

Джед, от своя страна, правеше всичко възможно да скрие присъствието си, но това при него беше буквално втора природа. Осъзнаваше собствената си бдителност, но нямаше нужда да работи специално за нея, идваше му отвътре. Обувките му с меки подметки не вдигаха никакъв шум по неравната пътека. Той поспря, преди да мине пред една увиснала на ръждясалите си панти врата. Зад нея витаеше дълбок мрак. От брега, в мекия благоуханен въздух долиташе далечен смях.

За части от секундата, още преди да усети раздвижването на въздуха зад себе си, Джед почувства лекия хлад върху всяко косъмче на врата си. Завъртя се светкавично, готов да доведе движението докрай, дори ако трябва да падне на земята.

Мъжът изскочи от тясната алея между две сгради, с нож, насочен ниско към корема му.

Джед едва успя да си даде сметка, че нападателят му не е Гътри, преди да се остави инерцията на движението да го завърти надолу и вдясно.

Докато падаше, ножът поряза лявата му ръка. Джед го усети, но нахлулият в него адреналин заглуши болката преди още да бе започнала. Щеше да ѝ обърне внимание по-късно, когато щеше да има време да се съсредоточи върху нея. Той се хвърли към крака на мъжа, когато онзи отскочи встрани.

Ножът се изви, с намерение да се забиے във врата на Джед. Нападателят изруга, почувствал, че губи равновесие. Джед падна и се претърколи на земята, като повлече и мъжа със себе си.

Последва сподавеният яростен вик на нападателя и тогава Джед се озова върху него. Насочи пръст към уязвимите места на врата и горната му устна. Мъжът изпищя от болка и после настана тишина.

Джед бавно приседна, като се опитваше да види лицето на жертвата си в сянката. После почувства как ръката му става мокра и притисна дланта си върху нея. Между пръстите му започна да се процежда кръв. Джед погледна към раната си и въздъхна.

Ейми несъмнено щеше да вдигне пара.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ейми направи нещо повече от вдигането на пара. Тя даде пълна воля на гнева си.

Още в момента, когато сервитьорът се приближи до масата да обяви учтиво, че някой от брега я търси, Ейми разбра, че нещо е станало. Когато чу, че този някой е доктор Стърн, тя се обърна ядосана към Ханк и Роузи:

— Знаех си, че не трябваше да го пускам самичък така?

— Кой? Доктор Стърн? — възкликна Роузи, докато я наблюдаваше как трескаво претърсва портмонето си да намери пари за последните питиета. Беше настояла, че е нейният ред да плаща.

— Не доктор Стърн. — Ейми хвърли банкнотите на масата. — Джед.

Ханк помагаше на Роузи да стане. Двамата се приготвиха да последват Ейми.

— Но известието беше от Стърн.

— Което — подчерта Ейми с мрачна логика — може да означава само това, че Джед е при него, и тъй като не Джед ме вика, мога да заключа, че пак е направил нещо глупаво.

— Пак? — Объркването на Роузи се смеси с искрена загриженост. Ханк бе излязъл пред тях, като използваше значителната си маса да им отвори път през тълпата.

— Няма значение, това е дълга история. О, Роузи, ако е лошо ранен, ще го удуша. Заклевам се!

Ханк заговори сърдито, докато побутваше двете жени към асансьора:

— Това няма ли да е излишно, ако той наистина е ранен? Успокой се, Ейми. Няма нужда да вдигаш такава паника. Не знаем дали Стърн те вика заради Джед. — Ханк явно бе решил да бъде гласът на разума, след като Роузи и Ейми предпочитаха да мислят за най-лошото.

— Нещо не е наред, Ханк. Знам това. Трябва да е нещо с Джед. — Ейми не бе настроена да я успокояват. Интуицията се бе сляла с

въображението и тя изобщо не се съмняваше, че Джед е изпаднал в сериозна беда.

Десет минути по-късно, Ханк спря джипа на Слейтър пред клиниката на доктор Стърн. Вътре светеше.

— Изглежда не само ние сме получили покана. — Ханк посочи с глава към друга, паркирана наблизо кола. Беше стар, износен ффорд.

— Келсо — каза Роузи, като видя колата. — Чудя се какво търси тук.

— С всяка измината минута става по-зле. — Ейми скочи от джипа, като придържаше края на жълтата си рокля над коленете. Търни Келсо беше нещо като официален представител на закона в Орлеана, откакто военната флота я нямаше на острова. Той бе избран по всички правила, най-вече защото никой друг не искаше да се занимава със затварянето на пияници и уреждането на спорове между рибарите. Келсо нямаше нищо против да върши и двете неща, когато беше трезвен, и докато получаваше редовно месечното си възнаграждение. Никой не бе сигурен откъде точно бе дошъл, но след десет години, прекарани на острова, вече го бяха приели като местен човек.

Ейми се спусна към вратата на клиниката. Сграби ръждясалата метална дръжка, дръпна вратата и се втурна в чакалнята като малък ураган. Ханк и Роузи я следваха с по-умерена крачка.

Вратата към кабинета бе отворена. Вътре имаше трима души. Единият бе доктор Стърн, другият — Келсо, а третият — Джед. Той бе седнал небрежно на края на леглото за прегледи, гол до кръста. На лявата му ръка имаше малък, спретнат шев. От раната все още леко се процеждаше кръв. Стърн тъкмо развиваше един бинт, когато вратата на клиниката се отвори. И тримата мъже се обърнаха към Ейми.

Тя имаше очи само за Джед.

— Знаех си, че изобщо не трябваше да те оставям да напускаш кораба сам! Какво, за Бога, се случи? Трябваше само да излезеш, и веднага се оплете в беля, нали? Човек не може да ти се доверява, когато си сам, знаеш ли? Ти си заплаха за себе си и другите. Какво глупаво, идиотско, смахнато нещо! Просто се вдигаш, оставяш ме без думица обяснение и следващото нещо, което чувам, е, че ме викат в лекарския кабинет. Ако мислиш, че безкрайно ще можеш да се измъкваш с това поведение, Джедидиа Глейз, ще трябва добре да си помислиш. Няма да го понасям повече, чуваш ли!

Джед слушаше тирадата прехласнат.

— Знаех, че ще вдигаш пара — отрони той нежно, когато тя спря да си поеме дъх.

— Пара? Ти наричаш това вдигане на пара? Аз съм вбесена, Джед! — тя се опита да се доближи до леглото, но доктор Стърн бе на пътя ѝ. Тя надникна през рамото му, докато той превързваше Джед.

— Какво, все пак, се е случило? И не ми разправяй разни измишльотини за нещастен случай с кола.

Келсо се изкашля.

— Всъщност, това прилича повече на нещастен случай с нож — уточни той.

Слисан, Джед вдигна очи към небето. Ейми се обърна към дебеличкия, оплешивяващ мъж:

— Нещастен случай с нож? — запита тя с опасно мек глас.

— Да — ентузиазирано кимна Келсо, благодарен, че тя проявява такова разбиране.

— Изглежда твоят, въ, приятел Глейз се е сблъскал с лек инцидент горе, в района на старите складове. Знаеш онези навеси и постройки на хълма, където имаше едно време военни складове.

— Разбира се, че ги знам. — Ейми впери гневен поглед в Джед. — Какво правеше там, Джед? Там няма нищо, освен куп изоставени стари навеси.

Джед въздъхна, докато наблюдаваше как Стърн стяга превръзката.

— Точно там отиде Гътри, когато си тръгна от кораба.

Ханк се намръщи и тихо попита:

— Гътри ти извади нож?

— Господи... — промълви Роузи.

— Гътри те нападна? — изкрещя Ейми.

— Не.

Това спря новодошлите, опитващи се да смелят случилото се. Те се отдръпнаха, а Ейми опита отново:

— Тогава как получи тази рана на ръката?

Доктор Стърн приключи с превръзката и отстъпи назад да се полюбува на работата си.

— От нож, разбира се.

— Знаех си! — обърна се отново Ейми към Джед. Той подкупващо се усмихна, но тя не обърна внимание на благото му изражение. — Спри с недомлъвките, Джед! Искам да знам какво се е случило, и то веднага.

Келсо се намеси да отърве Джед.

— Ако съдим по документите в портфейла на този тип, името му е Вейдън.

Роузи погледна Келсо.

— Той е отседнал при нас. От миналата седмица.

— Как взе портфейла му? — Ейми отново взе Джед под прицел. — Борба ли имаше? Портфейлът му падна ли, или какво?

— Аз взех портфейла на Вейдън, когато го задържах — обясни Келсо с тържествен глас.

— Задържал си го? — Ейми объркано погледна Келсо. — Как го намери толкова бързо? Как, по начало, разбра, че трябва точно Вейдън да търсиш? Джед не го познава. Нито пък аз. Кой ти го посочи?

Келсо погледна към Джед, който не обръщаше внимание на разговора.

— Вейдън не е, въ, напускал местопрестъплението.

Затормозеният мозък на Ейми накрая загря. Обърна широко разтворените си очи отново към Джед, който опита с още една предразполагаща усмивка.

— О, Господи... — проплака тя, сякаш останала без сили.

Ханк попита спокойно:

— Вейдън жив ли е още?

Ейми потрепери, без да сваля поглед от Джед.

— Жив е — заяви енергично Джед. — Не чухте ли, че Келсо го е задържал? — Кимна на Стърн. — Благодаря. Какво ти дължа?

Стърн започна да изброява, като свиваше пръстите си един по един:

— Преглед, упойка, шевове. Нека бъдат шестдесет долара.

Джед кимна и посегна да извади портфейла си.

— Упойка? — повтори иронично Ейми. — За този здрав юначага, който преследва непознати из тъмните алеи и влиза в бой с ножове за развлечение? И ти трябваше да му слагаш упойка?

— Съвсем малко местна упойка — увери я Стърн, като прие парите от Джед.

— Не обичам да ме боли — обясни Джед, като стана от леглото.

— Значи не си попаднал на подходяща професия — промърмори Ейми. Втурна се и хвана здравата му ръка. Изплашената ярост я напусна, след като си даде сметка, че на него вероятно му няма нищо. — О, господи, Джед, ако ти стане навик да ме тероризираш така, аз ще... — Тя не довърши заплахата. Не можеше да я довърши, защото единственото логично заключение бе, че ако продължи да си играе с оръжия, ще трябва да го напусне. А как би могла да се реши да го изхвърли от живота си!

— Бих желал да се възползвам от възможността — заяви мрачно Джед — да изтъкна, че вината не беше моя.

— Ха! Изобщо не трябваше да тръгваш след Гътри в онзи лабиринт от складове.

Келсо се помъкна към прозореца и се загледа в тъмнината навън.

— Защо тръгна след него, Глейз?

Ейми замръзна, като разбра докъде ще доведат тези логични въпроси. Ако Джед започнеше да обяснява за Гътри, как би могъл да избегне да спомене за съмненията си? А тогава трябваше да обясни и за кутията в пещерите. Тайните щяха да излязат наяве.

Джед сякаш не забеляза неестественото мълчание на Ейми. Но забеляза впилите се в ръката му нокти. Всъщност трябваше нежно да се освободи от пръстите ѝ, за да облече ризата си.

— Чиста глупост — обяви спокойно Джед, като закопчаваше ризата си. — Излязох от кораба да взема нещо, което Ейми бе забравила в джипа. Нещо, въ, съвсем лично, ако разбирате какво искам да кажа. Видях Гътри, който вървеше пред мен. Той изведнъж свърна към складовете. Просто се зачудих защо отива в тази посока. — Джед сви рамене. — Стана ми любопитно и тръгнах след него. Вейдън скочи върху мен от една странична алея.

Келсо слушаше мълчаливо. Невъзможно бе да се разбере дали му вярва или не. Но тук бяха далече от властите и той не беше някой голям градски детектив. Нещата в Орлеана се вършеха по-различно. Тук имаше три основни неписани правила. Първото бе, че някои хора понякога се озоваваха на такива места на края на света, като Орлеана, защото имаха тайни. Самият Келсо се бе възползвал от това правило. Разбираше се от само себе си, също, че докато не започнат да създават проблеми, те имаха право да пазят своите тайни за себе си.

Третото, и най-строго прилагано правило, бе, че в случай на някаква неприятност, на местните хора се вярваше до доказване на противното. Товарът на вината винаги се стоварваше върху външните. Джед се считаше за местен заради връзката му със Слейтърови.

Ейми изпусна въздишка на облекчение, когато видя Келсо да кима.

— Смятам, че ще е най-добре да поговоря с Гътри. Вейдън сигурно няма да ни каже много. Мислите ли, че тия двамата се познават?

Ханк поклати глава.

— Нее, не мисля. Гътри е приятел на Ренър.

Двамата се мотаят наоколо все заедно. Гмуркат се. Но май и двамата не познават Вейдън. Той е все самичък. Самотник. Чудех се колко още ще стои на острова. Сякаш не се забавляваше много.

— След тази вечер ще се забавлява още по-малко — предсказа Келсо, докато се насочваше към вратата. — За известно време доста ще го боли гърлото. Ще се видим пак, хора.

Външната врата се затръшна след него. В кабинета последва дълга пауза. После Стърн изрече небрежно.

— Е, това ще е то.

— Какво искаш да кажеш? — попита неспокойно Ейми.

Ханк се ухили.

— По дяволите, Ейми, старият Келсо едва ли може да бъде наречен истински полицаи. Нали знаеш. Ако беше, нямаше да завърши тук, на Орлеана, нали? Ще зададе няколко въпроса на Гътри, Гътри ще му даде отговор на някои от тях, и това ще е всичко. По дяволите, може би точно така трябва. Вероятно Гътри бездруго не е замесен. Просто един турист, сбъркал пътя към хотела.

— Ами Вейдън? — попита изведнъж Роузи.

— Вейдън е скитник — сви рамене Ханк. — Знаеш ги тия, Роузи. През годините доста са идвали тук. Те просто скачат от един остров на друг, може би търгуват малко с наркотици, поработват от време на време — на рибарски лодки или нещо друго. Сигурно са му трябвали пари и е решил да обере турист от кораба. Може би е забелязал как Джед се отклонява от главния път и съвсем услужливо навлиза в един хубав, изоставен квартал. Прекалено добра възможност, за да бъде изпусната. Последвал го е и се е опитал да му види сметката. — Ханк

поклати голямата си глава към Джед. — Това не е точно Лос Анжелис, но дори тук човек трябва да е предпазлив.

— Схванах мисълта ти — изрече сухо Джед. — Абсолютно. Готова ли си да тръгваме, Ейми?

Тя бързо кимна.

— Готова съм. — Обърна се към Стърн. — Има ли той нужда от някакви лекарства? Дали ръката няма да се инфектира?

— Няма. Доведи го след един-два дни да видя дали зараства добре. Сега го заведи у дома и му дай малко бренди.

Ейми кимна и хвана Джед за ръката.

— Лека нощ, Ханк, Роузи. Ще намина след няколко дни. Беше прекрасна вечер — до едно време.

— Карай внимателно — каза добродушно Роузи, докато Ейми помагаше на Джед да се качи.

— Добре — обеща Ейми. Мина пред колата и седна на шофьорското място. Протегна ръка към Джед.

Без да каже дума, той извади ключовете от джоба си и ѝ ги подаде. Ейми запали колата и след едно последно махване към тримата, обърна кормилото на джипа.

— Това вече започва да става лош навик — промърмори тя, докато караше по лъкатушния път, водещ извън града.

— Кое?

— Да те карам у дома, след като си имал неприятности с пистолети и ножове. Джед, ужасно ме изплаши тази вечер. Какво стана?

— Точно каквото казах и на Келсо. Видях Гътри да напуска района на пристанището и да поема през онзи лабиринт, така че го проследих. Загубих го, когато Вейдън скочи върху мен.

— Можел е да те убие!

— Не. Беше много бавен.

— Не смей да говориш толкова лекомислено! Това е сериозно нещо — избухна Ейми. В своето вълнение, тя завъртя кормилото твърде рязко на един завой. Джипът опасно се отклони към джунглата. Джед сграбчи дръжката на вратичката.

— За Бога, Ейми, гледай какво правиш, или ще довършиш това, което започна Вейдън.

Ейми не му обърна внимание.

— Защо, по начало, тръгна след Гътри?

— Отгатни.

Тя сякаш спря да диша.

— Защото Роузи каза, че Ренър ѝ напомня за Майкъл Уаймън?

— Точно така. Ренър ѝ напомня за Уаймън, а Гътри е явно свързан с Ренър. Какво направи Ренър, след като аз излязох да проследя приятеля му?

— Нищо. Танцува още малко с блондинката.

— Заедно ли си тръгнаха?

Ейми поклати глава, като се опитваше да си спомни.

— Не, мисля, че и двамата бяха още там, когато сервитьорът ми предаде известието на Стърн. Всъщност, сигурна съм. Джед, какво става? Няма начин Ренър да е Уаймън. Твърде млад е. А и Уаймън е мъртъв.

— Знам.

— Сигурен ли си, че този път твоето въображение не те подвежда? Нападението на Вейдън може да е било точно както смята Ханк — някакъв скитащ негодник, който се е опитал да докопа малко лесни пари.

— А нощните разходки на Гътри в района на старите складове?

— Кой знае! Може да се е загубил на път за хотела...

— Как не!

— Ти наистина смяташ, че тук става нещо, нали? — запита тихо тя.

— Имам подозрителна природа.

— Може би трябва да си заминем, Джед.

— Не без кутията. — Той попипа превързаната си ръка. — А ще минат няколко дни, преди да мога да се заема с нея. Не искам да слизам в ония пещери, преди да съм възвърнал напълно формата си.

— Не трябва да се гмуркаш преди тази рана да зарасне.

— Няма да чакаме толкова дълго, мила! Нещата се развиват твърде бързо. Имам нужда само от ден-два.

Ейми стисна по-здраво кормилото.

— Ако знаехме само кое точно се развива бързо... Засега нямаме нищо, освен осем зъбчета на един цип.

— Аз съм обиден. Ами малко го ми приключение тази вечер?

— Обзалагам се, че обяснението на Ханк е правилно. Вейдън ще се окаже просто един тъп, опасен скитник.

— Ами факта, че Ренър напомня на Роузи за Уаймън?

— Джед, изминали са двадесет и пет години оттогава. Тя каза, че ако предната вечер не била говорила за него, изобщо е нямало да обърне внимание на тази бегла прилика.

— Тук забравяш единствения, действително щекотлив проблем — измърмори хладно Джед.

— Който е?

— Лъопаж. Той е знаел отнякъде за кутията. Това означава, че знаят и други. И това прави всичко останало много интересно.

Ейми замълча. Накрая каза:

— Упорит си, нали? Не оставяш нещо, щом веднъж го докопаш.

— Не, преди да е довършено — съгласи се Джед. — Аз съм инженер, забрави ли? Ние обичаме да довеждаме проектите си докрай.

— Дори ако междувременно се натъквате на хора като Вейдън? — каза с горчивина Ейми. — Какво му направи, Джед? Келсо каза, че щяло да го боли гърлото.

— През тези осем години се сдобих с някои умения, които не се котират на пазара, но на моменти са доста полезни. Няма нужда да слушаш за тях.

Ейми долови умората в гласа му, и се въздържа от повече въпроси по време на пътуването.

Джед не наруши тишината, докато тя навлизаше в алеята и паркираше джипа. Последва я в къщата и се отпусна на едно кресло в прохладната всекидневна.

— Ще ти дам бренди, както препоръча доктор Стърн — каза Ейми и се обърна да го вземе. Не й се харесваше мрачното, измъчено изражение на лицето му. Според Стърн Джед не беше зле ранен, но тя бе решила да вкара пациента в леглото колкото може по-скоро. Джед имаше нужда от почивка.

— Хайде, ела горе — взе да го увещава тя, след като се завърна с брендито. — Можеш да го изпиеш, докато се приготвяш да си легнеш.

Джед я гледаше изпод полуспуснатите си клепачи, както се бе проснал в креслото.

— Наистина си сладка, когато се суетиш така около мен. Мисля, че ще се пристрастя към това.

— Не бъди смешен! Не се суеят, просто проявявам малко здрав разум, за разлика от един мъжки екземпляр, чието име няма да споменавам в момента. Хайде, качвай се, герой! Изглеждаш сразен.

— От многото танцуване е. — Той взе брентито от ръката ѝ и гаврътна половината, преди още тя да бе стигнала до първото стъпало. — Няма да мога да заспя, знаеш ли, освен ако не легна в леглото ти.

— Наистина ли?

— Да, наистина. — Той тръгна към стаята ѝ. Ейми не се възпротиви.

Няколко минути по-късно, той бе вече в леглото ѝ, увит и готов за сън. Тя отстъпи назад и го погледна загрижено. Той повдигна клепачи и тя сепната забеляза тлеещата чувственост в очите му.

— Ела в леглото, Ейми.

Тя почувства как отвърща на пламъка в очите му. Без да помисли, пристъпи към леглото. После си спомни. Познаваше това особено изражение. Беше го виждала и преди в лешниковите очи на Джед. Спря.

— Какво има, Ейми?

— Това е от боя, нали? — попита Ейми. В дрезгавия ѝ глас се усещаше болка. — Като се биеш, ти става нещо. Той те възбужда. Гледаше ме така, когато се връщаше от своите... своите пътувания.

Джед направи толкова бързо движение с ръка, че Ейми изобщо не успя да помръдне. Хвана китката ѝ.

— Не е от боя. Ти си причината.

Тя се опита да измъкне пръстите си от здравата му хватка.

— Не съм толкова сигурна. Предполага се, че има някаква психологическа връзка между секса и насилието, ако ти е известно. Особено при мъжа. Мисля, че има нещо общо с хормоните.

— Още една слабост на мъжкия мозък — измърмори Джед, придърпвайки я по-близо.

— Джед, това не е смешно! — Тя го погледна умолително. — Не ми се иска да бъда използвана като... като сексуален отдушник след напрежение, което боят предизвиква у тебе. Това не ме ласкае твърде.

— Ейми, говориш глупости. Упражнявал ли съм някога насилие над тебе?

Тя бързо поклати глава.

— Не, но...

— Желаех те много след като се връщах от задачите си. Няма да го отричам. През последните няколко месеца сякаш живеех в някакво състояние на непрекъснато желание. Но изчаках, нали? Изчаках, докато и ти ме поиска. Докато престана да се чувстваш така неспокойна и напрегната с мен.

— Да, знам, но...

Той се отказа да спори. Придърпа я нежно към леглото. Тя падна върху него и веднага почувства възбудата му. Той беше покрит само с чаршаф и от силното му мускулесто тяло се излъчваше топла, жизнена мощ.

— Джед, ръката ти! — разтревожена, тя се опита да се повдигне на гърдите му.

— Забрави за ръката ми. — Гласът му взе да звучи дрезгаво. Сложи здравата си ръка на главата ѝ и я задържа долу. — Защо, по дяволите, мислиш, че накарах Стърн да ми сложи малко упойка? Нищо не усещам в ръката си. Но много ме боли на друго място. — Той намери устата ѝ и заглуши останалата част от нейния протест.

Джед не обърна внимание на лекото прещракване, което се усещаше поради намаляващия ефект от упойката. Болезненото напрежение в слабините беше по-силно от неудобството, причинено от раната. Желанието бе започнало да пулсира в него от момента, в който Ейми се втурна през вратата на клиниката, с нейните тревожни и пълни с укор очи. Бегло си помисли, че нейната загриженост му въздейства много добре. Започваше да свиква с нея, да зависи от нея, да се пристрастява и да изпитва собственическо чувство към нея.

Беше го подразнило това, че тя вижда в желанието му някаква реакция след боя. Не разбираше ли, че с всичко, че с каквото и да е, тя събуждаше желание у него. Същият ефект имаше и усмивката ѝ. Когато тя започнеше да се притеснява за него, в главата му избуяваха какви ли не фантазии. Дори само като я гледаше да върви през стаята, у него се разгаряше непрекъснато тлеещият напоследък огън.

— Вероятно този път е от танците — информира я той, като търсеше с устни нежното местенце зад ухото ѝ. Харесваше му как потреперва, когато я целунеше там.

— Какво танците? — Тя затвори очи и тихо въздъхна, когато той я погали по гърба.

— Възбудих се, докато танцувахме.

— Ние почти не стояхме на дансинга.

— Не ми трябва много — промърмори той. — Не и когато се отнася до тебе.

— О, Джед...

— Ммм. — Той почувства познатото опиянение да се разлива във вените му. От начина, по който тя реагираше, винаги се чувстваше като замаян. Не можеше ли да осъзнае до каква степен го владееше? Вероятно не, реши Джед. У нея се усещаше някаква невинност, която щеше да притежава и на деветдесет и пет години. Тази ѝ характерна черта го очароваше.

Джед повдигна леко бедрата си, искаше тя да почувства колко много я желае. Ейми тихо изстена, впи пръсти в раменете му. Болка стрелна превързаната му ръка и той не можа да сдържи неволното си трепване. С разтревожено изражение на лицето Ейми веднага се опита да се освободи.

— О, Господи, не исках да те заболи! Съжалявам. Не трябва да го правим. Ти трябва да спиш. Имаш нужда от почивка.

Той я задържа, като я стисна здраво за кръста.

— Стига, Ейми! — каза остро той. — Не можеш да ме оставиш в това състояние. Ще полудея.

— Но ръката ти! — протестира обезпокоена тя. Не трябва да се напрягаш.

— Казах ти вече, забрави ръката ми. Люби ме, Ейми. Имам нужда от теб тази нощ. Обещавам да не се пресилвам. Просто ще си лежа тук като добър пациент и ще те оставя да се погрижиш за мен. Какво ще кажеш? — Наблюдаваше развеселен как очите ѝ се изпълват с някакъв нов вид любопитство. Любопитство, смесено с растяща възбуда. Той я насърчи. — Хайде, мила! Люби ме!

Тя стана и бавно започна да се съблича. На бузите ѝ се появи топла руменина. Джед лежеше неподвижно, както бе обещал, и я наблюдаваше омаян как плъзва надолу дългата жълта рокля. Беше очевидно, че усеща неотклонното му внимание върху себе си. Беше очевидно, също, че макар и да се стеснява, тя съзнаваше как го възбужда още повече, като се съблича, и това ѝ въздействаше по вълнуващ начин.

— Приличаш на малка, съблазнителна котка — промълви той, с очи, насочени към малките ѝ, възхитително оформени гърди, когато тя

ги откри. — Гъвкава, мека и отзивчива като дявол.

Тя не каза нищо, но очите ѝ горяха, докато прекрачваше свляклата се на пода яркожълта рокля. Дръпна пликчетата и внимателно свали парченцето ефирна златиста тъкан. Загуби за малко самообладание, когато тъмният триъгълник се показа изпод нежно закръгления ѝ корем. Джед успя само бегло да зърне меките, къдрещи се косми, които криеха тайните ѝ места, но всъщност нямаше нищо против. Когато тя се обърна, можа да се наслади на еднакво вълшебната гледка, каквато представляваше привлекателно закръгленото ѝ задниче.

Ейми направи малка продукция от вдигането на роклята и поставянето ѝ върху един стол. После се забави още няколко безкрайни секунди, докато слагаше бельото си в гардероба. Когато най-накрая изгаси светлината и тръгна към него в тъмното, Джед си помисли, че ще се пръсне.

— Сигурен ли си, че това няма да се окаже твърде много за теб? — попита тя тихо, докато се плъзваше в леглото до него. Сложи малката си длан на гърдите му.

— Дори да е така, никога няма да си го призная. Етиката на Мъжкаря ми забранява такова нещо. — Той изстена, когато тя леко придвижи дланта си надолу до тази част от тялото му, която напираше нагоре изпод чаршафа. — Господи, Ейми...

Тя му се усмихна и дори в полумрака той успя да забележи доволното ѝ изражение. Това ѝ харесва, помисли си той. Харесваше ѝ да го възбужда, да го чувства как реагира на докосването ѝ. Точно както искаше и той.

Тя нежно склучи пръстите си около него и Джед помръдна в ръката ѝ, затворил очи в почти болезнено удоволствие.

— Джед?

— Не спирай, скъпа! Продължавай да ме докосваш. Не мога да се наситя.

Тя се наведе да целуне шията му и започна още по-възпламеняваща игра с пръстите си. Джед пъхна дясната си ръка в косата ѝ, освободи златистокафявата грива от фибите и тя се отпусна тежко на гърдите му. А Ейми го подлагаше на сладко изтезание и той не знаеше докога ще може да издържи. Тя започна да оставя сякаш огнена диря от леки целувки по гърдите му, и по-надолу. Когато меките

горещи устни доближиха най-чувствителното място, Джед усети, че контролът започна да му се изплъзва. Стисна косата ѝ с пръсти.

— Джед? — Гласът ѝ този път бе по-различен, лек и въпросителен. Устните ѝ спряха над пъпа му. Опита се да измине обратния път нагоре към гърдите му.

Джед реши, съвсем внезапно, че не може да я остави да го направи. Не още. Не преди да разбере как ще се чувства с меката и топла уста няколко инча по-надолу. Ръката му в косата ѝ я подкани да продължи.

Ейми се подвоуми един момент, като че ли не бе сигурна какво трябва да прави по-нататък.

— Моля те, Ейми! — Произнесената с дрезгав глас молба прозвуча грубо в собствените му уши, но Ейми се отзова.

Той почувства топлата влага от езика ѝ надолу по тялото си. Затаи дъх, когато Ейми стигна до целта си. Тя го покри с леки целувки, като пърхане на пеперуда. Хладното докосване на зъбите ѝ бе възбуждащ контраст. Ейми сложи ръката си върху потрепващия му член и започна да го гали. На Джед му се стори, че цялото му тяло ще се възпламени.

— Ейми... — Той надигна бедрата си, искаше още от нея. Знаеше, че тя може да вкуси от малките капчици, процеждащи се от него, но тя като че ли нямаше нищо против. Сякаш го боготвореше с езика си. На Джед му се искаше да изкрещи до небето от удоволствие.

После, усетила, че той не може да чака повече, Ейми се плъзна нагоре и го възседна. Все още държейки го в ръка, тя се отпусна върху него. Обгърна го изцяло. Тогава Джед конвулсивно потрепери. Това бе твърде много. Не можеше да чака повече. Надигна се нагоре, като се държеше за бедрата ѝ с двете си ръце. Чу я как се задъхва.

— Съжалявам, Ейми! Не мога да чакам, мила. Не мога. Той изстена, когато тялото му пое напълно контрол, стремейки се към освобождение. Имаше чувството, че целият ще влезе вътре в нея. Обля я с топлото доказателство на своята страст. После чу вика на Ейми, а мускулите ѝ се стегнаха около него. Бе почти непоносимо. Всичко бе сякаш в искри, стори му се, че ще загуби съзнание.

Тя го искаше, даде си сметка Джед. Никой не беше го искал, или имал нужда от него толкова много, колкото Ейми. Тя и не се опитваше да го крие. Когато се любеха, всякаква резервираност от нейна страна

изчезваше. Отдаваше се изцяло, с искрена, невинна страст, която го караше да изпитва страхопочитание. Не можеше да се противопостави на такава магия, дори да искаше. Ейми бе намерила път към него, както никоя друга жена. Подръпваше някакви струни в него, по начин, който той не можеше да разбере. Не се интересуваше как действа магията ѝ и не искаше да губи време в анализи. Единственото, което искаше, бе да чезне отново и отново в това чудо, което представляваше тя.

Нищо друго, освен Ейми, нямаше значение.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Следващата сутрин Ейми се събуди от гласа на Джед, който се чуваше някъде отдалеко. Тя се размърда сред смачканите чаршафи и с наслада се прозя.

— Джед? — Зачака отговор, и когато такъв не последва, се обърна. Леглото до нея бе празно.

Отново чу гласа му. Този път Ейми успя да определи откъде идва. Джед говореше долу с някого. Като се питаше с кого може да разговаря в такъв ранен час, тя седна. Чаршафът се свлече и откри голите ѝ гърди. Заляха я топли спомени от предната нощ, но преди да успее да се спре по-дълго време на тях, тя чу особения смях на Джед. Той прозвуча кратко и хладно, липсваше му истинска веселост. Не се чу глас, който да му отговаря.

Накрая Ейми разбра, че Джед говори по телефона. Може би родителите ѝ се бяха обадили. Тя се протегна и стана да потърси кимоното си. Завърза колана, излезе боса от стаята и тръгна по коридора. Започна да различава отделните думи, когато стигна до стълбите.

— Остави, Факсън. Направи ми тази услуга и ще бъдем квит. — Спря да говори за малко. — Да, слушам, но не мога да направя нищо повече. Работя с твърде малко информация. Каквото и да разбереш, ще ми бъде от полза. — Последва още една пауза, и после отново късият му невесел смях. — Не, по дяволите, не работя! В отпуск съм, забрави ли? Искам тази информация, защото ми се ще да си поиграя. Частни игри.

Ейми слезе надолу няколко стъпала, като слушаше с неприкрит интерес. Можеше да види Джед, който стоеше до отворения прозорец с телефона в ръка и гледаше към осветеното от слънцето море. Беше само по леки памучни панталони, бос и гол до кръста, а косата му още не бе срасана. На утринната светлина изглеждаше здрав, силен и енергичен. Превръзката на ръката му сякаш само подчертаваше общото впечатление за сурова мъжка сила.

След като изслуша нещо, което другият каза по телефона, той произнесе с онзи небрежен, многозначителен тон, с който мъжете си говореха за жени.

— Отгатнал си, Факсън. Не дивея самичък на някой пуст остров. Това е идеална почивка. Много слънце, пясък и... — В този миг погледна през рамо и видя Ейми, която го наблюдаваше от стъпалата. — И една приятелка, с която заедно се наслаждаваме на всичко това.

Нежните, топли спомени от нощта, с които Ейми се събуди, започнаха да се разтварят в рязката светлина на деня. Слънце, пясък и приятелка. Ако тя не бе застанала на стълбите, нямаше ли Джед да произнесе слънце, пясък и секс? Вероятно да. Не трябваше да забравя, че мъж като него би разглеждал връзката им в по-различна светлина. Трябваше да помни, че влюбената е тя. Джед никога не бе казал или намекнал нещо, което да създаде впечатление, че си има понятие какво представлява любовта — камо ли, че изпитва нещо свързано с това чувство.

Джед изобщо не свали поглед от нейния, докато привършваше разговора с личността, наречена Факсън.

— Разбира се, точно от това имам нужда, за да вляза отново във форма. Всичко заздравява прекрасно. Скоро ще бъда готов да се върна на работа, но не казвай на Кътър. Не можеш да ме обвиниш, че искам да поизчакам. — Млъкна отново, докато слушаше. — Добре, обади се, когато си готов с данните. Имаш номера. Не се тревожи Факсън, и благодаря.

Джед полека остави слушалката, все още не отместващ поглед от очите на Ейми.

А тя се опитваше да асимилира последната част от телефонния разговор. Отново на работа. Той смяташе да се заеме отново с онези тайнствено — опасни задачи веднага щом се оправи. Това с нея си беше само една интерлюдия, нещо случайно, начин да запълни времето между задачите. — Ролята ѝ бе ясна и той смяташе да я държи на мястото ѝ. За Джед нищо не беше се променило.

— Кой беше този? — запита тя с хладна любезност, докато слизаше бавно по стълбите.

— Факсън. — Той не помръдна, но я наблюдаваше внимателно, като че ли се опитваше да прецени реакцията ѝ след разговора. — Отговаря за досиетата в агенцията. Дължи ми няколко услуги.

— Разбирам. — Тя бе стигнала до най-долното стъпало и не бе сигурна къде да отиде оттам. Кухнята изглеждаше подходяща цел. Добре щеше да бъде да направи кафе. Запъти се нататък.

— Помолих го да разбере каквото може за Майкъл Уаймън. — Гледаше я как изчезва в кухнята, последва я и спря на вратата. — Нищо не се знае. Може да има нещо картотекирано. В края на краищата, Уаймън е работел в компания, изпълнявала военни поръчки на правителството. Вероятно и двамата съдружници са били под наблюдение, както и повечето служители по едно или друго време. Това е рутинна процедура.

— Агенцията ти има достъп до подобна информация?

— Самата агенция не се занимава с такива наблюдения, но Факсън си знае как да получи информация от други правителствени агенции. Има талант за такива неща. Няма проблеми, стига данните да са съхранени някъде в компютър. Знае всичко за компютрите.

— Ако има нещо в досиетата, то вече ще е остаряла информация — отбеляза хладно Ейми, докато отмерваше кафето. Продължаваше да стои с гръб към него.

— Както ти казах, не можеш да знаеш предварително. Струва си да се хвърли един поглед. Ако не излезе нищо, какво губим? Оставаме си със същите въпроси.

Ейми учтиво кимна. Включи кафе машината и се загледа през кухненския прозорец.

— Хубав ден, нали? Но в Орлеана винаги е така. Рай за отпускарите. Много слънце, пясък и приятелство. Идеално място да се възстановиш от няколко живописни рани.

— И да се сдобия с още няколко междуременно — изтъкна Джед.

Веднага я обзе разкаяние. Спомни си за наранената му ръка и се обърна, разтревожена, да я погледне.

— О, Джед, не исках да прозвучи така! Как се чувстваш днес? Добре ли е ръката ти? Някакви признаци на инфекция?

Нещо в очите му се смекчи. Суровото му лице светна в широка усмивка.

— Харесва ми, когато гледаш с такъв съкрушен поглед. Толкова си загрижена и притеснена. Караш ме да се чувствам желан. — Отиде до нея с измамно ленива крачка и сложи големите си ръце на раменете

й. После я целуна дълго и властно по уста. — Изкушавам се да си играя на ранен герой, само и само да виждам това изражение в очите ти.

— Това се нарича манипулация — успя да каже обвинителен тон тя.

— Още по-лошо. Нарича се алчност. — Пусна я и се пресегна към една златистожълта папая, зрееща на перваза. — Истината е, че нямам абсолютно никакво право да се правя на ранен герой.

— Не си ли ранен герой?

— Не съм. — Аз съм ранен идиот. Само един идиот би могъл да бъде изненадан по такъв начин, като мен снощи. — Джед спря тъкмо преди да забие ножа в плода, и продължи замислено: — Случва ми се за втори път този месец. Знаещ ли, Ейми, мисля, че почвам да ставам по-бавен.

Ейми използва възможността да подчертае:

— Значи е време да помислиш за някаква нова работа, не е ли така?

Той я погледна като че ли не бе казала нищо.

— Ще нарежа папаята за закуска. Иди горе и се облечи. Освен ако, разбира се, не предпочетеш да зарежеш папаята и да закусиш с нещо друго? — В гласа му се прокрадна похотлива нотка.

Ейми се престори, че не я забелязва. Точно когато се запъти към стълбите, телефонът иззвъня. Тя спря на първото стъпало с намерение да се обади, но Джед вече излизаше от кухнята да вдигне слушалката. Може би очакваше Факсън да се обади много бързо. Ейми наблюдаваше лицето му, докато говореше.

— О, здравей Келсо. Да, ще се радвам да чуя най-новото. — Заслуша се напрегнато, после тихо каза: — Разбирам. Ще трябва да си помисля. — Последва още една дълга пауза, после той набързо се сбогува, затвори телефона и срещна въпросителния поглед на Ейми.

— Е? — Подсказа нетърпеливо тя.

— Това беше Келсо.

Тя махна с ръка да го подкани да говори по същество. Хладната бдителност отново се бе върнала в очите му.

— Какво става, Джед?

— Нищо особено. Келсо казва, че Вейдън не е казал много неща, а и надали ще го направи. Явно и преди е попадал в подобни ситуации

и знае, че най-доброто в такива случаи е да си държи устата затворена. Келсо искаше да знае дали ще повдигна обвинения. Препоръча ми да се откажа.

— На какво основание? — изрече с негодувание Ейми.

Джед измърмори нещо неразбрано и тръгна пак към кухнята.

— Какво беше това? — извика Ейми след него.

— Казах, че според Вейдън той бил нападнатият. Бил извадил ножа да се защити.

— Но това е абсурдно! — избърза Ейми след него.

Джед сви рамене и отново се зае с папаята.

— Кой може да знае какво точно се е случило? Освен нас двамата с Вейдън нямаше никой. И двамата сме ранени. И което е по-важно, и двамата не сме от острова, тъй че на кого му пука?

— На мен. Освен това, ако Вейдън е попаднал тук случайно, ти си гост на този остров. Гост на баща ми, за Бога!

Джед кимна с насмешливо изражение на лицето.

— Благодаря ти, но се страхувам, че на този етап защитата, която ми осигурява името на семейството ти, е дотук. Оставам си един чужд човек, що се отнася до Келсо. Той ще уважава привилегированото ми положение до едно време. Приеми фактите, Ейми. Най-лесното за Келсо е да види в снощните събития класически пример на двама пийнали и след това скарали се туристи. И двамата се нараняват, но няма убити. Няма повредено или откраднато имущество. Нищо особено.

— По дяволите, няма да позволя Вейдън да се измъкне толкова лесно! Той ти е извадил нож, Джед!

— Не се вълнувай, Ейми. Случват се такива неща.

— Как можеш да говориш така? Как можеш да се отнасяш толкова леко към това? — Тя все повече се ядосваше.

— Трябва да ти кажа, че изобщо не се отнесох леко снощи.

Това я накара да спре за момент.

— Зле ли е наранен Вейдън?

— Ще се оправи. Възвърнал си е гласа, макар че според Келсо едва говорел. И кървенето е спряло. — Джед небрежно изчисти плода от малките червени семенца.

— Кървенето е спряло? — повтори с отпаднал глас Ейми.

— Когато го видях за последен път, от носа му течеше кръв. — Джед сръчно постави двете половинки от плода в чинии и я погледна. — Няма ли да се облечеш, преди да закусим?

Тя се втренчи в него, страхувайки се да попита какво е направил на Вейдън, че е загубил временно гласа си, и му е потекло кръв от носа. Усети, че устата ѝ е отворена, затвори я рязко и тръгна отново към стълбите.

— Каквото и да е било, заслужавал си го е — промърмори тя.

— Какво каза? — подвижна Джед след нея.

— Нищо. Веднага слизам. Ще подаваш ли жалба, Джед?

— Не. Не си струва. Но ми се иска да убедя Келсо да задържи Вейдън по-далеко от нас няколко дни. Хайде, Ейми. Когато се върнеш, ще ти разкажа какво ми каза Келсо за разговора си с Гътри.

Ейми забърза нагоре по стълбите, метна се под душа, после облече алени шорти и блуза с екзотични шарки. Озова се долу за рекордно време. Джед наливаше кафето.

— Е, добре — обяви тя. — Разкажи ми за Гътри. — Докато сядаше, си взе препечена филийка.

— Гътри бил направо поразен, че се оказал въввлечен в цялата тази история. — Джед седна срещу нея, изглеждаше явно развеселен. — Казал на Келсо, че нямал представа дето съм го проследил по хълма до района на складовете.

— Ами какво е правел там?

— Казва, че се опитвал да провери една местна легенда. Чувала ли си някога за една дама на нощта на име Матилда Хокинс? Въртяла малък бизнес в един бивш склад.

Ейми се поколеба и тогава се сети за кого говори той.

— Матрис Мати? Но тя се оттегли преди години. След като военният флот напусна острова, бизнесът ѝ замря. Сега живее в една стая с изглед към главната улица.

— Явно легендата ѝ продължава да живее — отбеляза сухо Джед. — Гътри твърди, че някои от местните му разказали за Матрис Мати и намекнали, че бизнесът ѝ все още, тъ, процъфтява. Излязъл да потърси малко разнообразие. Сигурно нощният живот на борда на един круизен кораб не е бил достатъчно вълнуващ за него. Може би и той не си пада много по танците.

Ейми направи гримаса.

— Може някои от местните шегаджии да са решили, че ще е много забавно да изпратят един турист за зелен хайвер. Значи затова Гътри е тръгнал от кораба, а? Ами Вейдън?

— Келсо е убеден, че първоначалното му предположение е вярно. Вейдън просто дебнел, надявал се да прибере някой и друг портфейл от непредпазливи туристи. Когато съм излязъл от кораба и съм тръгнал към ония изоставени складове, съм станал много съблазнителна цел.

— Как не! — язвително отбеляза Ейми. — Ако Вейдън е търсел съблазнителна цел, защо е пропусна Гътри?

— Кой знае? Може да не го е видял. Или аз съм изглеждал по-лесен.

Ейми остави недоядената си филия.

— Джед, всичко това е много странно.

— Да — кимна той. — Съгласен съм.

Дан Ренър скочи от разклатения плетен стол, на който бе седнал, и закрачи из хотелската стаичка в обичайното си състояние на трескава възбуда. Гътри безмълвно го наблюдаваше. Знаеше още от началото, че бе направил грешка, като се съгласи клиентът да бъде с тях. Клиентите бяха ужасно непредсказуеми, емоционални и склонни към истерия. Не разбираха от истински професионализъм.

— Цялото това нещо се разпада! — отправяше яростни обвинения Ренър. — Пука се като яйчена черупка. Какво става, по дяволите! Предполагаше се, че двамата с Вейдън сте добри. Предполагаше се, че знаете как да се справяте с такива неща. Казахте — да неутрализираме Глейз. Било най-простото нещо. Да го махнем от пътя си и да помислим как да вземем кутията, като използваме жената. И какво става? Неутрализираният се оказа Вейдън. Дяволите да го вземат! Сега си седим тук и го чакаме да изпее всичко. Все едно чакаме да избухне бомба със закъснител. Господи! Какво ли ще последва?

— Вейдън няма да проговори. Ренър се извърна със святкащи очи.

— Откъде знаеш?

— Работил съм с него преди. Той е професионалист. И което е по-важно, ако проговори, само ще си навлече беля. Знае го много добре. Няма друг избор, освен да се придържа към историята, която разказа на Келсо. Двамата с Глейз пийнали малко повече, скарали се на паркинга и после отишли към складовете да разрешат спора. И двамата се наранили, но тъй като Вейдън е бил в безсъзнание, първи Глейз е разказал историята си на Келсо. И тъй като Глейз е свързан със Слейтърови, в затвора е бил прибран Вейдън. Той знае, че ако държи устата си затворена, след ден-два ще го пуснат. Келсо не може да го държи дълго време.

— Ами ако Келсо те приклепти? Това съвсем не ме прави спокоен, Гътри.

Гътри не изглеждаше разтревожен.

— Бях готов с историята за Матрис Мати, нали? Той се хвана.

— Но сега между теб и Вейдън има връзка. Някой може да се усъмни.

— Единствената връзка съществува в главата ти. Келсо няма да я направи. Съмнявам се дали този човек се е замислял над нещо през последните двадесет години. Ти го видя вчера. Почти не се разделя с бутилката. И Вейдън, и аз му дадохме съвсем приемливи версии, а най-лесното нещо за Келсо е да им повярва. Той не е от тия, които си дават много зор, повярвай ми.

— Ами Глейз? — предизвикателно продължи Ренър. — Няма начин да не си помисли, че между теб и Вейдън има връзка. А тъй като аз съм с теб, ще загрее, че и аз съм замесен.

— Може би. Не е сигурно. Всъщност няма значение. Ако сме прави, и той също търси тази кутия, така че последното нещо, което ще иска, е да се забърква с местните власти. Ще се придържа към историята си. Нищо друго не може да направи.

— А жената?

— Видя ги снощи двамата. Глейз ѝ е завъртял главата. Ще повярва всичко, което ѝ каже. — Гътри се облегна на стола и протегна краката си. — Струва ми се, че най-добре ще бъде да изчакаме Глейз да свърши цялата работа.

Ренър го изгледа навъсено.

— Какво искаш да кажеш?

— Глейз е влязъл под кожата на женската. Също като Лъопаж миналата година, както разбрах от теб. Изглежда върши работа. Нека оставим Глейз да я убеди да му покаже пещерите. По дяволите, защо да не го оставим да отиде и да вземе кутията? Няма смисъл да рискуваме вратовете си, ако той може да го направи. Ще го държим под око.

— И после какво?

— После, мисля, че за всички ни ще бъде най-добре, ако Глейз и госпожица Слейтър претърпят нещастен случай, докато се гмуркат в пещерите. — Гътри се усмихна. — По дяволите, всички знаят колко опасен е този спорт.

Ренър се подвоуми и после бавно кимна.

— Да, мисля, че си го замислил доста хитро. — Беше страшно благодарен, че Гътри е с него. Гътри щеше да извърши убийството. Той бе професионалистът.

— Има само едно нещо — додаде хладно Гътри.

— Какво е то?

— Ти не разбираш. Вейдън е бърз. Много, много бърз. Но снощи Глейз е бил малко по-бърз.

Ейми се надигна от креслото, където нахвърляше бележки върху последната част от Скрити демони, и отиде да надникне през рамото на Джед. Той довършваше плана за клетката, който бе започнал преди няколко дни. Прецизността на чертежа и красивите печатни букви на Джед я накараха да поклати удивено глава.

— Никога не бих имала търпение за такова нещо — отбеляза тя. — Съвършена е. И най-малкият шарнир, всяка една извивка — всичко е на листа.

Джед я погледна развеселен.

— А аз не бих имал търпението да съчиня история от сто хиляди думи, дори да имах достатъчно въображение за това. И тъй, предполагам, че сме квит.

— Ще направиш ли тази клетка като се върнем в Калифс Бей?

— Мислиш ли, че ще се продаде?

— За нула време! Джед, смятам, че за твоите клетки има огромен, още необхванат пазар. Като ги излагаш в тази малка галерия в

Калифс Бей, още нищо не правиш. Трябва да влязат и в други магазини, може би и в магазини за домашни любимци. Хората харчат стотици, дори хиляди долари за екзотични птици. Изобщо няма да ги стресне идеята да купят и красива клетка с птицата.

— Галерията в Калифс Бей продава всичко, което успея да направя — напомни ѝ спокойно Джед. — Нямам време за повече клетки, които да давам на други места.

Ейми си вдъхна смелост и изрече:

— Би имал достатъчно време, ако напуснеш държавната работа.

Последва напрегната тишина. Джед я гледаше с неразгадаем поглед. Ейми затаи дъх. Накрая той бавно каза:

— Толкова много ли те тревожи тя?

— Може да те убият някой ден.

— Това е моята работа. С това се занимавам.

— Занимавал си се миналия месец и миналата година, и седем години преди това, но никъде не е казано, че трябва да продължаваш.

Джед бавно стана, докато се извиси над нея. Стисна раменете ѝ с ръце.

— Каж ми нещо — помоли меко той. — Ще прекратиш ли връзката ни заради работата ми, след като приключи с тази бъркотия ту?

Изумена, Ейми си пое дъх.

— Така ли мислиш? Че ще използвам твоите... твоите специални таланти и после, когато не ми трябва повече, ще ти кажа сбогом?

— Никога не поиска да узнаеш с какво се занимавам. Но сега вече знаеш. Рано или късно ще трябва да помислиш върху това, и върху мен. — Думите му прозвучаха ниско и малко дрезгаво, с чувство, което тя не можа да определи.

— Джед, стига! Искам да напуснеш тази работа заради себе си. Тя е опасна. В нея няма никакво бъдеще.

Той леко я разтърси.

— Ще ме оставиш ли заради нея?

— Джед, моля те, ти нищо не си разбрал! — простена Ейми.

— Ще ме оставиш ли заради работата ми?

Ейми отстъпи назад, изтръгна се от болезнената му хватка. Очите ѝ горяха с чист, зелен пламък.

— Не, по дяволите, няма да те оставя заради работата ти! Мисля, че тя е ужасна. Мисля, че ти е сторила ужасни неща, и вероятно ще продължава да ти въздейства ужасно. Но няма да те оставя заради нея. Ние сме приятели, забрави ли? Не можеш да изоставиш приятеля си, защото не одобряваш работата му. Това е! Доволен ли си? Най-добре да сменим темата. Какво ще кажеш за една разходка до заливчето?

— Ейми, почакай...

— Ще си сложа сандалите. — Ейми се оттегли нагоре по стълбите. Чувстваше очите му върху себе си, докато отиваше към стаята.приятели, повтори си тя наум. Каква шега! Приятелството не покриваше и една стотна от това, което изпитваше към Джед, въпреки че определено бе част от него.

Тя намери сандалите и ги обу, като си помисли отново, че преди осем месеца мъж като Джед Глейз изобщо не би могъл да ѝ бъде приятел, още по-малко — любовник. Но и тя, сега бе по-различена, отколкото преди осем месеца.

Джед я чакаше долу до стълбите с упорито и напрегнато изражение на лицето.

— Ейми — започна той, докато тя слизаше леко надолу, — наистина ли мислиш така?

Тя се намръщи.

— Какво да мисля така?

— Че работата ми няма да повлияе на отношенията ни. Че те ще останат същите, след като си заминем от Орлеана.

— Наистина мисля така. — Тя го изгледа критично. — Защо трябва да променям отношението си към тебе?

— Защото не си от жените, които биха искали да имат нещо общо с мъж като мен — каза ѝ той през стиснати зъби.

— Но нали вече имам нещо общо с теб — изтъкна мило тя, със съживило се чувство за хумор. — Следователно, трябва да приемем, че или в доводите ти нещо куца, или не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

Той помълча няколко секунди.

— Научаваме много един за друг напоследък, нали?

— Доста. Готов ли си за разходката? — Без да дочака утвърдителен отговор, тя се запъти към вратата.

Джед я последва и се изравни с нея. Тръгнаха към пътеката, която водеше надолу към заливчето.

— Благодаря, Ейми — промълви той тихо накрая.

— За какво? За това, че не заплашвам със скъсване, ако не обещаеш да напуснеш работата си, ли?

— Затова, че ме приемаш такъв, какъвто съм. — Беше близо до нея, но не я докосна. Вниманието му бе насочено към една кръжаща в небето чайка. — Не всеки би желал, или би могъл да го направи.

— Затова ли си станал толкова добър в ролята на хамелеон?

Той я погледна със странен поглед.

— Хамелеон?

— Способен си да играеш определени социални роли, когато си поискаш. Правиш го инстинктивно, също както хамелеонът променя цвета си. Да вземем за пример как се държа с родителите ми. Остави ги да те смятат за сериозен, финансово стабилен кандидат за ръката ми. Кони от Калифс Бей, и вероятно всички останали в града, мислят, че си ексцентричен, опитващ се да пробие човек на изкуството, който от време на време работи и като инженер, за да свързва двата края. За Ханк и Роузи си приятел на семейството, който спи с мен и чиито намерения, както се надяват те, са почтени. Доктор Стърн мисли, че си врял и кипял мъжага, който знае как да се справя при бой с ножове.

— Е, и? — каза Джед с тихо предизвикателство в гласа. — Ти искаш истинският Джед Глейз да се изправи и да се разкрие?

Ейми се усмихна и поклати глава.

— Няма нужда. Реших, че истинският Джед Глейз включва всички гореизброени и може би още няколко интересни личности, които ми предстои да откроя.

Джед взе ръката ѝ и вплете пръсти в нейните.

— Внимавай с това твое въображение, скъпа! Понякога то изцяло те обсебва.

— А ти внимавай с твоя скептичен реализъм, Джед! Понякога той изцяло те обсебва.

— Може би твоите фантазии добре балансират моя реализъм.

— Може би. — Те вървяха мълчаливо, докато стигнаха до заливчето и тогава Ейми каза кротко. — Искам едно нещо да ти стане ясно.

— Да?

— Да. — Тя шеговито възпроизведе лаконичния му тон. — Не бих прекратила връзката ни заради работата ти, но това не означава, че я одобрявам. Мисля, все пак, че трябва да я оставиш.

— Хайде да говорим за нещо друго — предложи хладно Джед.

— Като?

— Като слизането в пещерите.

Ейми кимна с нещастно изражение на лицето.

— Надявах се, че ще искаш да отложиш гмуркането за малко, докато ти зарасне раната.

— Ще рискувам. Ножът на Вейдън не ме нарани толкова лошо. Изглеждаше по-зле, отколкото е в действителност, заради кръвта. До утре или вдругиден трябва да бъда готов да вляза пак във водата. Ще си сложа лепенка на ръката, ако от това ще се почувстваш по-добре. Тя би трябвало да ме предпази от водата.

— Решил си на всяка цена да се гмуркаш, а?

— Трябва, Ейми. Вече ти обясних, че не можеш да оставиш нещата висящи. Неприятностите вече започват.

— Вейдън?

Джед кимна.

— Твърде голямо съвпадение е, че тъкмо мен си избра да нападне снощи.

— Той може би работи сам. В края на краищата, и Лъопаж дойде сам. Може би Вейдън е бил приятел на Лъопаж и е научил за кутията от него — предположи припряно Ейми. Пъргавият ѝ ум започна да твори сюжет, който би отложил гмуркането до безкрайност. — Всичко се връзва. Той тъкмо е смятал да види как стоят нещата с кутията. Но нищо не е станало, защото ти си го спрял. Сега е в затвора и можем да си отдохнем. Келсо ще го изрита от острова, дори и да го пусне. Келсо не оставя смутители на реда да се мотаят дълго наоколо.

Устата на Джед се изви в лека усмивка. Пусна ръката ѝ и прокара закачливо пръсти през развяната ѝ от вятъра коса. Разтърси я нежно.

— Ненаправно все повтарям, че имаш наистина творческо въображение, скъпа.

Ейми трепна. Изражението на лицето ѝ стана печално.

— Ти не приемаш тази версия?

Той нехайно повдигна широкото си рамо.

— Не съм сигурен. В нея има някаква логика, като се изключи фактът, че не ни казва как, всъщност, Лъопаж и Вейдън са научили за кутията.

— Подробности — присмя се тя.

— В това съм добър аз — напомни ѝ Джед. — В скучните малки подробности.

Ейми отстъпи пред неизбежното.

— Добре. За кога да планираме гмуркането? — Не си даде веднага сметка за леката тръпка, която премина през нея, след като прие, че завръщането в подводните пещери предстои съвсем скоро.

Но Джед усети потреперването ѝ. Видя и мрачната решителност, която замести топлия блясък в очите ѝ. Копнееше да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже, че няма да се гмуркат, да я увери, че е в безопасност и че може да я защити, без да се налага да вадят кутията. Но не можеше да даде такова обещание. Около тях се мътеше нещо и той по никакъв начин не можеше да го пренебрегне.

Джед се спря на пясъка и хвана Ейми за ръцете.

— Мила, ако имаше възможност да се действа по друг начин, щях да го направя. Вярваш ли ми?

Тя прие и се усмихна с разбиране, чисто по женски. Леко докосна с пръсти лицето му, като грациозно водорасло, протягащо се под водата, да го погали.

— Вярвам ти, Джед. Ще направим както искаш.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Боже мой, не мога да повярвам, че онази нощ си слязла в пещерите само с един прожектор. Трябвало е да имаш поне още един за всеки случай. За предпочитане — два. Даваш ли си сметка какво можеше да се случи, ако батериите бяха отказали? — Джед бавно крачеше около купчината принадлежности за гмуркане, които двамата с Ейми бяха струпали на пода на всекидневната. Спретнато подредени за оглед бяха кислородни бутилки, регулатори, прожектори, въже с макара, плавници, ножове и още някои други неща.

Бяха минали два дни от инцидента с Вейдън.

С типична за него грижа и за най-малката подробност, той вече бе прегледал всяко нещо по два пъти. Бе накарал и Ейми да направи същото, и започваше трети оглед. Както се оказа, Джед Глейз твърдо вярваше, че екипът на другарчето по гмуркане трябва да се познава не по-зле от собствения. Особено що се отнася до гмуркане в пещери. Доверяваше се на старата максима, че животът на водолаза би могъл да зависи от екипировката на спътника му.

Докато слушаше назидателните му думи, на Ейми й беше забавно, но в същото време в ума й изплуваха образите от кошмарите.

— Повярвай ми, Джед, много добре знаех какво може да се случи.

— Прожекторите често се развалят, също като сигналните лампи.

— Знаем, Джед.

— Плуването в пещера без прожектор прилича на...

Той внезапно спря, Ейми довърши изречението с учудващо спокоен глас:

— На плуването вътре в гробница. Тази мисъл неведнъж ми мина през ума онази нощ, Джед.

— И ти влезе в онази пещера с полупразна бутилка. Без всякаква сигурност. Ако се беше случило нещо, нямаше да имаш резерв дори за една минута.

— Знаем, Джед.

Той промърмори нещо, което прозвуча едновременно ядосано и отегчено, докато се навеждаше да извади ножа от ножницата.

— Защо, изобщо ти говоря тия неща? Тогава ти явно си мислела, че нямаш избор. Но, по дяволите, Ейми, поела си страхотен риск онази нощ.

— Пещерите далеч не приличаха на дулото на пистолета на Лъопаж. По-късно си дадох сметка, че всъщност пещерите ме бяха ужасили повече. Мисля, че след като реших да скрия кутията, просто изключих нещо в себе си. Това ми позволи да действам, без да мисля за страха. Но след това никога не съм имала кошмари за пистолета, само за пещерите.

Джед върна ножа на мястото му и приседна до нея. Гледаше я внимателно, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Мога да се опитам да вляза сам. Ти ще ме чакаш на изхода. Ще видя дали има някакъв шанс да намеря кутията по твоето описание.

Ейми поклати глава, вече бе решила.

— Не. Категорично не. Няма да влизаш сам. Ако изобщо съществува ситуация, в която човек се нуждае от спътник, това е тази. Освен това, не мога да ти кажа точно кой тунел беше. Знам, че минах покрай два или три, преди да реша къде да оставя кутията. Единственото, което помня ясно, е един завой на главния проход. — Тя внезапно разбра какво, може би, го тревожеше. — Страхуваш се, че ще изпадна в паника?

Той леко се усмихна и поклати глава.

— Майтапиш ли се? След начина, по който си се държала, когато Лъопаж ти е извадил пистолет? Не. Ти си смело момиче. Като се вземе всичко предвид, не си от тия, които се паникьосват. Винаги бих ти доверил тила си.

Суровото му одобрение я стопли.

— Онзи първи ден, когато ходихме да се гмуркаме в заливчето, не се държах много добре.

— Тогава за пръв път влезе във водата след преживяването си отпреди осем месеца. Не можеше да не си нервна. Но нямаше проблеми, когато изследвахме онзи самолет.

Тя кимна.

— Вторият път бе по-лесно.

— Ако и този път почувстваш същото, ще излезем докато се съвземеш, и ще опитаме пак по-късно. Няма да бързаме. Кутията не може да е много навътре. Ти не си имала нито време, нито въздух да отидеш далеко.

Ейми си пое дъх, като си спомни как се страхуваше да не ѝ свърши въздухът тогава. Не каза на Джед, защото знаеше, че това само ще го разстрои, но истината бе, че докато дойде време да се върне, бе останала почти без въздух. Едва бе успяла да излезе от пещерата.

— Щом стана дума за въздуха — продължи Джед, като стана и възобнови проверката си, — ще се придържаме към стандартното правило за безопасност. Няма да използваме повече от една трета от запаса вътре. Ще приемем, че другата третина ще ни бъде нужна да излезем, и ни остава една допълнителна третина за всеки случай. Ако, който и да е от нас двамата свърши своята първа третина, връщаме се. Разбрано?

Ейми кимна послушно и после безуспешно се опита да прикрие леката си усмивка.

— Защо оставам с впечатлението, че ти ще бъдеш капитанът в това начинание?

— Вероятно защото аз съм този, за когото се предполага, че не пренебрегва детайлите — подчерта той. — Сега млъкни и внимавай.

— Да, сър.

Той не обърна внимание на прекалено послушния ѝ тон.

— Ще дублираме всичко — регулатори, прожектори. Ще закрепим ножовете на ръцете, вместо на краката си. Иначе може да се закачат на нещо по пътя. За да имаме по-малко препятствия, ще обърнем плавниците обратно. Не трябва да оставяме нищо стърчащо. Последното нещо, от което се нуждаем, е да заплетем някъде част от екипировката.

— Разбирам. — Ейми погледна подредените водолазни принадлежности. — Знаеш ли, Джед, това, за което се тревожех най-много онази нощ, бе да не разбутам тинята. Имаше добра видимост, това си спомням. Водата беше много бистра, но...

Той кимна мрачно.

— Но видимостта е можела да спадне до нула, ако без да искаш бе бутнала тинята с плавник, или бе докоснала тавана с бутилката. Водата е можела да стане толкова мътна, че си щяла да бъдеш като

сляпа — никаква полза е нямало да има от твоя прожектор. — Той прокара пръсти през косата си. — По дяволите, Ейми, само като си помисля за това...

— Не мисли за това. Аз се опитвам да не го правя, повярвай ми. — За момент се почувства така, сякаш този път тя трябваше да се преборва с нечие свръхактивно въображение — този път на Джед. — Ще внимаваме. Ще направим всичко според правилата. Ще го разиграем добре, предпазливо, и ще те сложим да командваш. Какво ще кажеш?

— Може би трябва да направя всичко сам.

— Вече обсъждахме това. Той въздъхна.

— Права си. Добре, да се върнем на въпроса. Доволен съм от въжето. Добро е, светло. Ще се държим непрекъснато за него, дори ако видимостта е сто процента. Ще стане лошо, ако водата се размъти бързо, и не сме до него.

— Не се притеснявай, нямам намерение да го изпускам. — Макаратата с найлоновото въже щеше да бъде в Джед, тъй като той щеше да бъде отпред. Щяха да го завържат на изхода и Джед щеше да го размотава навътре. То не само щеше да маркира обратния път, а щеше да е и единственият начин да намерят изхода, ако се случеше нещо сериозно. Едничкото обезопасително средство, което Ейми се бе сетила да използва при първото си гмуркане в пещерите, бе въжетото с макаратата на Лъопаж. Беше се вкопчила в него с всички сили, докато се бяхтеше, обезумяла, да излезе на повърхността.

Джед приклезна.

— Искам да ми начертаеш план на това, което си спомняш от пещерите, и от онази малка карта на Лъопаж. Предполагам, че не си я запазила, нали?

Ейми поклати глава.

— Не. Пъхнах я в кутията със смарагдите, писмата и снимките. Тя беше просто още едно доказателство, което исках да скрия. Не беше много подробна, Джед. Показваше първите няколко фута от главния проход и няколко странични коридора, и това бе всичко. Когато Уаймън е скрил кутията първия път, явно е било близо до изхода, още в първия страничен тунел. Поне така изглеждаше на онази малка карта.

— Но ти не я скри пак там?

— Не. Исках да я сложа колкото може по-далеко. Исках да стои скрита там завинаги. Само това ми беше в ума онази нощ. — Ейми го погледна. — Джед, ако наистина я намерим, трябва да унищожим всичко в нея. Писмата, снимките, всичко.

— Ще се погрижим за опасните неща — обеща той. — Това е целта на тази малка експедиция.

И двамата не споменаха за смарагдите. За Ейми те бездруго бяха свързани с останалото съдържание на кутията и следователно спадаха към опасните неща. Но беше сигурна, че Джед не гледа така на тях.

Джед се изправи още веднъж и отиде до масата, на която бе чертал плана за последната си клетка. Взе лист и го подаде на Ейми, заедно с един молив.

— Искам да начертаеш всичко, което си спомняш, мила. Започни от входа. Каза, че там имало малко въздушно пространство над водата?

Ейми кимна, припомняйки си. Посегна да вземе хартията и молива.

— Не е повече от няколко фута. След това таванът леко се снишава и то изчезва. — Тя го погледна неспокойно, докато чертаеше. — Не съм много добра в това. В рисуването, искам да кажа. Нямам чувство за перспектива. За последен път учих рисуване в трети клас.

— Просто направи каквото можеш. — Той приклепна до нея, като надничаше напрегнато в листа, по който тя започна да скицира входа с езерцето.

Докато чертаеше усърдно тъмното зейнало гърло, крехкото връхче на молива се счупи. Джед търпеливо го взе от нея, наостри го и отново й го подаде. Без да промълви нито дума, Ейми се залови пак за работа. Джед я гледаше известно време, после поклати глава.

— Не го скицирай от този ъгъл. Опитваш се да го направиш, сякаш ти самата си вътре. Дай ми напречен разрез. Нали знаеш, отстрани. — Той взе молива за момент и й показа какво имаше предвид.

— Казах ти, че не съм много добра в чертането — оплака се Ейми, докато вземаше отново молива. Започна отначало, докато накрая изфабрикува един леко спускащ се надолу проход, който рязко извиваше вдясно. Чувстваше се притеснена, че Джед наблюдава през рамото й. Опита се да скицира и това, което си спомняше от двете странични пещери, които бе забелязала онази нощ.

— Колко дълго плува, преди да минеш покрай първата странична пещера? — попита Джед.

— Не си спомням. Не обръщах внимание на подробности от този род. Спомням си просто, че видях тъмния отвор отляво и си помислих, че не е достатъчно далеко. Минах покрай втората пещера малко по-късно.

— Колко по-късно? Няколко секунди? Няколко минути?

— Не си спомням, Джед! Просто продължих да плувам, като си мислех, че трябва да отида по-надълбоко, преди да скрия кутията.

— Добре, добре, не се разстройвай.

— Не се разстройвам — отговори ядосано тя. Той повдигна едната си вежда в подигравателно — скептичен жест, но нищо не каза.

— Продължавай. Спомняш ли си още нещо от пещерите? Сталактити? Сталагмити?

През ума на Ейми бегло премина спомен за някакви назъбени остриета, висящи от свода, и други — устремени нагоре. Тя присви уста.

— Да. Главният проход бе доста широк, но вътрешността беше неравна и назъбена. Пещерите са се оформили от потоци лава и са се запълнили с вода по-късно.

Джед почука с пръст по листа.

— Това значи, че трябва да сме свръхпредпазливи, за да не закачим екипировката, или да не бутнем нещо, без да искаме.

Ейми се върна към чертежа си, като се мръщеше напрегнато в опита си да пропъди образите от кошмарите и да сведе спомените си до една проста скица.

— След като минах втория проход, разбрах, че не мога да плувам по-навътре. В бутилката не беше останал много въздух.

Джед я изгледа невесело.

— Не ми напомняй.

— Малко след втората пещера свърнах в трета странична пещера. Входът ѝ изглеждаше по-висок, отколкото на другите. Влязох малко навътре, оставих кутията, обърнах се и заплувах обратно.

— Сигурна си, че си минала само покрай два прохода, докато скриеш кутията?

— Така мисля, но, Джед, знаеш как е в пещерите. По-тъмно от нощ. Имах само един прожектор, и той не беше много голям.

Възможно е да не съм забелязала някои малки странични отвори. Изобщо не съм имала намерение някога да вадя тази кутия. Не съм и мислела да правя скица за евентуални бъдещи справки.

Джед не обърна внимание на острия ѝ тон.

— Знам. Добре, ще започнем да се оглеждаме за странични проходи, след като минем двата, които си спомняш. — Той се изправи, и ѝ подаде ръка да стане. — Готова ли си?

— По-готова от когато и да било.

Той се вгледа в лицето ѝ за момент, после кимна рязко, без да каже нищо. Обърна се да прибере екипите, разпръснати по пода.

Ейми упорито избягваше да погледне към входа на пещерата, докато се катереше по скалите и навлизаше във водата. Но въображението ѝ се сля с твърде живите спомени и с крайчеца на окото си тя съзря мястото, където бе лежало тялото на Лъопаж. Нападнаха я спомени за вторачения му мъртъв взор, осветен от фенерчето през онази ужасна нощ. Тя се освободи от тях, като си спомни, че трябва да се съсредоточи върху настоящата си задача. Животът на Джед, както и нейния, можеха да зависят от това дали внимава по време на гмуркането.

През деня скалистото дъно на езерцето можеше да се види съвсем ясно. Сега не изглеждаше толкова коварно, както през нощта. Но веднага щом си сложиха плавниците и навлязоха в зейналия тъмен отвор на пещерата, топлата, ясна светлина на слънцето стана безполезна. Вътре ги чакаше най-тъмната от всички нощи.

Тъмнината изглеждаше още по-наситена, тъй като трябваше да се плува през нея. Водата придаваше на абсолютния мрак още едно измерение.

Прожекторите им осигуряваха тясна пътека през водата, един коридор на видимостта, който прорязваше зона на безопасност през черните дълбини. Когато Ейми погледнеше встрани, надолу, или назад, осветената пътека изчезваше и оставаше само един безкраен воден мрак.

Ейми здраво се държеше за найлоновото въже, което Джед развиваше от макаратата в ръката си. Бяха го завързали около един камък в езерцето и още веднъж — вече вътре. От време на време Джед

поспираше да го завърже и на други места докато плуваха. Когато му се наложи да се докосне до някоя издатина в пещерата, го правеше внимателно, с предпазливи движения, които отразяваха неговия страх от крехката природа на пещерните повърхности.

Ейми се заслуша в звука на собственото си дишане и остана доволна от сравнително нормалния ритъм. Не можеше да отрече, че е малко нервна, но се контролираше. Опита се да погледне аналитично на нещата, като се застави да се съсредоточи върху това, което я заобикаляше.

Първото нещо, за което си даде сметка, бе, че си спомня много малко подробности. Беше си припомнила, например, острите сталактити и сталагмити, но не мислеше, че са толкова много. Пещерата бе по-широка близо до входа, отколкото ѝ се бе сторило през онази октомврийска нощ. Разбира се, сега разполагаха с повече осветление. Може би разликата идваше оттам.

Видимостта по посока на лъчите бе отлична. От време на време малки бледи същества попадаха в плен на чуждото слънце — прожектора на Ейми. Предположи, че са дребни скариди, или някакви други морски същества, които се бяха приспособили напълно, към живота във вечната нощ. Знаеше, че ако хване някое и го изследва, то несъмнено щеше да се окаже сляпо. Други сетива, различни от зрението, бяха съдбоносно важни за тяхното оцеляване в света на пълния мрак.

Пред нея Джед спря. Ейми заплува по-бавно, като сметна, че той отново иска да завърже въжето. Вместо това той ѝ даде знак да дойде по-близо. Насочи лъча от прожектора си към лявата стена на прохода. Видя се отворът на друг коридор. Джед вдигна пръст в безмълвен въпрос дали това е първата от двете странични пещери, за които си бе спомнила Ейми. Тя кимна. Джед се обърна и отново заплува напред.

Докато минаваше край коридора, Ейми насочи лъча на прожектора нататък. Едва се сдържа да не потръпне, и чу как регулаторът регистрира ускореното ѝ дишане. Стегна се и се опита да се успокои. Все още се владееше.

Малко по-нататък Джед отново спря, като този път сочеше към втората странична пещера. Ейми кимна и Джед отново тръгна напред, развивайки найлоновото въже след себе си.

Когато той спря до трети страничен проход, Ейми го загледа смутено. Ако не я лъжеше паметта, трябва да бе оставила кутията тук, но мястото изглеждаше по-различно. Входът бе по-тесен. И къде беше чупката, която ѝ се струваше, че бе видяла тогава? Погледна към Джед и му даде да разбере, че се колебае. Той кимна и свърна към прохода, който бе широк колкото да мине един човек с кислородната си бутилка. Ейми плуваше след него.

Зад тясното отворстие пещерата се разширяваше значително. Имаше достатъчно място човек да се обърне. Ейми завъртя прожектора да огледа наоколо и не забеляза нищо познато. След толкова много кошмари навярно би трябвало да си спомня прохода доста добре. Може и да не беше той в края на краищата. Може, съвсем обяснимо, да бе пропуснала тесния страничен отвор онази нощ и да бе отишла в друга пещера.

Тъкмо се канеше да даде знак на Джед, че това не е мястото, което търсеха, когато прожекторът ѝ улови странно отражение близо до свода на пещерата. Вместо назъбената повърхност на свода, тя видя само някакво плоско, сребристо огледало. В ума ѝ просветна нещо и тя заплува нататък, усещайки върху себе си погледа на Джед.

Ейми внимателно надигна глава и откри, че догадката ѝ е била правилна. Там имаше въздух вместо вода. Джед заплува към нея и светлината от прожектора му затрептя отдолу.

Ейми изплю мундщука на регулатора и бутна маската си нагоре. Бе заинтригувана от откритието.

— Погледни това, Джед. — Тя направи дъга с прожектора, обхващайки надводното пространство. То нямаше повече от десет фута в диаметър. Над водата се показваше връхната част на една скала. Ейми заплува към нея.

— Предполагам, че това не е пещерата, където си скрила кутията? — В гласа на Джед се прокрадваше нетърпение.

— Не, но не е ли страхотно? Кой би предположил, че тук долу има въздушно пространство? Трябва да се е оформило, когато пещерите са били наводнени още в началото. Тази пещера не се е запълнила напълно с вода. Не мирише много лошо. Може би в скалите над нас има някакви цепнатини, които пропускат малко свеж въздух.

— Ейми, не сме дошли да изследваме тия пещери. Хайде да продължаваме. — Джед започна да слага отново маската си.

— Само една секунда — помоли Ейми, — искам да видя колко е широка тази издатина. — Тя доплува до нея и вдигна ръка да се хване за скалата.

— Внимавай за ръцете си. Не можеш да видиш какво има там.

— Тук няма нищо — увери го Ейми, като се повдигна малко, хванала здраво скалата. Така можеше да вижда и от другата страна на издатината.

Тя прокара светлината на прожектора по повърхността и откри, че се взира в празните очни дъна на човешки череп.

Писькът ѝ отскочи от стените на пещерата, запълвайки тясното пространство с ужасния си ек.

— Ейми! О, Господи... — Джед се спусна напред, опитвайки се да я прихване, докато тя цапаше непохватно във водата. — Ейми, какво има? Какво стана? — Той я подкрепи с едната си ръка, другата използваше да се държи над водата. Насочи светлината към издатината.

— Скелет, Джед. Там горе. Това е Уаймън — избъбри задъхано Ейми. — Той трябва да е.

— Добре ли си? — загрижено я попита.

Ейми кимна безмълвно, опитвайки се да се успокои. Джед я пусна и заплува към издатината. Като се повдигна с една ръка, той огледа скалистата повърхност.

Ейми наблюдаваше с ужас, като се чудеше на хладнокръвието на Джед пред тази зловеща гледка. Когато той най-последно се пусна от издатината и се върна при нея, изглеждаше странно замислен.

Ейми преглътна, като се опита въпросът ѝ да прозвучи рационално:

— Какво мислиш, че се е случило, Джед?

— Засега бих казал, че някой се е страхувал да не би тялото да изплува на повърхността. Който и да го е убил, явно е решил да го остави тук, за да не го завлече течението до входа. Виждаш ли тази линия? Приливът не стига до тялото.

— О, Господи, Джед, това наистина се е случило, нали? Точно както ми каза Лъопаж. Майка ми е скрила тялото тук, след като го е убила. Какво ще правим?

— Със скелета ли? Нищо. Лежал е тук двадесет и пет години. Може да си лежи вечно. Хайде, имаме работа. — Джед намести

маската си и се гмурна.

Ейми погледна нервно назад и лапна отново мундщука. Сложи си маската и влезе под водата. Прожекторът ѝ веднага улови Джед. Той я изчакваше да мине пред него. Тъй като се оттегляха по въжето, обърнаха реда, по който се движеха. Ейми го хвана и заплува напред, като си казваше, че не трябва да мисли за скелета. Джед я последва, навивайки въжето.

Ейми стигна до тясното гърло на прохода и се позабави, за да се провери внимателно.

Изведнъж водата край нея сякаш се разтресе. Тя почувства вибрациите от падащата пясъчна маса, едновременно с опъването на въжето в ръцете си. Водата започна да се размътва от надигналата се тиня. Само за секунди светлината от прожектора на Ейми се оказа безполезна. Лъчът едва проникваше през ослепяващата мътилка.

Ейми, която се бе хванала леко за въжето, сега го стисна здраво. Ако го пуснеше, никога нямаше да го намери в тази тинеста супа. Ако го загубеше, можеше да се смята за загинала. Бе изгубила чувството си за посока. Нямаше по какво да се ориентира накъде да се обърне в коридора. Без въжето не можеше да различи дори къде е горе и къде — долу. Не можеше да вижда на повече от няколко инча пред лицето си.

Даде си сметка за всички проблеми, които се струпаха изведнъж, както и за възможната им причина. Нещо, може би просто промяната в налягането на водата, причинена от нея, докато е минавала покрай някое по-неустойчиво място, е дало начало на свличане. Падащата маса е вдигнала наоколо невероятен облак от тиня. Но най-голям шок изпита, когато подръпна леко въжето и не получи ответния отговор от страна на Джед.

Въжето не помръдваше в ръцете ѝ. Молеше се това да се дължи на факта, че Джед все още се държи за макарата от другия край на свлачището. Но знаеше, че може и да означава, че макарата е затисната. Джед, може би, също бе затиснат.

Внимателно, напълно даваща си сметка, че може да вдигне още тиня, Ейми се върна обратно по въжето. Продължаваше да държи прожектора светнат, защото макар да не ѝ вършеше работа, беше по-добър от ужасяващата, потискаща тъмнина, която би се спуснала върху

нея, ако го изключеше. Насочи го към въжето и откри, че то едва се различава във водата.

Не трябваше да плува дълго, преди да стигне до натрупаната пясъчна маса, която бе блокирала тесния отвор на прохода, през който току-що се бе промъкнала. Тя внимателно се опита пак да подръпне въжето, като разбираше, че може да надигне още тиня. Джед все още не отговаряше.

В нея се надигна страх по-силен от всичко, което бе изпитвала до този момент. Ако Джед бе притиснат от свлечената пясъчна маса, и ако бе изпаднал в безсъзнание, можеше да е вече мъртъв. Ако бе в съзнание, но хванат в капан, трябваше да стигне до него преди въздухът му да свърши. Сигурно вече привършваше първата третина от запаса. Джед бе подчертал, че когато стигнат тази граница, трябва да се връщат. Щяха да имат нужда от почти още толкова, за да се върнат обратно. Оставаше третата част, която да го поддържа жив, докато тя разчистваше прохода.

Веднага се залови за работа. Все по-малко се тревожеше от вероятността да причини ново свличане. Толкова много неприятности вече се бяха случили, че нямаше смисъл да се безпокои за следващото възможно бедствие.

Докато ровеше в тинята, се натъкна на малка планина от чакъл и пясък, блокираща входа към страничната пещера. Сложи прожектора на дъното на пещерата. Като се държеше с една ръка за въжето, използва свободната да зарови пръсти в купчината. Мътната вода се завъртя около нея, но не падна още пясък.

Ейми не се и опита да разгадава манометъра. Нямаше смисъл да пресмята колко въздух ѝ остава. Трябваше да продължава да работи, докато освободи въжето и открие какво се е случило с Джед. Нужна бе цялата ѝ воля, за да овладее представите, които сякаш напиреха да бъдат извикани във въображението ѝ.

Той трябваше да е жив.

Тя работеше сляпо, но упорито, като се опитваше да се убеди, че напредва, когато ѝ се стори, че долавя леко подръпване на въжето. Заляя вълна на облекчение. Веднага побърза да го подръпне и тя. Този път отговорът бе определен и осезаем.

Джед беше жив.

Ейми удвои усилията си. Няколко секунди по-късно почувства още една промяна. Не беше сигнал от Джед. По-скоро имаше усещането, че от въжето е повдигната тежест.

Ейми трескаво тръгна по него, докато стигна до точката, където то изчезваше под купчината пясък. Все още не виждаше нищо, но бе окуражена от факта, че ръцете ѝ по-лесно си проправяха път.

Няколко минути по-късно ръката ѝ срещна ръката на Джед. Не можеше да види нито нея, нито лицето му, но когато пръстите му за момент се обвиха около нейните, тя разбра, че всичко ще бъде наред.

След като се увери, че той е жив, се застави да намали темпото и да довърши разчистването по-предпазливо.

Разбра, че Джед върши същото от своята страна. Заедно разшириха отвора и накрая той можа да се провре навън.

Ейми вдигна прожектора и се опита да освети едрата фигура на Джед, докато излизаше при нея. Улови отблясък от лъскавата метална бутилка, но това бе почти всичко.

Той протегна ръка и я докосна. Тя почувства настоятелността в жеста му и схвана, че ѝ нарежда да тръгне обратно към главния вход. Разбра по опънатото въже, че той все още държи макарата. Типично в стила на Джед Глейз — никога да не забравя за важните малки детайли.

Ейми стисна въжето и заплува.

Трябваше да напредва по-бавно поради слабата видимост. Съвсем лесно можеше да се натъкне на някоя издатина и да се нарани, или да предизвика ново свличане. Безкрайният облак от тиня все още продължаваше да се кълби пред прожектора.

Накрая слънчевата светлина, която започна да проблясва през водата, подсказа на Ейми, че е достигнала изхода. Водата продължаваше да е тъмна, но това не бе безкрайният мрак от вътрешността на пещерата. Ейми намери мястото, където бяха завързали въжето първия път и излезе на повърхността. Знаеше, без да гледа манометъра, че не може да им е останал въздух за повече от две-три минути. Няколко секунди по-късно Джед се показа до нея. Ейми си пое дълбоко дъх.

— Джед Глейз, никога не съм била толкова ужасена през живота си. Никога, никога вече не прави това, чуваш ли?

— Чувам те. Тъкмо се канех да ти кажа същото. — Ъгълчето на устата му леко се повдигна, докато сваляше маската. — Да се махаме по-бързо оттук, да се приберем и да си покрещим един друг на воля. Няма смисъл да се връщаме пак за кутията. Вероятно ще минат един-два дни, преди водата да се избистри отново.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Скелетът плуваше бавно и неумолимо към Ейми. Джед можеше да види сляпата напрегнатост в тези празни очи. Зъбите се хилеха подигравателно, а бледите костеливи пръсти, се движеха със странни гребящи движения, които тласкаха напред през черната вода тази твар. Дългите кости на краката се носеха бавно по течението.

Ейми бе уловена в капана на един водопад от скали. Не можеше да помръдне, докато скелетът на Уаймън се приближаваше. Краката ѝ бяха затиснати. Въздухът ѝ привършваше, а само след миг дългите мъртви пръсти щяха да се склучат около гърлото ѝ, изтръгвайки и последната ѝ глътка въздух. Ейми не гледаше към плаващия скелет, очите ѝ бяха върху Джед в безмълвна молба за помощ.

Но Джед също не можеше да се движи, оплетен в смъртоносен възел, направен от найлоновото въже, регулаторни тръби и ремъци от екипировка. В колана му имаше прекалено много олово. То го дърпаше надолу, беше му почти невъзможно да достигне ножа си, за да се освободи и отиде до Ейми.

Трябваше да отиде до Ейми, което означаваше, че трябва първо да се освободи. Но знаеше отнякъде, че сам няма да може да се развърже, че Ейми трябва да му помогне. А Ейми щеше всеки момент да се изправи срещу скелета на Уаймън.

— Джед! Джед, събуди се! Ти сънуваш! Събуди се, моля те!

Джед бавно започна да се освобождава от кошмара, усещайки ръцете на Ейми на раменете си. Можеше да чуе ясения ѝ глас, и частта от него, която още сънуваше, се вкопчи в звука, като търсеше начин да се измъкне от мътната, безкрайно тъмна вода на пещерния проход.

— Хайде, Джед, това е само сън. Отвори си очите и ме погледни.

Джед отвори очи и откри, че се намира в огряната от луната стая на Ейми. Тя бе коленичила до него на леглото, като го разтърсваше

нежно и му говореше. Можа да прочете загрижеността в очите ѝ на бледата светлина.

Джед премигна, изпъшка и бавно седна. Застави се да си поеме дълбоко въздух. Усети, че целият е изпотен. Чувстваше се странно смутен.

— Съжалявам за това — промърмори той. Разтри очи, като се мъчеше да пропъди образа на скелета, протягащ ръка към Ейми. — Трябва да е от четенето на ръкописа ти.

— Скрити демони? Кога го четеш.

— Прочетох част от него, преди да тръгнем от Калифс Бей, а днес по едно време хвърлих поглед на бележките ти — призна си той. Облегна се назад на възглавниците, като се опитваше да прогони и последната следа от обезпокоителния сън. — Имаш ли нещо против?

— Не, просто съм малко изненадана. Никога не си споменава, че искаш да го четеш.

— В Калифс Бей прочетох последните няколко страници през нощта, когато сънува лошия сън. Исках да видя дали написаното от тебе е толкова страшно, че да причинява кошмари. Но не беше от книгата, нали Ейми?

Тя въздъхна и легна до него.

— Не. Скрити демони по-скоро е начин да отхвърля част от безпокойството си. Съмнявам се, че моята книга е била причина за кошмара ти, Джед. Всичко дойде от случилото се днес следобед, нали?

— Не, не съвсем, макар че сигурно донякъде е заради него. — Той започна бързо да търси начин да избегне този разговор. — Бяхме се разбрали, че понякога е по-добре да не се говори за лошите сънища, спомняш ли си?

Тя се обърна настрани, като подпря главата си с ръка. Леко разбърканата ѝ коса съблазнително се спусна по раменете. Бяха се любили, и след това си беше сложила нощницата. Нейният вкус по отношение на нощниците му се струваше забавен, а също и много привлекателен. Даде си сметка, че я биваше в това отношение. Беше едновременно сладка и секси, невинна и съблазнителна, кротка и енергична. И притежаваше женска вътрешна сила, на която можеше да разчита един мъж. Джед усети познатата реакция на тялото си. Както обикновено, искаше му се хем да я закриля, хем да се нахвърли върху нея.

Ейми сякаш не забеляза неуловимата промяна в него. Умът ѝ явно бе съсредоточен върху други неща.

— Мисля си за това, което се случи в оная пещера.

— Недей — посъветва я той.

— Не мога да се възпра. Ти, може би си в състояние да изхвърлиш някои неща от главата си, но аз не мога. Каж ми истината, Джед! Моя ли беше грешката?

— За свличането? — Той обърна главата си на възглавницата и погледна в ясните ѝ, разтревожени очи. — Не, това определено не беше твоя грешка. Всъщност, не беше и моя. Просто бе едно от нещата, които могат да се случат в една подводна пещера. Затова гмуркането в пещери е толкова рисковано. В никакъв случай не започвай да се обвиняваш за това, което се случи днес. — Той замълча за момент, после каза на глас това, което мислеше през по-голямата част от следобед и вечерта. — Но това, което направи, беше опасно, Ейми.

— Искаш да кажеш, когато излязох през тесния отвор? Точно от това се страхувах. Не мисля, че ударих нещо, или че закачих бутилката в стената на пещерата, но може би съм го направила. Може би това е дало начало на свличането?

Той се претърколи, като я притисна и нежно прекъсна самообвиненията, слагайки дланта си на устата ѝ. Над ръката му очите ѝ се бяха разширили и го гледаха въпросително.

— Нямах предвид това. Исках да кажа, че стоя прекалено дълго време да ме изравяш. Използва целия си запас от въздух. Бе наченала последната третина, която трябваше да запазиш за връщането. Още няколко минути и можеше да не успееш да излезеш.

Тя бутна ръката му встрани.

— Не бих могла да те оставя там — изрече простичко. — Страхувах се, че си затрупан. Нямах как да разбера дали ще успееш да се освободиш.

Той се втренчи в нея и прочете истината в очите ѝ.

— Ох, Ейми — промълви дрезгаво, — какво направи с мен?

— Направила? Нищо не съм ти направила.

— Така си мислиш. — Той се наведе и леко докосна устните ѝ със своите. Притисна се до нея, така че да усети нарастващото му желание.

Тя трепетно се усмихна и обви врата му с ръце.

— Имам чувството, че искаш да смениш темата.

— Как разбра?

— Женска интуиция.

— Наистина ли? — Той отново се притисна до нея, усещайки с удоволствие мекото ѝ топло бедро. — Впечатлен съм. — Започна бавно да я целува, докато тя накрая с желание разтвори устните си.

Когато чу тихия ѝ стон, той почувства как собствената му възбуда и очакване набират скорост. Не за първи път Джед се удиви на нейния бърз отклик. Беше невероятен. Не беше му се случвало с друга жена. Започваше да привиква с това нейно качество, и го знаеше. Рано или късно щеше да му се наложи да посрещне последиците от това привикване.

Но точно сега искаше просто да се люби с нея, да се остави да го обгърне топлината ѝ, да намери онзи покой, който винаги изпитваше след това.

Джед бавно се откъсна от устата ѝ и започна да прокарва диря от горещи, влажни целувки надолу по гърлото и гърдите ѝ.

— О, Джед — прошепна Ейми, вплитайки пръсти в косата му. Надигна се към него. Въздъхна, когато той близна връхчето на едната ѝ гърд с език, и после нежно издърпа зърното с устни.

Положи ръка на корема ѝ, плъзна пръсти надолу към меките, къдриви косми между краката ѝ.

— Вече си топла и мека — промълви едва чуто.

— Ти никак не си мек. — В гласа ѝ прозвуча нежно удивление. Прокара дланите си по раменете и гърба му. После го докосна по-надолу. — Никак.

— Не съм, не и когато съм до теб — съгласи се той. От силното желание изпитваше болка. Това беше сладка, гореща болка, която можеше да бъде изтърпяна само защото знаеше, че накрая ще бъде задоволена. Сега тя го караше да се чувства като замаян. Продължи горещата диря от целувки по-надолу, покрай нейното очарователно пъпче, и надолу по бедрото ѝ. Внимателно раздели краката ѝ с ръка. Когато намери чувствителния център на нейната възбуда с устните си, Ейми ахна. Заби нокти в кожата му, а краката ѝ се раздвижиха неспокойно.

Опита се да се отдръпне леко от интимния контакт, като че ли не бе сигурна дали желае точно това. Но Джед бе усетил незабавната реакция на тялото ѝ и разбра, че тя го иска. Просто имаше нужда от малко повече убеждаване. Той нямаше нищо против да я убеди, нещо повече — желаше го. Подложи ръцете си под закръгления ѝ задник и продължи да я възбужда по нови начини. Стройното гъвкаво тяло на Ейми се стегна, а викът на растящото удоволствие беше като песента на сирена в ушите му.

— Джед, това е толкова... толкова хубаво. Не мога да издържа.

— Покажи ми колко е хубаво, любима...

Той продължи играта с езика си и бавно пъкна пръст във влажния отвор. Ейми сякаш подлудя под него. Джед знаеше, че кулминацията скоро щеше да погълне всичките ѝ сетива.

Когато тя настъпи, стягайки тялото ѝ в леки конвулсии около пръстта му, Джед се отказа от опитите си да сдържа собственото си яростно желание. Плъзна се по тялото ѝ, навлезе стремително в меката плът, тъкмо навреме, за да усети как последните ѝ конвулсии го притеглят дълбоко навътре. Неговата собствена реакция бе почти мигновена. Няколко секунди по-късно той силно потрепери, като викаше името ѝ на глас.

Ейми се държеше за него, докато той бавно слизаше на земята. Джед отвори очи и я видя как му се усмихва морно.

— Ти попита какво съм направила с теб — промълви тя. Бих казала, че въпросът по-скоро е — какво направи ти с мен.

Той поклати глава, твърде изтощен, приятно изтощен, за да спори. С неудоволствие се отдръпна от топлото тяло и легна кротко до нея.

— Заспивай отново, сладката ми! И двамата имаме нужда от почивка. В случай, че си забравила, да ти напомня — имахме тежък ден.

— Не съм забравила — отвърна тя. Чувствената нотка бе изчезнала от гласа ѝ.

Джед се изруга наум, че ѝ бе напомнил. Погали я по косата в опит да я успокои.

— Заспивай — промълви нежно отново.

— Джед, мислех си за онзи скелет — изрече бавно тя.

— Това е последното нещо, за което трябва да мислиш тази нощ.
— Думите му прозвучаха малко по-грубо, отколкото трябваше и Джед осъзна, че това е така, защото сцените от кошмара все още витаеха в подсъзнанието му. — Забрави за скелета. Той е на двадесет и пет години и нищо не може да ти направи. — Нямахте да позволи това, закле се мълчаливо той.

— Ами ако го намери някой друг?

— Никой няма да губи време в разследване на смъртен случай отпреди двадесет и пет години, Ейми! И никой няма да приеме автоматично, че това е Уаймън. Той отишъл в морето, забрави ли? Никой не изпитва съмнения относно тази история. Ако някой изобщо намери скелета, ще си помисли, че някой беден гмуркач се е промъкнал в пещерите и се е загубил. Успял да намери издатината, но нямало начин да се върне обратно.

Ейми потрепери в прегръдките му.

— Каква ужасна мисъл...

Той се усмихна накриво.

— Току-що ми дойде наум този малък сценарий. Не е зле за инженер с донякъде ограничено въображение, а?

— Може и да си прав. Може би си чел твърде много от Скрити демони.

— Сигурно е така. — Той взе нежно да я гали, докато тя накрая заспа.

Но мина доста време преди Джед да намери покой в съня. Лежеше буден, втренчил очи в тавана, размишлявайки за жената, която лежеше в прегръдките му, и за въздействието, което тя оказва върху него. Светът му се променяше и той не знаеше как да реагира на това.

През последните осем години бе преминавал от една задача на друга, без да гледа назад, нито пък много напред. Като че ли живееше в отрязан кадър от игрален филм — миналите и бъдещи части на филма вървяха без него. Кътър му бе казал, че работата, която върши, е важна, и Джед донякъде бе приел, че това е така. Бяха му казали, че има нужда от войни като него в един свят, който в много отношения бе управляван от вечните закони на джунглата. Джед бе естествен хищник. В някои отношения. Притежаваше талант за работата, която агенцията го караше да върши. Още от самото начало, сетивата му се

бяха приспособили лесно към уменията, необходими за неговото оцеляване. Прекалено лесно, може би...

В началото бе тласкан от горещото желание да възстанови справедливостта. Би направил всичко, за да накаже човека, убил Анди. Но успехът на първата му мисия го бе уловил в някакъв капан. Нямаше близък човек, който да го спре да поеме нова задача. И след това отново. Постепенно работата стана център на неговия живот.

Докато Ейми навлезе в отрязания кадър, който той би трябвало да обитава сам...

Ейми му бе станала приятелка. След това любовница. А след това той бе разбрал, че тя има нужда от него. Колкото по-близък ставаше с Ейми, колкото повече се обвързваше с нея, толкова повече Джед разбираше, че тя ще разшири тесните граници на неговия свят. Не беше сигурен какво щеше да се случи, когато накрая се разкъса обвивката на изолацията му.

Беше уловен в капан. Трябваше да се освободи, за да може да защитава Ейми. Но само Ейми можеше да го освободи. Беше уловен в капан.

Джед заспа, преди да успее да развърже усукания възел от нерешени проблеми.

Когато отново отвори очи, телефонът звънеше. Той за момент присви очи срещу утринната светлина, която нахлуваше в стаята, и отново чу дразнещия звук на телефона. До него Ейми се размърда и се протегна.

— Телефонът — измърмори тя във възглавницата.

— Тъхъ.

— Най-добре се обади — насърчи го тя, като се сви под чаршафа.

— Да приема ли, че ми се оказва чест? — Джед я погледна нежно, стана, посегна към панталоните, и тръгна бос към вратата.

— Точно така. Оказва ти се чест.

Но тя се прозяваше и той знаеше, че след няколко минути щеше да стане. Ейми бе от ранобудните. Това бе една от многобройните й черти, които бе открил, откакто бяха на Орлеана. За щастие, той също бе ранобудник.

Джед закопча панталоните, докато слизаше надолу по стълбите. Успя да стигне до телефона на шестото или седмото позвъняване.

— Хей, Глейз, вече смятах да се откажа. Как е там в рая?

Джед се прозя.

— Здравей, Факсън. Време беше да се обадиш.

— Господи, освен оплаквания, друго не чувам...

— Някои хора са родени да слушат оплаквания.

— Ъхъ. А някои хора са родени да се оплакват, предполагам. Е, ние, които само седим и зяпаме екраните на компютрите, вършим и услуги. Искаш ли да научиш няколко забавни факта за някой си Майкъл Дж. Уаймън, или ще продължаваш да пилееш държавните пари, за да се оплакваш?

— Изкушавам се да похарча още малко държавни пари, но ще се спра на първото ти предложение — Джед приближи към прозореца, като повлече дългия телефонен кабел след себе си. — Кажи ми какво знаеш за Уаймън.

— Ами, да започнем с това, че се счита за мъртъв.

— Това и аз го знам.

Факсън бе очевидно съкрушен.

— Наистина ли? Защо не ми каза? Не си даде труда да споменеш този малък факт, когато се обади... Имаш ли представа колко е трудно да се издирват досиета, когато дори не се знае дали човекът е мъртъв?

— Съжалявам, Факсън. Грешката е моя.

— Затова се занимаваш с оперативни задачи, а не с подготовката и контрола им, предполагам — оплака се Факсън.

— Може би си прав. Кажи ми сега. Чакам със затаен дъх. — Лек шум откъм стълбището го накара да се обърне. Ейми слизаше надолу, като пристягаше колана на кимоното си. По лицето ѝ личеше, че слуша внимателно. Изглеждаше толкова добре сутрин, помисли си той.

Гласът на Факсън се чуваше малко слабо.

— Като начало, ти каза, че е бил съдружник на Слейтър в една самолетна компания на Западния бряг, която е имала доста правителствени поръчки. Част от работата е била считана за поверителна, а друга част — за секретна. Персоналът е бил проучен, включително и Уаймън и Слейтър. Знаеш ли колко ми беше трудно да намеря тези стари досиета, Глейз?

— Не, но съм сигурен, че би ми казал, ако ти дам тази възможност. Само че не съм толкова тъп. Просто ми съобщи резултата.

— Това е друг проблем при вас — типовете с многото задачи. Интересувате се само от крайните данни. Пет пари не давате за труда, който полагаме, за да се сдобием с тях.

— Предай на Кътър, че съм казал да те повишат.

— Ще го направя. Между другото, има нещо за теб от Кътър. Напомни ми да ти го кажа, преди да свършим.

Джед изведнъж се раздразни.

— Това трябваше да си остане между теб и мен, Факсън. То е частна работа. Каза ли на Кътър какво съм те помолил да направиш?

— Не. Казах му само, че си се обадил къде си, и как се възстановяваш. Само това, кълна се! Защо? Толкова ли е деликатна тази история?

— Не, но това вече няма нищо общо с правителството и нямам желание да намесвам ФБР. Продължавай с доклада.

— Ами — заговори Факсън делово — Слейтър е минал през проучването без проблеми. Интересно военно досие, между другото. Изглежда е изпълнявал някои малки задачи за разузнаването, докато е бил на служба в Тихия океан. Нищо особено, но е бил обучаван на някои неща, и е бил надежден. Уаймън, обаче, е бил друго нещо.

Джед повдигна вежди, като наблюдаваше Ейми, която идваше към него.

— Слушам те.

— Този човек е бил блестящ. Вероятно гений. Бил е и маниак на тема спорт. Ветроходство, подводни спортове, ски, сърфинг, какво ли не. Според доклада от проучването, имал е късмет и в любовта. Никога не му липсвали приятелки. Обаче е имал проблеми с парите.

— Какви по-точно?

— Хроничен недостиг на такива. Но пък на кого ли стигат? — великодушно запита Факсън. — В неговия случай това е станало причина за известно безпокойство. Служителят, водил разследването, смятал, че това може да се превърне в потенциален източник на проблеми. Яхтите, частните самолети и жените не са били евтини дори тогава, предполагам. Този въпрос бил разискван, но било отбелязано, че за момента не съществува такъв проблем. Ако Уаймън е искал да живее на ръба на възможностите си, това си е било негова работа.

— Добре, минал е проучването, следователно трябва да приемем, че не са били повдигнати въпроси за някакви съмнителни връзки. А алкохол? Наркотици?

— Доколкото знам, не. Както ти казах, минал е проучването.

— Хайде тогава, кажи ми нещо за личния му живот — едва издържаше Джед. — Нещо за жените.

— Докладът по проучването не ми помогна много в това отношение — обяви Факсън, — но аз не се предавам лесно. Знаех, че ще ми поискаш неща, излизащи от рамките на служебните ми задължения.

— И ще ги получа ли?

Факсън изпъшка.

— За съжаление, дължа ти специална услуга. Да, ще ги получиш. Използвах някои данни от проучването като стари адреси и други неща и намерих останалото — свидетелства за раждане, документи за брак, за военна служба.

— Бил ли е женен? — запита изведнъж Джед.

— Не, но е имал трайна връзка с жена на име Вивиън Ан Ренър. Починала е преди малко повече от година.

— Някакви деца?

— Имала е син.

Джед затвори очи, обмисляйки чутото.

— Име?

— Първото му име е Даниъл. Той ще е, дай да видим... — Факсън си затананика, докато работеше на компютъра. — На двадесет и шест години. Между другото, на свидетелството за раждане като баща фигурира Уаймън, но Даниъл явно използва името на майка си. Както вече споменах, родителите му не са били женени. Ако съдим по датата на смъртта на Уаймън, момчето май изобщо не е виждало баща си.

— Какво се е случило с Вивиън Ренър?

— Твърде много пиене.

— А синът ѝ?

— Работи в брокерска фирма в Ел Ей. Това май е всичко, което имам за него. Не бях сигурен доколко те интересува информацията в тази насока.

— Нещо друго за Уаймън? — Джед се опря с длан на перваза. Ейми стоеше до него, като се мъчеше да определи изражението на лицето му. Той можеше да почувства колко я дразни това, че чува само едната страна на разговора.

— Не съм сигурен — отвърна бавно Факсън.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че не съм сигурен. Казах ти, че не е имал особени проблеми с проучването, но на едно място се споменава за някакъв Орлеански проект. Нещо ми прищрака, защото това е името на острова, където си сега. Опитах се да науча нещо повече за този проект, но не можах. Като че ли не е материал, достъпен за компютърна обработка.

— Какво значи това? — попита нетърпеливо Джед.

— Означава, че този материал не е бил въведен в компютърната система. — Факсън явно бе отвратен от идеята да се съхранява информация извън компютъра. В неговия свят на мечтите, всички данни — колкото и незначителни да бяха — трябваше да се намират някъде в компютърната памет, и следователно, да могат да бъдат издирени от човек с неговите забележителни способности. — Това означава, че материалът се съхранява някъде, написан на хартия.

— Къде?

— Там е въпросът. Ще трябва да се поразучи. Няма проблеми да задаваш въпроси на компютъра — чиста работа, никой не може да разбере. Но не мога да гарантирам пълна тайна, ако трябва да се занимавам с хора. Мислех, че най-добре ще е да те оставя ти да вземеш решение. Искаш ли да се заинтересувам?

Джед се подвоуми.

— Още не. Ако трябва, ще го направим, но бих предпочел да го избягна. Хайде сега, кажи какво иска Кътър.

— Нашият многоуважаван началник иска да те информирам, че е открил на какво се дължи фалът при последната ти задача.

Джед изсумтя.

— По-добре късно, отколкото никога.

— Разбрах, че последния път при теб е било доста напечено. — Факсън се прокашля. — Предполагам, че не са ти повредили нещо съществено.

Джед погледна към Ейми.

— Не са. Кажи ми останалото, Факсън.

— Разбира се. С две думи, Кътър се досеща кой те е издал на онези двамата, които са те спипали в алеята. Казва, че иска да отидеш и да се увериш, че сме на правилна следа. След това иска нещата да се изчистят. Колкото може по-бързо, естествено. Този тип представлява голяма заплаха. Кътър иска да знае кога ще довършиш започнатото.

Джед бе обзет от особено напрежение. Изведнъж не можеше да откъсне очи от въпросителния поглед на Ейми. Не беше възможно да е чула казаното от Факсън, но той знаеше, че е усетила промяната в насоката на разговора. Че става дума за работата на Джед.

— Кажи на Кътър... — започна Джед, но Факсън го прекъсна, за да довърши съобщението си.

— Кътър предаде също да ти кажа, че това не засяга само теб. Този, който те е продал, е продължил в същия дух миналата седмица.

— Кого?

— Рамзи и Дикенс.

— По дяволите! — Джед стисна телефона. — И нито един от двамата не е успял да се измъкне?

— Не. И двамата са мъртви. Кътър сметна, че ще се заинтересуваш.

— Прав е. — Погледът на Джед все още бе отправен към Ейми. Беше в капан.

Ейми, какво да правя? Какво направи с мен?

— И тъй, да кажа ли на стария, че ще се върнеш на работа малко по-рано от предвиденото?

— Кажи на Кътър, че ще оправя онзи, но имам нужда от още няколко дни в рая.

— Кътър ще бъде възхитен — увери го сухо Факсън. — Между другото, искаш ли още нещо от мен?

— Не, благодаря, Факсън. Върви да си играеш с твоя компютър.

Джед бавно затвори телефона. Ейми заговори още преди да бе оставил слушалката.

— Твоят приятел ли беше? Онзи, който щеше да прави справка за Уаймън?

Джед кимна.

— Той беше.

— Какъв е този Кътър? И какво иска от теб?

— Няма значение. Важното е, че Уаймън е имал син.

Това отклони вниманието ѝ.

— Син? — отвори тя уста от учудване.

— Точно така. Уаймън явно е спял с жена на име Вивиън Ренър. Малко преди смъртта му тя родила Даниъл. В свидетелството за раждане Майкъл Уаймън фигурира като баща, въпреки че Вивиън е дала на момчето своето фамилно име.

— Русата флърца!

— Какво?

— Роузи спомена за някаква руса жена, която се опитала да съблазни баща ми. Обзалагам се, че е била Вивиън Ренър — обясни набързо Ейми. — Обзалагам се, че Уаймън е имал някаква причина, за да я накара да го направи. Роузи твърди, че Уаймън завиждал на баща ми. Каза също, че бил от хората, които обичали да създават неприятности. — Тя се обърна и закрачи из стаята. — Значи Ренър е син на Уаймън. И след всичките тия години се появява на Орлеана. Голямо съвпадение, бих казала.

— Ъъ, да, и на мен ми мина същото през ума — свъси кисело вежди Джед.

— Какво ще правим сега?

— Ще извадим онази дяволска кутия от пещерата — каза Джед.

— Ами тинята?

— Ще следим. Веднага щом водата се поизбистри, влизаме. Междувременно ще си купим малко спокойствие. — Той протегна ръка към телефона.

— Какво искаш да кажеш?

— Какъв номер има барът на Ханк и Роузи?

Тя му го каза, после попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Ще помоля Ханк за една услуга. — Джед вече набираше номера. От другата страна вдигнаха слушалката, преди Ейми да успее да зададе още въпроси. — Ханк? Тук е Джед Глейз. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се — обеща, без да се замисли Ханк. — Както ти казах веднъж, всеки приятел на Слейтърови е и мой приятел.

— Моля те само да държиш Дан Ренър и приятеля му Гътри под око. Обади ми се, ако излязат извън града, ще го направиш ли?

— Няма да е трудно. Какво става?

— Не съм сигурен, но все още не съм убеден като Келсо, че Вейдън е действал сам онази нощ. Просто си мислех, че ще е разумно да не изпускаме Ренър и Гътри от погледа си.

— Готово. Ще ти викна, ако тръгнат нанякъде.

— Благодаря, Ханк, ще ти бъда задължен. Вейдън все още ли е затворен?

— Доколкото знам. Келсо каза, че може да го държи в затвора няколко дни по обвинение в пиянство и нарушаване на обществения ред.

— Добре, ще говорим пак по-късно. — Джед отново затвори телефона и погледна към Ейми. — Хайде да проверим как е водата в пещерите.

— Преди закуска?

— Бързам — каза ѝ той.

— Забелязах — възропта тя. Но тръгна към стълбите да се облече. На първото стъпало спря и се обърна да попита още веднъж: — Но какво искаше този Кътър от теб?

— Нищо. Ще ти обясня по-късно. Размърдай се, Ейми.

Тя се размърда, но това не им помогна много. Водата в пещерите се избистри чак вечерта.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Не мислиш ли, че това може да почака до сутринта? — попита Ейми, докато закопчаваше колана с тежестите. Не очакваше Джед да се съгласи с нея, и не се излъга.

Джед си сложи ръкавиците.

— Не. Нещата се развиват много бързо. Това не ми харесва. Искаше ми се да бяхме извадили тази кутия вчера. Това, че синът на Майкъл Уаймън е на острова, не ми действа много успокоително.

— Смяташ ли, че Гътри работи за него? А Вейдън? — Ейми почти не слушаше какво ѝ отговаря той. Тя гледаше към забуленото в мрака езерце, като си мислеше, че то изглежда съвсем като в оная октомврийска нощ. Лунната светлина бе капризна и непостоянна, както преди осем месеца. В морето се надигаше буря.

— Като инженер съм склонен да мисля и да се подготвям за най-лошото. Каквото има да стане, ще стане. Да, смятам, че Вейдън, Гътри и Ренър са свързани. Вейдън, поне, е в затвора. А Ханк държи Гътри и Ренър под око. Ако имаме късмет, няма да ни се нахвърлят, докато сме тук. Защо трябва да вършат мръсната работа, щом ние сме се нагърбили вече с това?

— Ако си прав, как ще се измъкнем от острова?

— Много внимателно. — Той вдигна плавниците. — Готова ли си? — Автоматично прегледа екипировката ѝ за последен път.

— Готова съм. — Нямахше да мисли колко много ѝ напомня това нощно гмуркане за преживяването през октомври. В края на краищата, помисли си Ейми, докато се катереше по скалите и навлизаше в езерцето, вътре в пещерите двадесет и четири часа в денонощието е нощ. Винаги можеше да си каже, че навън, досами изхода, грее слънце.

Във водата до нея Джед си сложи плавниците и маската.

— Да вървим.

Толкова е делови, помисли си Ейми, като включи прожектора и се гмурна под водата. Всъщност такъв беше през целия ден. Нямахше никакво безгрижие, никакви закачки, нито проектиране на клетки.

Джед бе проверявал дали водата се избистря всеки час. Между проверките почти не говореше. Ейми бе усетила едва сдържаното му нетърпение, напрежението, което напираше под повърхността. Той ѝ напомняше за хищник, кръстосващ бърлогата си, изчакващ времето за лов. Чудеше се дали се държи така по време на някоя от ужасните си задачи.

Минаха през зеещия отвор на пещерата и заплуваха надолу, следвайки прохода. Светлината на прожектора ѝ, разкриваше съвсем прозрачна вода. Ейми държеше едната си ръка на въжето, което се развиваше след Джед, и отново се замисли за разговора, който бе чула сутринта.

Знаеше, че Факсън е специалистът по компютрите, който бе измъкнал информацията за Уаймън и Ренър от компютърната памет. Като че ли си спомняше името на Кътър от първия телефонен разговор. Джед бе казал на Факсън да предаде на Кътър, че е почти готов да се върне на работа. Кътър сигурно бе началникът на Джед.

Джед бе обещал на Кътър да оправи някакъв човек. Ейми бе забелязала студения, отчужден израз на лицето му, когато даде това обещание. Не искаше и да мисли какво би могло да означава то.

Джед беше прав. Обстоятелствата ги притискаха. Например работата му. Когато това нещо тук приключеше, помисли си Ейми, тя щеше да бъде принудена да го гледа как се завръща към привичния си начин на живот с честите отсъствия, обажданията от летището да го прибере, защото няма да е в състояние да шофира, към едно бъдеще, което той изобщо не обсъждаше, и за което никога не правеше планове.

Ирония на съдбата бе, помисли си Ейми, че Джед взема такива бързи мерки, за да осигури нейното собствено бъдеще. Беше я измъкнал от примката на миналото, от която тя сякаш не можеше да излезе. Но за него не беше се променило нищо. Ейми знаеше, че би направила всичко, за да го освободи, така както го бе сторил той за нея.

Може би той не искаше да бъде свободен. Беше се приспособил към начина си на живот. Това, че се налагаше да прибегва към насилие, не го безпокоеше. Не го притесняваше и собствената му липса на интерес към бъдещето. Доколкото тя можеше да прецени, изключваше се от всичко, освен от настоящето. Изглеждаше доволен да поддържа връзката им в някакъв отделен дял от своя живот.

Коя беше тя, за да се опитва да промени неговия свят?

Ейми предпазливо заобиколи няколко висящи от свода деликатни сталактити, следвайки бялото найлоново въже. Мислите за Джед поне я караха да не мисли за случилото се преди в пещерата.

Джед поспря за малко, когато достигнаха купчината чакъл, която му бе преградила пътя предния ден. Той я освети с прожектора и Ейми видя, че все още има място, колкото да се провери човек през тесния отвор, водещ към пещерата със скелета. Тя потрепери при спомена за празните очни кухини и зъбите, хилещи се вече двадесет и пет години. После с облекчение видя, че Джед се обърна и заплува по-нататък.

Проходът извиваше надясно няколко фута след купчината чакъл. Завоят ѝ се стори познат. Джед спря, за да завърже въжето. Погледна към Ейми в безмълвен въпрос дали обстановката не ѝ е позната. Тя освети стените и кимна несигурно. Това трябва да беше правилната посока, но спомените ѝ за разположението на пещерата бяха смътни.

Но веднага щом последва Джед, няколко разпокъсани спомени си дойдоха на мястото. Тя заплува по-бързо и докосна крака на Джед. Той погледна въпросително назад и тя му даде енергично знак с ръка, че тази част от пещерата ѝ е позната.

Когато насочиха светлината към страничната стена на пещерата, видяха отвора, водещ към един страничен тунел.

Ейми задиша ускорено в регулатора, след като си даде сметка, че това бе коридорът, в който бе оставила кутията. Тя посочи към него и Джед послушно заплува напред.

Металната кутия беше точно там, където я бе оставила преди осем месеца. Тя си стоеше в една малка вдлъбнатина, споделяща скривалището си с група малки слепи рибки. Бледите същества се разпръснаха, след като Джед пъкна ръката си в отвора и извади кутията.

Ейми се втренчи в нея. В главата ѝ нахлуха всичките ужасяващи образи, свързани с тези пещери. Двама души — Уаймън и Лъопаж, бяха умрели заради тази кутия. В този момент не ѝ беше трудно да повярва, че единият от тях — Уаймън, все още обитава пещерите, бдящ над съкровището си.

Заради тази кутия едва не бе убита и тя. Заради тази кутия бе гледала във втренчения взор на мъртвец. Заради тази кутия миналото бе нарушило спокойствието на Орлеана.

На Ейми ѝ бе нужна цялата воля, за да се върне към настоящето и да обърне внимание какво иска Джед. Когато срещна погледа му през маската, разбра, че той ѝ нарежда да вземе кутията.

Със закъснение осъзна, че няма друго практично решение. Ръцете на Джед бяха заети с прожектора и макарата.

Беше внесла дяволското нещо вътре, щеше и да го изнесе, помисли си Ейми. Взе кутията от Джед и се обърна обратно. Няколко минути по-късно вече бе в главния проход, като усещаше Джед, който навиваше въжето зад себе си.

Кутията всъщност не беше много тежка. Колко биха могли да тежат шест смарагда, връзка писма и няколко изобличителни снимки? Но Ейми имаше чувството, че носи в ръце заредена граната. Движеше се бързо покрай бялото въже, като очакваше с нетърпение да излезе на изхода, преди това нещо да експлодира в ръцете ѝ.

Ейми заобиколи издатината в главния проход и изведнъж я ослепи блесналия срещу нея в далечината прожектор.

За момент тя не можа да схване каква бе тая светлина. Приличаше донякъде на идващ насрещен влак в железопътен тунел. Сети се чак когато Джед рязко я дръпна за крака.

Сепната, погледна назад, като се чудеше какво иска. Опита се да посочи към идващия насреща водолаз, и тогава си даде сметка, че той го е видял. Когато отново я дръпна, тя разбра, че я бута към тесния отвор, водещ към пещерата със скелета.

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да се върне в тази зловеща пещера, но Ейми бързо направи още едно разкритие за своя приятел и любовник: Когато Джед Глейз заповядаше нещо, той очакваше то да бъде изпълнено. Въпреки че съзнанието ѝ протестираше, Ейми се улови, че минава през малката дупка в стената.

Почти очакваше, че ще предизвика нов опасен дъжд от пясък и чакъл, но с огромно облекчение забеляза, че нищо не последва. Той я побутна напред, като ѝ подаде макарата с въжето, тъй като сега тя беше отпред. Взе кутията от нея.

Не ѝ идваха наум никакви убедителни аргументи при създадите се обстоятелства. Решително заплува напред в тъмнината. Започна да се оглежда за плоското сребристо огледало, което маркираше въздушния слой.

На какво разстояние се намираше онзи водолаз? Не беше видяла нищо, освен светлината на прожектора му, а беше трудно да се съди за разстоянията под водата. Предметите се уголемяваха с двадесет и пет процента и изглеждат по-близо, отколкото в действителност.

Все пак, пресметна тя, имаха малко време, преди водолазът да намери мястото, където найлоновото въже изчезваше в страничния проход. Джед явно искаше да използва това време, за да излязат на единственото място, където имаше въздух.

Разумно е, помисли си Ейми, но се ужасяваше от това, че трябва да стои до скелета.

Тя намери мястото и се показа на повърхността. Джед веднага изплува след нея.

— Към скалата — сопна се той. — Побързай!

— Какво смяташ да правиш? — попита тя, останала без дъх, докато плуваше към последното убежище на скелета.

— Да подготвя подходящо посрещане.

— Джед, кой е той?

— Откъде, по дяволите, да знам! Може би Гътри. Или Ренър.

— Но нали Ханк щеше да ги следи. — Удари болезнено ръката си малко под издатината. — Тъ, ето ни. Да смятам ли, че искаш да се изкатериш горе?

— Колкото може по-бързо. Размърдай се, скъпа. — Той вече повдигаше кутията, за да я сложи върху скалата.

Ейми чу как нещо изхрущява, когато металната кутия се удари в скалата. Вероятно чакъл, каза си бодро тя, а не кости. Като си пое дълбоко дъх, сложи прожектора горе и се повдигна на ръце.

— Внимавай за главата. — Джед я повдигна и тя се озова високо над водата.

Затвори очи в кратък миг на ужас, след като се намери срещу гръдния кош на скелета. Блесналата светлина от прожектора освети редицата от кости.

Тя успя да приседне на самия ръб, с висящи отстрани крака, стигащи почти до водата. Джед се повдигна до нея и небрежно скрита костите встрани, за да си направи място.

Ейми проследи в безмълвна благодарност как скелетът изчезва в тъмнината от другата страна на скалата.

— Сега какво? — прошепна тя.

— Сега ще изгасим светлината. Няма смисъл да му показваме къде сме. Готова ли си?

— Не, но едва ли ще бъда готова някога, така че най-добре ще бъде да го направим. — Ейми се стегна, за да посрещне непрогледния мрак, който веднага се спусна над тях.

Тъмнината във вътрешността на една пещера не прилича на никоя друга тъмнина. Нямаше никакви сенки, никакви слаби отблясъци, ни следа от луна — само едно абсолютно, безкрайно нищо.

Ейми потърси ръката на Джед и я намери тъкмо когато някъде под водата и откъм прохода проблесна светлина. Водолазът бе навлязъл в страничния проход.

— Вдигни краката си от водата — прошепна тихо Джед.

Усети я как променя положението си и разбра, че се свива и застава на колене. Не беше лесно да се излезе от водата в тежкия водолазен екип. Ейми носеше двадесет фунта олово само в колана си. Допълнителният товар — бутилката и разните други принадлежности, бяха много неудобни извън водата.

Знаеше какво ѝ бе струвало да застане на скалата със скелета, но не се бе поколебала. Ейми се държеше добре в критични моменти, даде си сметка той не за първи път. Правеше каквото трябва, а се безпокоеше за емоционалната травма по-късно. Беше работил с твърде много мъже, които по време на действителна криза изпадаха в паника, за да не оцени вътрешната сила на нейния дух. Ейми беше сигурен другар, с нея можеше да чувства тила си защитен.

Джед гледаше как водолазният прожектор просветва под тях. Той освободи ножа от калъфа на ръката си. Трябваше да пресметне точно. Запита се дали натрапникът ще види кръглото петно, което показваше, че горе има въздух. Ако имаха късмет, копелето нямаше да го открие и разбере какво означава то, преди да бе станало късно. Щеше да изглежда така, сякаш пляквата просто е изчезнала в задънен проход. Усети как до него Ейми затаи дъх. Можеше да почувства нейното напрежение така добре, както и своето, и знаеше, че тя е схванала какво смята да прави. Чу лек шум в мрака и разбра, че тя също извади ножа си.

— Ако го използваш — прошепна той, — първо се увери коя е жертвата и добре я огледай. Омръзна ми да ме намушкват.

— О, Джед, имай малко вяра...

Той се усмихна в тъмнината и после ѝ изшътка, когато светлината под водата дойде по-близо. Усмивката замря на устните му. Моментът бе настъпил.

Джед нагласи мундщука и маската. После с гигантска крачка, с която щеше да се озове право върху водолаза, скочи във водата.

Натрапникът чу плясъка и с трескави движения се помъчи да избегне сблъсъка. Джед видя как се опитва да го удари с прожектора, но бе твърде късно. Вече се бе нахвърлил върху мъжа, после преряза с ножа си маркуча на регулатора му. Последва цял рояк мехурчета и преследвачът изпадна в паника.

Прожекторът му бавно падна на дъното на пещерата. Там безполезният лъч освети част от дъното, като остави двамата мъже да приключат схватката в тъмнина.

Джед се дръпна встрани от бясно цапация във водата човек. Бледият отблясък от дъното му помогна да се ориентира къде е повърхността и той бързо изплува.

— Светни — нареди той на Ейми, когато лицето му се показва над водата.

Тя включи веднага прожектора, като прокара лъча по повърхността на водата.

Джед заплува към нея, протегна ръка.

— Дай ми го.

Тя го пхна в ръцете му и той се извъртя, опитвайки се да освети пляскащия водолаз. Дали случайно, или като се ориентираше по светлината, той бе намерил въздушната шупла. Главата му изскочи над водата, тъкмо когато Джед насочи лъча към него. Задъхваше се на пресекулки.

— Копеле! — изсъска Вейдън.

Джед разбра, че той все още стиска нещо под водата. Изключи светлината и рязко се отдръпна встрани, тъкмо когато Вейдън стреля изпод водата. Стрелата на харпуна отскочи от стената на пещерата, като мина покрай бедрото на Джед на сравнително голямо разстояние.

— По дяволите, писна ми да се целят в източника на любовния ми живот. — Джед се гмурна дълбоко, включи светлината и изплува иззад Вейдън. Като продължаваше да държи прожектора, той стисна гърлото му и опря върха на ножа си във врата му. Вейдън замръзна неподвижен.

— Трябваше да те убия оная нощ, Глейз...

— Не беше достатъчно бърз. Надявам се, че не вземаш скъпо, Вейдън, защото който те е наел, положително си губи парите с теб. Джед го блъсна към скалата. — Дръпни се, Ейми. Да покажем на Вейдън къде си правим пикник.

Тя включи един друг прожектор и се отдръпна колкото можеше по-далеко.

— Какво смяташ да правиш с него?

— Да го оставя тук с нашия скелет, докато разберем какво става навън. Слез във водата, Ейми. Вземи кутията и макарата със себе си.

Тя направи каквото ѝ каза и се плъзна надолу във водата. Джед методично смъкна екипа на Вейдън и заедно с ножа го пусна на дъното на пещерата.

— Е, Вейдън, малката ти подводна разходка свърши. Качвай се горе.

— Какво, по дяволите, правиш, Глейз! Не можеш да ме оставиш тук!...

— И какво ще ме спре? — запита небрежно Джед.

— Ти, глупаво копеле, не разбираш ли, че за теб всичко е приключило? — изсъска Вейдън, след като изпълзя на скалата. — Ще те хванат като излезеш оттук.

— По-добре се надявай да не го направят. Ако не се върна за тебе, няма изобщо да си излезеш. По никой начин не можеш да задържиш дъха си толкова дълго време. Вероятно ще се удавиш някъде още преди да излезеш в главния проход. Защо просто не ми кажеш какво ме чака отвън? Опитай се да бъдеш точен, ако искаш да се върна.

Вейдън, както бе предположил Джед, беше практичен човек. Ценеше собствената си кожа повече от всичко друго. След няколко секунди започна да говори. Даде неохотно информацията, но все пак я даде. При тези обстоятелства Джед беше склонен да повярва на по-голямата част от нея.

— Отвън е Гътри, заедно с Ренър — промърмори Вейдън.

— Оръжия? — запита Джед.

— Гътри е с моя Магнум-357, той е много добър. Ренър има симпатичен малък Берета, но не бих се тревожил много за него. Купил си го е само да се изфука, струва ми се. Сигурно си мисли, че пистолетът изглежда добре с италианското му спортно сако, което си е

направил по поръчка. Виж какво, Глейз, ти и аз, двамата можем да измислим нещо. Дай да взема бутилката на жената и да изляза заедно с теб. Заедно ще можем да се справим с Гътри и Ренър. Остави жената тук. После можеш да се върнеш за нея.

Джед леко се усмихна.

— Съжалявам, но в подобна ситуация предпочитам да съм с някого, на когото мога да се доверя. Нали знаеш как е, Вейдън. Надявам се, че не се страхуваш от тъмното. — Той се обърна. — Хайде, Ейми, да тръгваме.

— По дяволите! Почакай една минута! Не можеш да ме оставиш тук без светлина — изкрещя Вейдън.

— Прожекторът ти е на дъното. Ако го искаш, предполагам, можеш да се опиташ да се гмурнеш и да го вземеш — Джед погледна надолу и видя слабия лъч светлина в дълбочините. После даде знак на Ейми. Тя му подаде макарата и се гмурна. Държеше кутията и прожектора с едната си ръка.

Когато стигнаха до главния проход, Джед й даде знак да остави кутията там. Тя се поколеба за частица от секундата, после се подчини. Когато я намести до купчината от пясък и чакъл, те заплуваха към главния коридор и оттам към изхода на езерцето. Джед излезе отпред, като подаде макарата на Ейми. Искаше ръцете му да са свободни, в случай че Гътри реши да провери какво се е случило с другаря му.

Бяха стигнали почти до изхода и Джед изгаси прожектора. Зад него Ейми направи същото. Заплуваха напред по въжетото, като се оглеждаха за мястото, където вече можеха да покажат главите си над водата.

Джед го достигна пръв и безшумно надигна нагоре главата. Ейми застана до него. Мракът тук не беше толкова плътен, защото се намираха само на няколко фута от изхода. Джед се заслуша в лекото пляскане на дъждовните капки по повърхността на езерцето. Буря приближаваше острова. Нямахше да продължи дълго, но за известно време можеше да стане много силна.

Междувременно дъждът можеше да бъде едно допълнително прикритие. Лекият успокояващ шум бе прекъснат от резкия глас на Ренър:

— Защо, по дяволите, се бави Вейдън? Би трябвало вече да ги е намерил и да се е погрижил за Глейз. Би трябвало да сте голяма

работа. Плащам ви достатъчно. Не сте нищо повече от едни мърлячи.

— Успокой се, Ренър. Дай му малко време. Не знаем колко навътре е трябвало да отиде, докато намери Глейз и жената. — Въпреки успокоителните думи Гътри изглеждаше загрижен.

— Цялата история отива по дяволите — измърмори Ренър. — Трябваше сам да се заловя.

— Вече си се заловил, забрави ли? Нали даваш заповедите — подигра му се Гътри.

— По дяволите, кой, все пак, е този Глейз? — попита Ренър. Ако се съдеше по звука на гласа му, не задаваше този въпрос на Гътри за първи път.

— Казах ти вече, не знам. Предполагам, че е познавал Лъопаж и е получил информацията от него.

— И аз мислех така, но вече не съм толкова сигурен — изрече бавно Ренър, като че ли прехвърляше наум подробностите и намираше, че нещо им липсва.

— Какъв може да е, освен някой наемник, дочул за смарагдите от Лъопаж? — настоя Гътри. — Спри да се тревожиш затова. Когато всичко свърши, той ще бъде извън играта. Може вече и да е извън нея. Казах ти, че Вейдън може да се грижи за себе си.

По повърхността на езерцето пробягна светлина. Джед улови зад нея контурите на някаква сянка и разбра, че това е Ренър, нервно крачещ покрай водата.

— Ами ако Вейдън вече се е погрижил за Глейз и е решил да отвори кутията и да скрие смарагдите някъде в пещерата? — произнесе гневно Ренър. — Мога да си го представя как изплува с кутията, а после се преструва на учуден, когато я отворим и не намерим нищо вътре.

Джед бутна полека Ейми встрани и се придвижи малко по-близо до изхода. Внимаваше да остане в сянка зад една скала. Ако Гътри или Ренър насочеха светлината нататък, нямаше да видят повече от няколко фута навътре, но Джед не искаше да поема излишни рискове.

Безпокойството на Ренър растеше, на Гътри също. Продължаваха да си подхвърлят ядни забележки, докато чакаха Вейдън да излезе.

— Трябваше да отидеш с него — измърмори недоволно Ренър.

— Съгласихме се, че изходът трябва да се наблюдава от някой, който си знае работата. И нали Вейдън има оръжие.

— Ти ми каза, че обсегът на харпуна е малък, само шест-седем фута — напомни му Ренър. — Освен това каза, че не е много точен и няма голяма мощ.

— Шест-седем фута са достатъчни на Вейдън, за да има преимущество. Не забравяй, че двамата с него видяхме Глейз да влиза във водата. Не носеше нищо друго, освен прожектора и макарата.

— Но те са двама. Глейз и жената.

— Повярвай ми — продължи лениво Гътри, — жената няма да представлява никакъв проблем. Единствено за Глейз трябва да се тревожим.

— Добре — сопна се Ренър, — значи вече започвам да се безпокоя. И тъй, какво, по дяволите, смяташ да правиш? Вейдън го няма от доста време, нали? Трябва да му се е случило нещо.

Вместо подигравателно — успокоителния глас на Гътри, последва тишина. После той бавно каза:

— Досега Глейз и жената трябва да са останали почти без въздух, ако предположим, че Вейдън не ги е довършил. Стояли са вътре поне петнадесет-двадесет минути, преди Вейдън да тръгне след тях. Знам, че са с единични бутилки. Сам ги видях.

— И сега какво? — изсъска Ренър. — Просто ще чакаме Вейдън да се появи?

Гътри тръгна покрай езерцето. Джед гледаше играта на сенките по брега. Бавно изминаха още няколко минути. Джед забеляза, че Гътри насочва лъча на фенерчето към часовника си.

— Мисля, че си прав — спокойно обяви Гътри. — Досега Вейдън трябваше да е тук. А въздухът на Глейз и жената е свършил. Може Вейдън да е провалил всичко, точно както каза. Може Глейз да му е видял сметката. Това означава, че и тримата са мъртви.

— А кутията просто си седи там. — Ренър размаха фенерчето в яростна дъга към изхода на пещерата, сякаш по този начин щеше да накара Вейдън да се появи с кутията. — Трябва да вземем тази кутия, Гътри! Твърде дълго чаках за нея, толкова планове правих... Искам я! Няма да напусна този остров без нея.

— Ще вляза да погледна.

Джед се заслуша в шума, който вдигаше Гътри, докато си слагаше водолазния екип.

Отдръпна се още по-навътре в сянката. Усети Ейми, която мълчаливо чакаше до него. Прииска му се да ѝ каже какво ще стане по-нататък. Но не смееше да вдига шум.

Откъм брега бе тихо. Дъждът започна да плющи по-силно. После чуха как Гътри се отправя към езерцето.

— Гътри! — извика Ренър, след като онзи влезе във водата. — Никакви номера, чуваш ли? Ще чакам тук... и имам Берета.

— Гледай да не си простреляш големия пръст — посъветва го Гътри. И изчезна под водата.

Джед се потопи, като сви част от въжето в примка. Зачака, като наблюдаваше как прожекторът на Гътри светва и прорязва тясна пътека в мрака. Още няколко секунди и той щеше да мине покрай скривалището.

Светлината се движеше през водата, докато стигна до Джед. Той отиде зад Гътри, за да нахлузи примката на врата му.

Приличаше на обуздаването на мятаци се, отчаяна акула, но свърши много бързо. Не толкова бързо, колкото ако бе използвал ножа си, реши Джед, но се противопостави на изкушението — по същата причина, заради която не го стори по-рано с Вейдън. Истината бе, че не искаше Ейми да го гледа как окървявява ръцете си. Почака докато Гътри се отпусна и го издърпа на повърхността. Гътри изпъшка, когато Джед започна да завързва ръцете му с въжето.

— Дръж главата му над водата, Ейми, иначе ще се удави.

— Гътри! — Изненаданият вик на Ренър бе доказателство, че е надушил нещо. Светлината от фенерчето му заигра над входа на пещерата. — Какво става? Къде си?

— Гътри е малко завързан в момента — извика му Джед. — Но не смятам, че трябва да се тревожим за него. Двамата с теб трябва да обсъдим някои неща.

— Глейз? Къде си? Излез и не опитвай никакви номера. Къде е жената?

— И двамата сме тук с Ейми. Но най-важното е, че сме единствените, които знаем къде се намира кутията. Чувам, че се прехранваш с продажба на акции и облигации. Добре се оправям с тези неща. Искаш ли да сключим една сделка за смарагдите?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Искаш да се споразумеем, Глейз? Може. Но аз ще диктувам условията.

В пискливия глас на Ренър имаше особена нотка, която Ейми не можеше да определи точно. Нещо средно между сляпа ярост и истерия. Тя вървеше зад Джед, като се опитваше да държи увисналата глава на Гътри над водата. Имаше ясното усещане, че Ренър е способен да убие — от паника, или просто от ярост, заради провала на плановете си.

— Двамата с Ейми знаем къде са смарагдите, Ренър. Но за да ги вземем, ще трябва да напълним пак бутилките. Нямаме въздух. В Слейтърови има компресор.

— Ще извадите смарагдите, така ли?

— Точно така — уточни равно Джед. Стоеше в сянката до входа на пещерата.

— В замяна на какво? — изкрещя Ренър.

— Ще се задоволя с половината от камъните.

Ейми погледна към Джед. В неясната светлина, проникваща от входа, едва забелязваше резките очертания на профила му.

— Кой си ти, Глейз? — кресна Ренър. — Кой, по дяволите, си! Как се намъкна в тази история? Откъде разбра за жената? За пещерите? За всичко, дявол да го вземе...

— Можем да поговорим за това, след като сключим сделката. Какво ще кажеш, Ренър? От мен имаш дори малко отгоре.

— Какво по-точно?

— Например това, че вместо тебе се погрижих за Вейдън. Ще направя същото и за Гътри.

— Не е ли мъртъв?

— Все още не. Останах с впечатлението, че си ги наел с Вейдън да ти свършат мръсната работа. Е, получи това, за което си платил, Ренър! Светът е пълен със смотаняци. Но ако се съгласиш да делим, ще се погрижа да нямаш проблеми. А ти ги имаш доста. Повярвай ми!

Ако искаш да се измъкнеш с камъните, и с непокътната кожа при това, най-добре ще е да се споразумееш с мен.

Ейми зачака напрегнато, като се запита какво би могло да се случи, ако Ренър откаже. Двамата с Джед не можеха да стоят в пещерата до безкрайност. Водата бе топла за океанска, но все пак не беше с температурата на тялото. След малко щеше да им стане студено.

Имаше само една възможност и Джед работеше по нея. Трябваше да убеди Ренър да ги пусне да излязат, трябваше да го убеди, че се нуждае от тях двамата, ако иска да получи смарагдите.

— Добре, Глейз! Можете да излезете от водата. Можем да измислим нещо, струва ми се.

Джед остана мълчалив за момент, очевидно обмисляше възможностите в ума си. После прошепна тихо на Ейми:

— Повече от това не можем да очакваме от него. Да опитаме. Той е нервен, но още не е стигнал дотам, че да дръпне спусъка. Не съвсем, най-малкото. Определено е любител. Никога преди не е вършил такова нещо. Наел е Вейдън и Гътри да свършат мръсната работа вместо него. Едно нещо е да наемеш човек да ти я свърши, и съвсем друго — да я свършиш сам. Върви. Ти си в безопасност. Ренър не се страхува от теб. Аз ще изнеса Гътри.

Ейми погледна още веднъж към Джед, като се опитваше да срещне погледа му в сянката, но бе невъзможно. Пусна се от Гътри и тръгна да излиза навън. Все още ръмеше. Можа да го почувства, докато изплуваше на открито. От едната страна на езерцето идваше светлина и тя разбра, че там стои Ренър, с пистолет в ръка.

Той задържа светлината върху нея няколко секунди, като я наблюдаваше как си сваля плавниците и се катери по камъните, обградили езерцето. После рязко насочи лъча отново към изхода на пещерата, за да не изпусне някое движение на Джед.

— Излизай бавничко, Глейз. Защо не оставиш Гътри във водата?

— В безсъзнание е. Ще се удави.

— Е, и? И без това искаше да ме отървеш от него, нали? — с насмешка му напомни Ренър.

— Това е част от сделката — съгласи се Джед. — Но ако го направя сега, ще останат по-малко неща за спазаряване. Мисля да го оставя за известно време.

Ейми погледна през рамо, докато се изправяше. Джед бавно плуваше напред, като поддържаше увисналото тяло на Гътри пред себе си. Погледна замислено към Ренър и си даде сметка, че вниманието му е насочено изцяло към Джед. Явно не смяташе, че тя представлява сериозна заплаха.

Сега, когато беше само на няколко фута от Ренър, и светлината на фенерчето не бе насочена към нея, можеше да го разгледа по-добре. Дъждът бе зализал косата на главата му и бе измокрил напълно ризата му. Лицето му в сянката изглеждаше напрегнато, освен това стискаше пистолета прекалено силно. Наистина досега само веднъж се бе изправяла срещу човек в подобна ситуация, но нямаше нужда от много опит, за да разбере, че Ренър е обхванат от опасно безпокойство. Трябваше му много малко, за да изпадне направо в паника. Ако това се случеше, вероятно щеше да дръпне спусъка.

От листака зад себе си Ейми долови някакъв приглушен шум. Обърна се автоматично и видя един едър мъж да лежи на земята. Беше завързан и със запушена уста.

— Ханк! — Тя тръгна към него. Гласът на Ренър я спря.

— Остави го. Да лежи там. Този глупак се опита да ни проследи. Вейдън и Гътри го хванаха.

Ханк мълчаливо поклати глава и Ейми неохотно се обърна. Започна да наблюдава как Джед се катери навън. Не беше лесно, понеже се опитваше в същото време да влачи Гътри с цялата му екипировка. Въпреки това на Ейми й се стори, че той преувеличава усилията си. Беше по-тежък от Гътри с няколко фунта, а тя добре знаеше и силата на жилестото му тяло.

— Ако искаш да стане по-бързо, опитай се да ми помогнеш — спокойно го посъветва Джед. Вече беше почти навън.

— Почакай една минута — реши изведнъж Ренър. Просто остани там. Остави Гътри на скалата и не идвай насам. Трябва да си помисля.

Ейми забеляза, че го обхваща нова вълна напрежение и изпита страх. Ренър се намираще на някаква невидима граница. Тя просто го виждаше. Продължи да смъква водолазните принадлежности колкото може по-тихо. Беше свалила бутилката и държеше тежкия колан в едната си ръка. Ренър все така не й обръщаше внимание.

— Какво толкова имаш да мислиш, Ренър? Освен за смарагдите, разбира се — подхвърли небрежно Джед. — Беше застанал на едно

място, но все още държеше Гътри.

— Дааа, смарагдите. Трябва да разбере още няколко неща. — Ренър хвърли кос поглед към Ейми. — Доста добра си в гмуркането, нали? И знаеш къде са смарагдите. Дойде ми наум, че всъщност нямам нужда от Глейз, щом ти си тук. А с тебе ще се оправя много по-лесно.

Ейми замръзна, когато схвана новата насока на мислите му. Последва мълчание. Тя бясно започна да прехвърля в главата си начини да разгроми логиката на Ренър.

Започна да говори — неща, които измисляше в момента, така, сякаш нахвърляше идея, която можеше да използва в някоя книга.

— Нямах нужда от него за камъните — съгласи се Ейми. — Но най-добре ще е да разбереш кой е Глейз, преди да го убиеш. Няма да е добре да остане нещо неясно, нали?

— Кой е той? — запита Ренър, като прехвърли вниманието си отново върху Джед, който чакаше тихо в сянката. — Приятел на Лъопаж?

— Не съвсем — произнесе Ейми с хладнокръвие, което съвсем не изпитваше. — Но си почти на прав път. Източникът на информация за камъните беше Лъопаж. Не си ли се сетил още, Дан? Джед работи за друг, също като Гътри и Вейдън, но е нещо съвсем различно. Джед е първокласен талант.

— Кой го е наел? — Гласът на Ренър звучеше неравно от силната възбуда. — Кажи ми, по дяволите! Кой го е наел да вземе камъните?

— Това вече е добър въпрос — насърчително изрече Ейми. Тя леко размаха колана с дясната си ръка. Движението бе почти неуловимо в тъмнината. — Отговорът е, че работи за един човек на име Кътър. Господин Кътър, изглежда, е колекционер на скъпоценни камъни, най-вече смарагди. Колекционира ги от години. Той е богат, силен и съвършено неуязвим. Има приятели по върховете, както се казва. Много приятели. Може да си позволи талант като Джед. И което е по-важно — може да си позволи да те отстрани без проблеми, ако научи, че си застанал между него и смарагдите. Щом Джед ти предлага да разделите печалбата, можеш да приемеш, че говори от името на господин Кътър. Кътър има доверие на Джед и вероятно ще зачете сделката. Но ако се почувства изигран от теб, сигурно ще се ядоса много. Кътър знае всичко за теб.

Ренър за момент прехвърли погледа си върху нея, после отново го закова на Джед.

— Откъде знаеш всичко това?

— Ами, да кажем, че Джед говори в съня си. Ако приемеш предложението му, печелиш, защото той може много. Може да оправи цялата тази бъркотия. С помощта на Кътър може да прикрие това, че имаш някаква връзка със смарагдите. Никой няма да разбере, например, че си син на Майкъл Уаймън.

— Кучи син! Откъде знаеш?

— Не знаех, докато господин Кътър не откри този факт и не информира Джед. Казах ти, че Кътър има приятели. Има и достъп до информация от всякакъв род. Кой знае какво ще научи господин Кътър, ако наистина се интересува от теб, а, Ренър?

— Млъквай, дяволите да те вземат! — Ренър изглеждаше обезумял. Пистолетът трепереше в ръката му, като че ли не можеше да реши към кого да го насочи.

— Най-добре ще е да се споразумееш с Джед — продължи Ейми. — Всичко ще бъде наред.

— Не! — изкрещя Ренър. — Нищо няма да е наред! Всичко ще отиде по дяволите! Трябва да се отърва от всички вас, веднага щом взема камъните и снимките. Това е единственият начин. Трябва да се отърва от всички, които знаят!

— Ами Кътър? — попита тихо Ейми.

— Сам ще се разбере с него — обяви Ренър, като че ли го озари прозрение. — Точно така ще направя. Сам ще се разбере с него. Нямам нужда от Глейз. — Той насочи зловещото дуло към Джед.

Ейми разбра, че нейната история не свърши работа. Ренър прекалено много се плашеше от Джед. Щеше да го убие. Видя как Ренър се напрегна, съвсем ясно готвещ се да натисне спусъка.

Тя вдигна колана с тежестите, който леко се полюляваше в ръката ѝ, и с късо дъговидно движение шибна Ренър през ръцете.

Последва изстрел и Ренър изрева. Преди да се опомни, Ейми го удари по главата отстрани с колана.

Ренър изпищя още веднъж и политна, като вдигна ръце към главата си. Падна и се претърколи с главата надолу в езерцето.

— Не! — изпищя Ейми. — Не можеш да умреш така! Не искам това да се случи пак! — Беше като повторение на кошмара през

октомври. Гледаше, поразена, как Ренър потъва във водата. После грабна фенерчето, което той бе изтървал, и се втурна към езерцето. Тръгна надолу по каменистия склон.

— Ейми, не се тревожи, нищо му няма. — Джед вече беше се запътил към водата, за да извади Ренър. — Жив е. Виждаш ли? Мърда.

Прав беше. Ренър изплува на повърхността, макар и замаян. Надигна глава, тъкмо когато Джед стигна до него. Ейми изпусна треперлива въздишка на облекчение. Мисълта, че още някой може да удави в това езерце, независимо от обстоятелствата, беше твърде много за нея, след всичко, което бе изживяла.

Ренър кашляше и плюеше, като попипваше удареното място на главата си.

— Копелета — изсъска той. — Всички сте копелета! Тези смарагди са мои. Моят баща ги е спечелил. Те са мои, не разбирате ли?

Когато Ейми видя, че Джед е хванал Ренър и го тегли към брега, изведнъж си спомни за Ханк. Обърна се, грабна ножа и започна да го освобождава.

Ханк изстена, след като тя махна парцала от устата му. Разтърси главата си и седна.

— Господи, Ейми, съжалявам! Всичко обърках, нали?

— Би трябвало ние да ти се извиним — заяви решително Ейми, след като свърши с развързването. — Нямахме право да те забъркваме.

— Тя е права — отбеляза Джед, който току-що бе измъкнал Ренър. — Аз съм този, който обърка нещата. Не предполагах, че следенето на Ренър и Гътри ще се окаже толкова опасно за твоето здраве.

Ханк разтри китките си и се засмя.

— Е, да ти кажа право, аз сам съм си виновен, защото реших да направя нещо повече от това, което ми заръча. Когато Гътри и Ренър излязоха от хотела тази вечер, телефонирах на Келсо да видя колко време ще държи Вейдън затворен. Този глупак ми каза, че вчера го е пуснал, защото не могъл да измисли основателна причина да го държи по-дълго в затвора. Заповядал му да се махне от острова, но явно Вейдън се е промъкнал обратно снощи или тази сутрин. Опитах се да ви телефонирам, но никой не се обади.

— Вероятно сме били вече на път за насам — отбеляза Джед.

Ханк кимна.

— Спомних си какво ми каза — че Вейдън може би работи заедно с Гътри. Реших да ги проследя. Успях да ги намеря, защото няколко рибари ги бяха видели долу на пристанището. — Ханк изпъшка и се изправи. — Май не трябваше да се правя на герой. Едно време можех да се справя с двама души като Гътри и Вейдън, но сега вече — не. Те са разбрали, че ги следя и ми нагласиха хубава клопка под един навес. Паднах право в нея. Следващото нещо, което усетих, бе, че сме се запътили насам. Жив съм единствено защото на Ренър му хрумна умната идея, че може да се окажа полезен по някакъв начин.

Джед вдигна фенерчето и тихо запита:

— Как разбраха къде сме, Ханк?

— Очевидно Вейдън е започнал да наблюдава къщата, след като са го освободили. Чух го да казва на Ренър, че ви е видял двамата да влизате в пещерите вчера. Предполагам, че нещо се е случило?

— Имаше свличане. Размъти водата. — Джед започна да прибира екипировката. — Беше невъзможно да влезем до тази вечер.

— Мисля, че Ренър е имал намерение да се навърта наоколо и да ви изчака да излезете със смарагдите, но докато идвахме насам, Гътри и Вейдън го убедиха, че ще бъде по-добре, ако постъпят по друг начин. Останах с чувството, че Вейдън иска да си уреди сметките с тебе, Джед. Не му е харесало как се справи с него онази вечер. Каза на Гътри да наблюдава входа, докато той влезе вътре след вас. Мислел е, че не сте въоръжени. Предполагам, че сте го изненадали, а?

— Още се възстановява от изненадата — каза Джед.

Ханк вдигна гъстите си вежди.

— Така ли? Доста време вече е в ония пещери.

— В момента се намира на една издатина над водата, в очакване някой да го прибере оттам. Можеше да си седи дълго, дълго време, ако Ейми не беше ни дарила с такъв пленителен образец на творческото си въображение. — Джед й се усмихна в тъмнината.

— Има и доста добра ръка — добави с възхищение Ханк. — Откъде научи този трик с колана, Ейми?

— Прехранвам се с писане на книги, Ханк. То учи на доста неща.

— Това, което ми направи впечатление — продължи замислено Ханк, — е, че тази история, която разказа на Ренър, изглеждаше дяволски убедителна.

— Добрите книги често изглеждат убедителни — отбеляза невъзмутимо Ейми.

— Не се обиждай, Глейз — каза без заобикалки Ханк, — но бих желал да знам каква роля играеш ти.

— Ако искаш вярвай — изгледа го спокойно Джед, — но аз съм просто един невинен наблюдател, който случайно бе въввлечен във всичко това. — Последва къса, многозначителна пауза. — А каква е твоята роля, Ханк?

Ханк въздъхна.

— Аз съм този, който потопа лодката на Майкъл Уаймън преди двадесет и пет години. — Той забеляза изненадата, изписала се по лицето на Ейми. — Някой трябваше да го направи, Ейми! Татко ти имаше нужда от известна помощ, нали разбираш. А двамата с него още тогава бяхме приятели. По дяволите, колко сме се гмуркали през ония години? Надали си спомняш. Той се отказа, преди да се родиш. Всъщност никога не му бе харесвало да се гмурка. Виж, майка ти наистина си падаше по това.

Ейми беше толкова поразена, че не можа да измисли какво да каже. Просто стоеше и го зяпаше безмълвно. Както обикновено, Джед беше този, който пое нещата в свои ръце.

— Хайде да се върнем в къщата и да измислим как да оправим тази бъркотия. Имам чувството, че ще ни е нужно още малко от творческото въображение на Ейми. И може би едно питие.

— Ами Вейдън? — разтревожена се сепна Ейми. — Не можете просто да го оставите там.

— Не, предполагам, че не можем. Май ще е най-добре да вкарам въздух в няколко от бутилките и да отида да го взема — сви примирено рамене Джед.

Няколко часа по-късно Ейми излезе изпод душа, облече пъстра свободна рокля и слезе долу при Джед и Ханк, които я очакваха. И двамата държаха чаши със скоч. Когато тя се приближи, Джед ѝ подаде чаша бяло вино. Беше се преоблякъл в панталони с цвят каки и риза. Вгледа се внимателно в лицето ѝ.

— Добре ли си, Ейми?

— Да. — Тя се огледа наоколо. — Къде са другите?

Ханк заговори, докато присядаше на стола.

— Джед и аз решихме засега да държим Ренър, Вейдън и Гътри затворени в килера на майка ти.

— Докато намислим какво да разкажем на Келсо — обясни Джед. — Седни, мила, това ще ни отнеме известно време.

Ейми седна и се подкрепи с глътка вино. Задържа погледа си върху Ханк.

— Разкажи ми за онова време, Ханк! Трябва да знам какво се е случило. Притежавам твърде много късчета от мозайката. Ако не науча истината, ще откача.

— Това е проблемът при въображение като нейното — вметна Джед, сякаш на себе си.

Ханк кимна с разбиране.

— Не виждам защо да не ти разкажа всичко. Вярно е, че правителството обяви плана Орлеана, както го нарекоха, засекретен, но това беше преди двадесет и пет години, а и какво са няколко правителствени тайни между приятели? Тази тема никога не е била твърде обсъждана — най-вече, защото баща ти не искаше да се говори за това. Съобразявах се всъщност с неговите желания, а не с тези на хората от правителството. Но ти, изглежда, знаеш вече доста неща, тъй че най-добре ще е да узнаеш всичко.

— Разкажи ми за баща ми и Майкъл Уаймън.

— Те бяха приятели и съдружници, Ейми — изрече нежно Ханк, — докато не започнаха да преуспяват. Уаймън не можеше да преглътне факта, че богатството им се дължи на деловите способности на баща ти и усетът му за сделки. Не можеше да понесе да споделя славата с някого. Той искаше — не, имаше нужда да бъде звезда. Също като художник, който на всяка цена изисква да му се отдаде дан за завършената картина, ако разбираш какво имам предвид. Започна да пие. Започна да харчи без мярка. Да поема спортни рискове.

— Какво направи баща ми?

Ханк сви рамене.

— Опитва се да предотврати бурята, струва ми се. Но не мисля, че изобщо успя да си даде сметка колко опасен бе станал Уаймън. Или колко много бе започнал да го мрази. После, един ден в къщата на баща ти се появили правителствени агенти. Те споделили с него подозренията си, че Уаймън е пристъпил към сключване на сделки с

руснаците. Ставало дума за много пари, както казали на Дъг. Изглежда са имали някой свой агент в компанията. Той им казал, че щели да платят на Уаймън в смарагди. Срещата, на която той да предаде проектите за нов вид самолетно крило срещу камъните, щяла да се състои в Хавай. Поискали от баща ти да им окаже съдействие, при положение, че техният план не успее. Искали, за всеки случай, Дъг да подмени проектите. На това Дъг се съгласил, но не пожелал да участва в клопка за залавянето на Уаймън.

— Беше ли повярвал, че Уаймън наистина урежда такава сделка? Ханк поклати глава.

— Не, не мисля. Не искам да повярва. Но мисля, че му показали снимки на Уаймън, направени по време на тайните му срещи с някакъв човек, идентифициран като руски шпионин. Дъг отлетял за Хавай горедолу по времето, когато очаквали да се състои въпросната сделка. Мисля, че е искал да се увери сам дали Уаймън действително ще го направи. Но правителствените агенти объркали работата. Намесили се твърде късно. О, успели да хванат руснака на летището, но изпуснали Уаймън. Честно казано, струва ми се, че Дъг тайно се зарадва на това. После Дъг решил, че щом е дошъл до Хавай, може да прелети и до Орлеана да види къщата.

— Дошъл и открил, че Уаймън го чака, така ли? — попита Джед. Ханк кимна.

— Така беше. — Погледна Ейми право в очите. — Уаймън е бил отчаян, Ейми. Знаел, че агентите са по следите му. Взел смарагдите, но те не му вършели работа, докато не им вземел парите. Обаче не смеел да се покаже на открито и да рискува да ги продаде. Имал нужда от помощ и се обърнал към стария си приятел.

— Баща ми.

— Дъг му казал, че не може да му помогне, че най-добре ще бъде да се предаде. Уаймън станал гаден. Опитал се да изнуди татко ти. Не съм сигурен с какво, и никога не съм питал. Но трябва да е било нещо доста мръсно. На това вече татко ти казал — дотук. Много неща понесъл от стария си съдружник, но не можел да му позволи да го изнудва. Сбили се близо до пещерата. Уаймън имал със себе си оръжие. Гръмнало някак по време на боя и Уаймън умрял. Изобщо не разбрах защо Уаймън и Дъг са били при пещерите. Татко ти каза, че Уаймън го завлякъл там, но после се сбили и Уаймън бил убит, преди

да стане ясно защо го е завел. Предположихме, че е планирал да убие Дъг, ако той откаже да му помогне. Може би Уаймън е смятал да направи така, че смъртта му да изглежда като нещастен случай при гмуркане. — Ханк спря за малко и погледна металната кутия, поставена на една маса до тях. — Сега разбирам защо Уаймън е тръгнал към пещерите с Дъг. Вече бил скрил кутията там и вероятно е възнамерявал да покаже на Слейтър точно с какво смята да го изнуди.

— Но нещата изобщо не стигнали дотам — заключи Джед. — Уаймън умрял, преди да успее да каже на някого за кутията в пещерата.

— Трябва да е казал на някого — изтъкна Ейми. — Иначе откъде е разбрал Ренър за нея?

— Вярно. — Джед се замисли за момент. — Може би приятелката. Как се казваше тя? Вивиън?

— Вивиън — потъна в размишления Ханк. — Мисля, че си я спомням. Една дребна блондинка, много секси. Уаймън я доведе веднъж на острова. Да, тя беше. Вивиън. Не мисля, че някога съм чувал фамилното ѝ име.

— Довърши историята, Ханк. — Джед протегна напред краката си, стиснал чашата си в ръце.

— Не остана много за разказване. В нощта, когато Уаймън умря, Дъг дойде при мен и ми разказа какво се е случило. Решихме да се обадим на агентите, които бяха нагласили клопката в Хавай. По онова време нямаше много частни телефони в Орлеана. Аз притежавах един от малкото на острова. Дъг се обади на номера, който му беше дал единият от агентите. Хората от правителството се разпоредиха нищо да не правим и нищо да не казваме, докато те не пристигнат.

— По-лесно е било да се каже, отколкото да се изпълни — отбеляза сухо Джед. — Какво, по дяволите, направихте с тялото на Уаймън? Мога да си представя колко неприятни са могли да станат нещата при тази влага и горещина.

Ейми потрепери като си помисли за това.

— Колко ужасно! Какво направихте?

Ханк отпи глътка от своя скоч.

— Натрупахме върху него лед от фризера на майка ти. Господи, каква нощ беше! За щастие, хората от правителството пристигнаха рано сутринта. Те казаха на татко ти, че искат всичко да си остане в

тайна. Най-добре ще е, казаха те, ако Уаймън просто изчезне. Татко ти се съгласи.

— Защото не е искал пресата да се добере до тази история — прозря Ейми. — Можело е да стане лошо не само за фирмата, която без друго щяла да се изправи пред много трудности, но вероятно се е страхувал също, че това, с което Уаймън е искал да го изнуди, може да излезе наяве. — Тя си спомни за писмата на майка си в кутията. И за снимките. Кое от тези две изобличителни доказателства бе използвал Уаймън? На Ейми ѝ се струваше, че трябва да са били писмата. Не искаше Ханк да разбере за тях. — Да не започнат веднъж репортерите да разнищват нещата — никой не би могъл да каже какъв скандал може да се разрази.

— Точно така — намеси се Джед. — Най-простото нещо е било да се направи така, като че ли Уаймън е изчезнал при нормални обстоятелства. Например — в морето по време на буря. Но винаги е рисковано да се хвърля тяло в морето. Телата понякога биват изхвърляни на брега, и в подобен случай би трябвало да се обяснява дупката от куршума. Ако тялото на Уаймън се покажело на повърхността, това е щяло да означава край на историята за изчезване в морето. Затова Слейтър занесъл тялото долу в пещерите.

— Така беше. А аз се погрижих за лодката — призна си Ханк. Той погледна към Ейми. — Татко ти смяташе, че може да държи хората настрана от пещерите — докато е нужно. В края на краищата, те са си негови. Агентите потулиха цялата работа, накараха ни двамата с Дъг да се закълнем, че ще пазим тайна, и напуснаха островите.

— Ами смарагдите? — запита Ейми.

— Никой не се притесни особено за тях — увери я Ханк.

— Защо? Те са стрували цяло състояние.

— Не, освен ако цената на зеленото стъкло не е скочила до небето през последните двадесет и пет години — каза Ханк с лека усмивка.

— Стъкло!

Ханк кимна.

— Страхувам се, че е така. Ако си спомняте, бях ви казал, че правителството е имало вътрешен човек, работещ по сделката?

— Да? — подсказа Ейми.

— Е, той казал, че руснаците поначало смятали да измамят Уаймън, да му дадат стъкло, шлифовано по класически за смарагдите начин. Уаймън напуснал Хавай с шест съвършено шлифовани парчета зелено стъкло. Дори агентите да са знаели, че ги е скрил в онази кутия, съмнявам се дали биха си дали труд да ги търсят.

— Мисля, че е време да погледнем какво има в онази кутия — обяви Джед. Той пъргаво се изправи и се запъти към масата, преди Ейми да успее да измисли някакъв логичен претекст да не се отваря кутията.

— Джед — опита тя, като си мислеше за писмата, — не смятам, че трябва да я отваряме. Нека просто да я хвърлим и да приключим с нея.

— Спомни си какво ти казах, мила! Не трябва да остава нищо неясно. — Той прегледа заключената кутия. — Къде е ключът, който беше у Ренър?

Ейми стана, като прие неизбежното.

— Ще го донеса.

След десет минути Джед вдигна металния капак. Ейми надникна през ръката му, като се опитваше да види какво има вътре. Ханк не беше помръднал от стола си в другия край на стаята. Спокойно отпиваше от своя скоч и ги наблюдаваше.

Писмата все още се намираха в непромокаемия плик. Джед ги остави в кутията, обаче извади пакетчето с камъните и снимките. Ейми наблюдаваше с безпокойство как разпръсква снимките по масата. Можеше да разпознае на тях баща си, както е изглеждал преди много години, така ясно, както през оная октомврийска нощ, когато бе отворила кутията за първи път.

— Джед, моля ти се — почти приплака Ейми със задавен глас. — Трябва да ги унищожим.

Джед ги струпа накуп и взе да ги разглежда.

— Няма защо да се притесняваш за тях, Ейми! Те са подправени. Лошо, при това. Уаймън трябва много да е бързал, когато ги е правил. Погледни, тук се виждат линиите, където се е опитал да ги съедини.

Тя се втренчи в тях.

— Уаймън е фалшифицирал тези снимки?

— И го е направил толкова зле, че повечето хора биха го разбрали веднага.

— Освен — сподели нерешително Ейми, като си припомни колко набързо ги бе прегледала през октомври — ако някой не ги гледа посред нощ, осветени само от едно фенерче.

Джед я погледна, докато подхвърляше снимките на Ханк.

— При такава слаба светлина, предполагам, че биха изглеждали автентични — промълви той нежно. — Особено ако този някой е имал и други притеснения в момента. — Затвори капака на кутията, като остави вътре пакетчето с писмата. — Какво мислиш, Ханк?

Ханк разглеждаше снимките.

— Прав си. Много са лоши. Но това обяснява с какво се е опитвал да изнуди Дъг. — Отново поклати глава. — И тъй, какво, по дяволите, ще кажем на Келсо?

— Смятам — поклати замислено глава Джед, — че тъй като правителствени служители са забъркали тази бъркотия, би трябвало те да я оправят. Ще се обадя на шефа си Кътър.

— Кътър? Твой шеф? Но аз си помислих, че Ейми измисли тази история...

Джед се ухили.

— Истината — обяви той — понякога е много по-проста и ясна от художествената измислица.

И протегна ръка към телефона.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Няколко часа след като Ренър, Вейдън и Гътри бяха отведени в малката килия, която служеше за затвор на Орлеана, Ейми седна пред металната кутия, посегна и извади писмата на майка си.

Ханк Холидей се прибра вкъщи при Роузи, която сурово го скастри за неочакваното му изчезване. На Келсо и всички, които се бяха заинтересували от станалото, разказаха една история, която Кътър бе препоръчал да използват. Според нея Ренър, Вейдън и Гътри бяха трима негодяи, наговорили се да ограбят дома на Слейтърови. Някои от местните хора поклатиха глави и заявиха мрачно, че това е типичен проблем, един от многото, срещу които щеше да се изправи Орлеана с нарастването на популярността ѝ. Това бе цената, която островът плащаше за това, че светът го открива. Нещата бяха по-различни в миналото.

— Не съм съвсем сигурна дали са били толкова различни — промълви тихо Ейми, както си седеше и гледаше малката връзка писма в ръката си. — Преди двадесет и пет години тук са се случили доста неща.

Джед я гледаше как потупва с писмата по масата. Той седеше до един отворен прозорец, без да прави никакви опити да види какво съдържат писмата на Глория Слейтър до Майкъл Уаймън.

— Какво смяташ да правиш с тях, Ейми?

— Да ги изгоря. Трябваше да го направя онази нощ през октомври, но тогава не бях способна да мисля ясно.

Джед сви рамене.

— Не съм съвсем сигурен в това. През онази нощ е трябвало да действаш бързо, за да не останат никакви следи от случилото се. Един огън, дори и малък, би могъл да повдигне някои неудобни въпроси, ако бъде разкрит. И къде щеше да го запалиш? Под скарата на баща си? Мога да си го представя как намира обгорели останки от писма в момента, когато се готви да запали въглищата за скарата. Не, общо

взето, май си направила най-доброто възможно нещо, като отново си скрила кутията в пещерата.

— Но най-доброто нещо, не беше достатъчно добро. То остави висящи въпроси.

— Понякога това не може да се избегне — каза нежно Джед.

Ейми се надигна от стола.

— Да запалим огън.

Джед не се възпротиви. Изправи се и я последва на верандата. После запали малко огънче във вдлъбнатината под скарата, и когато то се разгоря, се отдръпна и зачака Ейми да хвърли писмата в пламъците.

Тя го направи, като внимаваше да не остава никаква следа, докато в ръката ѝ остана само едно. Поколеба се, стискайки последното писмо до Майкъл Уаймън.

— Онази нощ прочетох само едно от писмата, Джед. Достатъчно, за да разбера със сигурност, че ги е написала майка ми, и че е мислела, че е влюбена в Уаймън. Нямам право да чета, което и да е от останалите, но се двоумя за това, последното...

— Защо?

— Не знам. Може би защото е толкова късо. Само една страница. — Тя вдигна плика. — Не мислиш ли, че би могло да е прощално писмо до Уаймън?

— Ти се надяваш, че може сама да е прекъснала връзката? Ейми, знам, че тя е твоя майка, но и тя е човек. Не възлагай много надежди за това.

— Това писмо е различно. Мога да го почувствам.

— Не искам разрешение от мен, за да го прочетеш, Ейми. Това не е моя работа — смръщи се Джед.

Ейми стисна зъби и извади листа от плика. Трябваше да знае. Беше минала през толкова много препятствия заради тези дяволски писма. Хвърли бърз поглед към няколкото изписани реда и я заля вълна на облекчение.

Джед забеляза промененото ѝ изражение и леко се усмихна.

— Да разбирам ли, че новините са добри?

Ейми кимна енергично, напъха последното писмо в плика и го хвърли в огъня.

— Имах предчувствие, че ще е така. Майка ми е силна жена. Знаех си, че накрая ще постъпи правилно. Пише на Уаймън, че е

глупава, претенциозна идиотка. Пише, че въпреки проблемите си с Дъг, дълбоко в себе си го обича и никога не би могла да изостави него и децата. Моли Уаймън да я разбере и да забрави нейната глупост. Че това повече няма да се повтори.

— Сега по-добре ли се чувстваш, като знаеш?

— Много по-добре. Не знам защо, но е така. Хубаво е да знам, че не е смятала да избяга с него. Той е бил такъв мръсник! Чудя се дали баща ми е знаел?

— За временното увлечение на жена си? Вероятно. — Джед побутна въглищата, за да се увери, че и последното писмо се е възнесло в дим. — Аз положително бих разбрал, ако харесаш някой друг мъж.

Ейми удивено премигна.

— Наистина ли? Как?

— Не знам точно. Просто ще разбере. Станали сме твърде близки, Ейми. Не е възможно да се скрие подобно нещо за дълго време.

Ейми не посмя да коментира забележката му. Даваше ли си сметка Джед какво казва, запита се тя. И какво признание прави? Вероятно не. Психолозите казваха, че мъжете рядко анализират собствените си емоции и реакции така, както правят жените, мъжете бяха склонни да приемат чувствата си, дори да ги следват, но не и да ги подлагат на дисекция.

Ейми деликатно се изкашля.

— Какво мислиш, че е използвал Уаймън, за да изнудва баща ми — фалшифицираните снимки, или писмата?

— Моето предположение е, че е използвал и двете. Вероятно не е бил сигурен дали писмата ще свършат работа. Винаги е можело да се случи така, че Слейтър да остави жена си и да каже да върви по дяволите. Снимките са били двойна застраховка. Един мъж би могъл да зареже жена си, вероятно е смятал той, но не би зарязал кариерата си.

— О!

Джед продължи, като че ли не бе чул възклицанието ѝ.

— Но Уаймън е съдел по собствените си стандарти. Баща ти е различен. През последните осем години често ми се е налагало да

правя светкавични преценки за това какво движи хората, когато са под напрежение. Имам доста точни попадения.

— Откъде знаеш, че са били точни?

— Ами, все още съм жив.

Ейми преглътна при неоспоримата логика на това заключение. То бе толкова показателно за начина му на живот.

— Разбирам. И тъй, какви изводи си правиш за това как е действал баща ми, след като е изслушал заплахите на Уаймън?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Ейми се подвоуми и припряно заяви:

— Да, наистина искам да знам.

Джед остави машата, с която разбъркваше жартата.

— Ако Уаймън го е заплашил със снимките, би му казал да върви по дяволите и да се оправя както може. Но ако е използвал писмата, баща ти сигурно би бил бесен. И би направил всичко, за да го спре.

— И затова е имало бой онази нощ?

Джед се загледа в догарящите пламъци.

— Така мисля.

— Изглеждаш много сигурен как са се развили нещата — каза Ейми малко троснато.

Джед вдигна поглед, с очи, блеснали на светлината, идваща от прозорците на къщата.

— Може би съм сигурен, защото знам, че аз самият бих действал така. Не бих оставил някой да се измъкне с такива писма, написани от теб, Ейми.

Няма нужда да пояснява думите си, помисли си Ейми. Разбра всичко. Без да каже дума, отиде до него и се сгуши в прегръдката му. Дватамата заедно наблюдаваха как огънят постепенно догаря.

— Утре ще изчистя пепелта — каза ѝ Джед. — Под грила няма да има нищо, когато баща ти се върне у дома.

Ейми кимна.

— Кой, мислиш, ти е претърсвал нещата оня ден — Вейдън или Гътри?

Джед сви рамене.

— Вероятно Вейдън. Изглежда тази част от задачата е била възложена на него. Било е безполезно, разбира се. Нямахме нищо, което да им послужи.

— Може би това, че не е намерил нищо, го е направило още по-нервен — размишляваше на глас Ейми.

Джед се ухили.

— Започваш да мислиш професионално. Вероятно точно това се е случило. И вероятно затова се опита да ме очисти в онази тъмна алея.

— Благодаря ти, Джед. За всичко. — Ейми облегна глава на рамото му. Усети с удоволствие как неговата сила я обгръща.

Той се усмихна, скри лице в косата ѝ.

— Всъщност аз трябва да съм ти благодарен. Тази вечер ми спаси кожата. Ренър го бе обзела истерия. Щеше да дръпне спусъка. Ами как ме измъкна от онзи куп чакъл и пясък в пещерата! Дали ти благодарих както трябва за това?

— Нямах да се намериш в нито една от тези ситуации, ако не бях те забъркала в тях.

— Е, значи сме квит, тъй като аз малко или много сам се намъкнах вътре.

— Наистина ли смяташ, че Кътър може да се оправи в тази бъркотия?

— Без проблеми, Кътър е добър точно в такива неща. Когато му се обадох преди един час да разбере как стоят нещата, той ми каза, че вече е наместил повечето части от мозайката. Факсън е открил достатъчно неща за Гътри и Вейдън, за да повдигне обвинения срещу тях. Изглежда и двамата са били търсени за контрабанда с оръжие.

— Ами Даниъл Ренър?

— Ренър, както става ясно, доста ще се поизпоти, докато дава някои разяснения пред Комисията за защита на инвеститорите^[1]. Неговите машинации са имали почти незаконен характер, според сведенията на Факсън. Има данни, че се е занимавал и с продажба на наркотици. И на всичкото отгоре, ще трябва да обяснява и защо се е захванал с известни контрабандисти на оръжие. Може и да не влезе в затвора, но имам чувството, че за известно време ще види бая зор.

— Не смяташ ли, че ще спомене за смарагдите?

— Фалшивите смарагди — подчерта Джед. — Не, не смятам. Това само би усложнило живота му. Последното нещо, което би искал хората да узнаят, е, че баща му е имал вземане-даване с руски шпиони.

— Жал ми е за него, Джед...

— Досетих се за това, когато му подаде онова пакетче със стъкълцата — каза Джед сухо.

— Аз го предупредих, че не са истински — напомни му Ейми.

Тя сякаш отново видя пред себе си сломеното изражение на Даниъл Ренър, когато Ханк го извеждаше през вратата. Въпреки всичко, това ѝ бе подействало някак угнетяващо. Наследството на Ренър от баща му, когото изобщо не бе виждал, се оказа несъществуващо.

— Може би не трябваше да го правя. Тогава ми се прииска той да има нещо от баща си. Но мисля, че това бе последната капка за него. След всичко, което е претърпял, сега открива, че неговият баща му е оставил само няколко късчета зелено стъкло.

— Не бих хабил чувствата си за него — посъветва я Джед.

— Не, разбира се. Но все пак...

— Забрави го. — Джед се обърна с лице към нея. Усмихна ѝ се. — Тази мекушавост е просто една естествена слабост на женския мозък, предполагам. Върви заедно със склонността към излишни притеснения. Смяташ ли да кажеш на родителите си какво стана?

— Смятам, че ще е най-добре, ако няма повече тайни, какво ще кажеш? — попита Ейми. — С едно изключение, разбира се.

— Няма да споменеш за писмата?

Тя поклати глава.

— Не, няма никаква причина да споменавам за тях. В края на краищата, баща ми, явно, изобщо не е виждал кутията и съдържанието ѝ. Може и да не е знаел, че тези писма са съществували. Може да е предположил, че Уаймън просто е съчинил историята като последен опит да го изнуди.

Джед кимна.

— Уаймън, по очевидни причини, не е споменавал за писмата на Вивиън Ренър. Едва ли е искал любовницата му да разбере за другите жени в неговия живот. Казал ѝ, според Дан Ренър, за снимките. Ренър е смятал да използва тези снимки като заплаха за политическото бъдеще на брат ти. Един бъдещ политик няма да бъде гледан с добро око, ако баща му е обвинен в шпионаж. Не, мисля, че си права. Единственият човек, който действително е знаел за кутията, освен Уаймън, е била Вивиън Ренър. Според сина ѝ, Уаймън изпратил на Вивиън малка карта с местонахождението на кутията. Казал ѝ за смарагдите и

снимките и изпратил дубликат от ключа. Може би е искал тя да знае за така нареченото съкровище, ако нещо се случи с него. Кой знае! Може да му е казала, че има син, и това да е означавало нещо за него. Във всеки случай, тя е записала информацията в дневника си, сложила е там и картата на Ренър и после се захванала с бутилката. Всичко останало скрито, но след като умряла, синът ѝ се сдобил с дневника, картата и ключа.

Ейми прегърна Джед през врата.

— Запазих си едно от стъкълцата за спомен. Толкова е странно. Когато започна всичко това, последното нещо, което съм искала, е да ми остане нещо за спомен. Преди осем месеца изобщо не исках да видя кутията, или това, което се намираше в нея. Тази дяволска история ме преследва от октомври насам. Но сега вече няма значение. Мисля, че на кошмарите им се видя краят. — Тя застана на пръсти и леко докосна устните му със своите.

Джед я притисна до себе си.

— Това би било добре, защото през нощта могат да се вършат по-интересни неща от сънуването на подводни пещери и плуващи скелети.

— Плуващи скелети? Всъщност никога не съм сънувала плуващ скелет.

— Забрави за това. Да се концентрираме върху някои по-интересни неща, за които вече споменах.

— Като?

— Ела тук и ще ти покажа. — Джед я вдигна на ръце и я занесе до дивана. Започна да я съблича. Очите му блестяха, изпълнени с чувственост.

Той самият се разсъблече и застина за момент, като я гледаше жадно. Тогава Ейми разбра с чисто женската си интуиция, че в копнежа му се криеше нещо повече от физическо привличане. Той може и да не беше в състояние да изрази това с думи, но вероятно и сам не разбираше напълно порива си.

Ейми протегна ръце към него.

Когато Джед вече проникваше в нея, през ума ѝ мина мисълта, че е възможно да се мами относно спотаените му чувства. Една влюбена жена лесно може да се излъже, помисли си тя. Но това беше Джед,

най-добрият ѝ приятел, и единственият любим, който ѝ беше нужен. Не беше възможно да греши.

Тя почувства устата му върху своята и спря да мисли за сложните чувства и потребности на Джед Глейз. Когато я държеше така, както сега в момента, тя живееше напълно в настоящето.

По-късно щеше да има достатъчно време да се тревожи за бъдещето.

Когато най-сетне сладката, изгаряща жажда бе утолена, Джед притихна до Ейми. Държеше я здраво в прегръдките си, докато действителността бавно се завръщаше при тях. Загледа се към колоните на верандата и си помисли за това, което трябваше да бъде казано. Не можеше да го отлага повече. Кътър бе много настоятелен, когато беше му се обадил за втори път тази нощ. Трябваше да се действа незабавно. Кътър щеше да оправи бъркотията в Орлеана, но от Джед се очакваше да оправи една друга бъркотия, в друга част на света. Джед се бе помъчил да отложи съобщението си колкото можеше повече.

Тя се размърда в ръцете му, усетила промяната в него. Беше ужасно добра в това, размишляваше Джед. Изглежда по всяко време беше наясно в какво настроение се намираше той.

— Какво има, Джед?

Той я погали по косата, искаше му се да може да избегне този разговор. Преди няколко седмици беше по-лесно — преди да се бе върнал от последната си, катастрофално завършила задача, преди да бе научил за скритите демони на Ейми, преди да бе станал неин любим. В онези дни той просто казваше довиждане и заминаваше. Обаждаше ѝ се, след като се завърнеше, и това беше — никакви въпроси, никакви настоявания за обяснение, никакви молби, никакви наставления. Тогава всичко бе по-просто. И все пак, беше започнал да си дава сметка за цената, която бе платил за тази простота. Защо не бе усещал така силно своята самота през последните осем години?

Но сега всичко се бе променило. Самотата, поне докато беше с Ейми, бе изчезнала, но имаше нови усложнения. Едно от не най-незначителните беше да се опита да ѝ каже, че трябва да замине за следващата си задача.

— Трябва да се връщам на работа, Ейми, — осмели се най-сетне Джед. Знаеше, че е най-добре да свърши бързо. Надяваше се само тя да не заплаче. Не знаеше какво щеше да прави тогава. Вероятно щеше да заплаче заедно с нея, както се чувстваше тези дни. Смешно.

— Знам.

Простичкият отговор го изненада.

— Откъде знаеш?

— Чух те като казваше вчера, че... че трябва да свършиш някаква работа, забрави ли? А тази вечер, когато се обади на Кътър втория път — мога да се обзаложа, че той искаше нещо от тебе.

— Утре трябва да тръгна. Мога да излетя от Хонолулу. Но ще се върна колкото е възможно по-скоро, Ейми.

Може би тя, все пак, нямаше да заплаче, помисли си с облекчение.

— Добре. Ще се видим като се върнеш. И аз мисля утре да пътувам, за Калифс Бей. Засега ми стига толкова островен живот. И нямам търпение да се върна към Скрити демони.

Той се размърда и леко се намръщи, докато се вслушваше в небрежния тон на гласа ѝ. Беше доволен, че не плаче, даде си сметка, но все пак не бе очаквал от нея да се държи толкова спокойно.

— Ще се помъча да приключя с тази история колкото мога по-бързо, мила...

Тя замълча за момент, после тихо запита:

— Какъв е този човек, когото ще оправяш?

Джед стисна зъби.

— Един агент. Предател, който продава собствените си хора на вражеската страна. При последното ми пътуване ме предаде.

— Затова ли беше ранен?

Той започна да се чуди на почти пълното безразличие в гласа ѝ. Къде остана обичайната нотка на загриженост, която се появяваше щом станеше дума за раните му?

— Да. Сега е направил същото и с други. Те не са имали моя късмет. И двамата са мъртви.

— Господи! — Така непривичната за нея неутрална нотка изчезна.

Джед я притисна до себе си.

— Трябва да се добера до него, Ейми. Кътър смята, че е открил кой е той. Трябва да се обезвреди, преди да е направил още бели.

— Аз мисля — започна Ейми с равен глас, — че ще бъде най-добре, ако спрем да обсъждаме това по-нататък. — Тя се сгуши до него. Ръката ѝ се плъзна по голите му гърди. Наведе глава и го целуна по рамото. Джед почувства как тя го захапва леко и възбуждащо. Потрепери. Утре заминаваше и не знаеше за колко дълго. Това щеше да е последната му нощ с Ейми за известно време.

Последната му нощ с Ейми. Тази мисъл го прониза, докато я притегляше към себе си. Мислеше вече за времето, когато щеше да бъде отново с нея, а още не беше се качил на самолета. Тя му липсваше, преди още да бе тръгнал.

— Какво, по дяволите, направи с мен, любима! — изрече дрезгаво той, а тялото му пламна в отговор на нежните ѝ милувки.

— Ще разбереш утре — обеща тя.

Той се запита какво иска да каже, после спря да мисли, за каквото и да е, освен за безмерното, сякаш неутолимо желание, което тя събуждаше в него.

Той потърси и намери мекото, влажно място между краката ѝ, като тържествуваше, че успява да я възбуди толкова силно. Нежно погали копrienената ѝ кожа, подклаждайки у нея огън, докато тя стана жив пламък в ръцете му.

— Вълшебница — промълви, докато покриваше тялото ѝ със своето.

— Магьосник — обвини го тя, и го притегли към себе си, към топлината в себе си. Обгърна го, впи се в него.

Докато проникваше в нея, Джед усещаше твърдите ѝ зърна срещу гърдите си, краката ѝ около себе си, и вълнуващия начин, по който произнасяше името му.

Имаше нужда от всичко това, даде си сметка смаян. Имаше нужда от Ейми, повече от всичко друго на света. Чувстваше, че иска да стане част от нея, да се слоят. Тя беше негова, принадлежеше му, и Джед искаше да се увери, че тя ще долови това с всяка фибра на тялото си, преди той да замине.

На другия ден, малко преди три часа следобед, те бяха вече на летището в Хонолулу. През деня бяха толкова заети със стягането на багажа, уреждането на резервациите и разни други неща, че на Джед

не му остана време да начене друг разговор за работата си. Докато носеше багажа през залата на летището, той си даде сметка, че нещо го безпокои, но не знаеше как да го формулира. Дойде му наум, че почти му се иска Ейми да се бе притеснила повече за заминаването му.

Глупава идея, помисли си той. Последното нещо, което му се искаше, бе някоя сцена. Хубаво бе, че тя не усложняваше нещата. Би трябвало да е благодарен.

Но докато чакаха да обявят полета му, той си даде сметка, че не му се иска да е толкова просто. Тя се държеше така, като че ли това бе обикновено пътуване по бизнес, да урежда някакви сметки.

Е, то щеше да е точно такава пътуване.

— Полетът ми е чак довечера. Мисля да отида до Уайкики да попазувам малко. Не съм била там много отдавна — бърбеше Ейми.

Джед внезапно си я представи как се скита сама в тропическия рай, населен с хиляди туристи, много от тях — мъже. Господи, помисли си той, наистина бе разглезен. Беше свикнал да я има само за себе си в рая.

— Не съм сигурен, че това е добра идея — изрече отсечено. — Хавай не е каквото беше. Сега тук има престъпност, както навсякъде другаде.

— Не се притеснявай за мен, Джед! Била съм тук много пъти. Мога да се оправя. В един от големите хотели на плажа има страхотен малък ресторант. Мисля да вечерям там, преди да се кача на самолета.

— В самолета дават храна — напомни ѝ той с раздражение. В мозъка му затанцуваха видения на плажни хубавци, навъртащи се около нея в ресторанта.

— Да, но храната в самолетите е ужасна. Предпочитам да ям преди полета.

— Слушай — каза Джед рязко, — ще се наложи да се прибиращ посред нощ. Внимавай по пътя от летището до града.

— Да, Джед — съгласи се кротко тя.

— Може би ще е най-добре да пренощуваш в Сан Франциско и да летиш утре за Монтърей — продължи замислено той.

— Не ми се дават излишни пари — заяви тя.

— Не е така! Ще бъдеш изморена и ще е късно. По пътя към Калифс Бей вероятно ще има мъгла.

— Вероятно. И друг път съм карала през мъгла.

— Да, но...

— Джед — прекъсна го тя твърдо.

— Какво?

— Спри да се притесняваш.

Той се втренчи в нея. Обявяваха неговия полет. Много скоро, помисли. Имаше нужда от още малко време с нея.

— Аз притеснявах ли се?

Тя му се ухили.

— Да, струва ми се.

— О! — Той не знаеше какво друго да каже. Чувстваше се странно развълнуван. Качваха се и последните пътници. Не можеше да се бави повече.

— Съвсем обяснимо, разбира се — отбеляза безгрижно Ейми.

— Кое е съвсем обяснимо? — Всичко изглеждаше някак объркващо. Ейми не се държеше както очакваше, а той не можеше да разбере собствените си чувства. Джед бе смутен.

— Твоето притеснение — обясни Ейми.

— Защо е обяснимо? — почти извика той. Към тях се обърнаха глави. За щастие повечето от пътниците вече бяха в самолета.

Ейми се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Беше ясно и от начина, по който се люби с мен снощи. И когато се ангажира с тази история на Орлеана. И сега, когато не искаш да се качваш на самолета. Всичко това е, защото ме обичаш.

— Ейми!

— Може все още да не го знаеш, но е така, Джед. Когато се върнеш, можем да поговорим за това — и за още някои други неща.

— Какви други неща? — Тя го побутваше към изхода, а той искаше да остане, но не можеше. Трябваше да изпълни задачата. Не можеше да провали всичко сега. Отнасяше се за човешки живот. Но въпреки всичко не му се искаше да тръгва. Трябваше да поговорят и за други неща. Ейми току-що го каза. Той я сграбчи за раменете.

— Ейми, какви други неща?

— Ами, например — как да обединим домакинствата си. Ще трябва да решим дали да останем двамата в моята къща, или да си купим по-голяма. После — как да предложим твоите клетки на някои други галерии. Време е да разширим дейността с клетките, Джед.

Твърде са красиви, за да си стоят само в оная малка галерия в Калифс Бей. Ще трябва да вземем решение и относно децата, разбира се...

— Деца!

— Определено. Това е особено важен проблем, но като цяло съм за. Само едно или две. Смятам, както вече ти казах, че ще бъдеш отличен баща. Би трябвало да обмислим тази възможност, когато си купим нова къща. Ще ми трябва, също така, и достатъчно място за градина. Смятам да засадя някои неща през пролетта. Обичаш ли градинарството, Джед?

— Никога не съм се занимавал с градинарство — чу се да изрича нерешително той. Ейми продължаваше да го побутва кротко към изхода. Един служител бе протегнал ръка да вземе бордния му пропуск.

— Ейми, почакай...

— Не се безпокой, Джед! Можем да си поговорим за бъдещето, когато се върнеш. Ще те чакам. Обичам те! — Тя му изпрати въздушна целувка. Джед изпита чувството, че го изсмукват през изхода. Успя да се добере до мястото си и да стегне колана, без да привлече прекалено внимание към себе си, но съвсем не се чувстваше нормално. Главата му се въртеше, а пръстите му леко трепереха. Той сграбчи страничните облегалки и се опита да различи Ейми през прозореца. Не успя да я види. Самолетът вече се отделяше от изхода.

Заслуша се в рева на двигателите и си помисли какво ли е да засадиш градина. По дяволите, Ейми кроеше планове за бебе! Неговото бебе.

Ейми го обичаше и правеше планове за бъдещето.

В чакалнята Ейми тихо се предаде на сълзите, които само чакаха да рукнат, още от момента, когато бе разбрала, че Джед тръгва на нова задача.

[1] Комисия в САЩ, която контролира дейността по покупко-продажба на ценните книжа, с цел предпазване инвеститорите от измама. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Дъглас Слейтър се обади тъкмо когато Ейми приключваше последната глава на Скрити демони. Тя разбра веднага щом вдигна телефонната слушалка, че няма да ѝ се наложи да обяснява какво се бе случило в Орлеана. Слейтър вече бе чул историята от Ханк Холидей.

— По дяволите, Ейми, непрекъснато звънях до къщата, и когато никой не отговори, се обадих накрая на Ханк. Разбрах, че си в Калифс Бей. Меко казано, съм поразен. Добре ли си?

— Добре съм, татко.

— Ами Глейз?

— Той също е добре.

— Дай да поговоря с него. Искам да му задам няколко въпроса.

Ейми се усмихна на тона на баща си, който прозвуча така, сякаш се намираще пред борда на директорите.

— Съжалявам, но в момента го няма.

— Къде е? — настоя Слейтър.

— Извън страната. Няма го от една седмица.

Ейми погледна към календара на стената. Напоследък често го поглеждаше. Беше прибавила и нова към останалите си тревоги, като се чудеше дали някой от агенцията на Джед щеше да се сети да я уведоми, ако му се случи нещо. Все пак, не беше негова съпруга. Просто приятелка. И любовница. Уведомяваха ли се в такива случаи приятелите и любовниците? Опита се да прогони въпроса от ума си.

Слейтър направи пауза.

— Ханк каза, че той работел за правителството.

— Така е.

— Добре е, предполагам, че в ситуацията, в която сте се оказали, поне е имало човек, който да знае какво да прави. И тъй, вече чух за Ренър, Вейдън и Гътри. Разкажи ми за Лъопаж. Този път — всичко, Ейми. Стига толкова тайни!

— Татко, това е презокеански телефонен разговор. Много е скъпо. Може би ще трябва да почакаме, докато се върнете в Орлеана.

— Аз плащам, тъй че не се притеснявай. Разкажи ми какво всъщност се случи в нощта, когато Лъопаж умря, мила.

Ейми си пое дълбоко дъх и му разказа всичко. Тоест — всичко, с изключение на новината за писмата. Докато разказваше, хвърляше поглед на малкото зелено стъкълце, което държеше в малка купичка на перваза на прозореца.

— Боже всемогъщи! — беше всичко, което каза Дъглас Слейтър, когато тя свърши.

— И като си помисля, че си живяла с всичко това през цялото време!... Не се учудвам, че не искаше да се върнеш на острова.

Ейми не можа да измисли какво да добави.

— Ханк каза, че сте извадили една кутия от пещерата. Нещо, което Уаймън скрил, преди аз да се върна на Орлеана и да го заваря. — Сега в гласа на Слейтър се прокрадна друга, неспокойна нотка.

— Точно така. В нея имаше пакетче с камъните, които руснаците, явно, са използвали, за да се разплатят с Уаймън. Имаше и едни фалшифицирани снимки с теб, как се срещаш тайно с някакъв руски шпионин. Аз ги изгорих.

— Наистина ли? — От другата страна на линията Слейтър за момент замълча. — Това вероятно е била добра идея. Онзи мръсник ми каза, че имал някакви снимки, но аз не му повярвах. Откъде би могъл да ги има? Никога не съм припарвал до руски шпиони. Изобщо не ми мина през ума, че може да ги е фалшифицирал. Съвсем типично за Уаймън.

— Да, предполагам, че си прав. Е, вече ги няма. Между другото, дадох пет от стъклените камъчета на Ренър. Запазих си едно за спомен.

— Трябва да е било голямо приключение. Как се радвам само, че Глейз е бил с теб... Имах чувството, че е човек, който не си оставя магарето в калта.

— Да — съгласи се Ейми. — Такъв е.

Откъм Англия отново последва мълчание и тогава Дъглас Слейтър внимателно изрече:

— Направила си каквото трябва с тези снимки, Ейми. Това ли беше всичко в кутията? Снимките и смарагдите?

— Да — отвърна твърдо Ейми.

— Ясно. — После Слейтър каза натъртено: — Ейми, искам само да разбереш, че ако случайно е имало още нещо в кутията, искам то

също да бъде изгорено. Изцяло.

Ейми си пое дъх.

— Разбирам, татко. Повярвай ми, изгорих всичко, с изключение на зелените камъни.

— Добре. — В гласа на Слейтър прозвуча особена нотка на задоволство. — Винаги съм знаел, че когато се наложи, на теб може напълно да се разчита. Както казах на Глейз, би се нахвърлила и върху дявола, ако трябва да защитаваш човек, когото обичаш.

Ейми силно стисна слушалката.

— Наистина ли каза това на Джед?

— Наистина го казах.

— А той какво каза?

— Съгласи се с мен. — Слейтър се засмя. — Но той, естествено, разбира от такъв директен подход. Би направил същото нещо, ако е необходимо. Не го ли доказа! Мисля, че ще ти бъде добър съпруг. Слушай, майка ти тъкмо излиза от банята. Разказал съм й вече страховитата история. Ще ти я дам да й кажеш здравей.

— Добре. Татко, преди да се скриеш...

— Да, Ейми?

— Обичам те!...

— И аз те обичам, мила! Никога не го забравяй. Но, моля те, не ни стряскай повече така. Един баща не може да поеме толкова много. Ето майка ти.

Глория Слейтър взе слушалката.

— Ейми, скъпа, какво ужасно прекеждие! Съвсем сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм, мамо.

— Слава Богу, че Джед беше с теб през цялото време. Този мъж наистина ми харесва, Ейми...

— И на мен.

— Така си и мислех — позасмя се с разбиране Глория. — Имам чувството, че в не толкова далечното бъдеще ще присъстваме на още една сватба.

— Не съм много сигурна в това, мамо. Джед още нищо не е споменал за женитба. Не се надявай прекалено много.

Нито пък ти, добави на себе си Ейми. Реши да не споменава, че предния ден бе купила няколко плочи на Вивалди. И смееше да казва

на майка си да не се надява.

— Ще видим — изрече нехайно Глория. После въздъхна. — Само като си помисля, че този ужасен Майкъл Уаймън още създава неприятности след всичките тези години. Положително притежаваше талант за това. Как съжалявам, че и ти трябваше да се докоснеш до това, Ейми... Уаймън беше пълен и завършен негодник, разбираш ли?

— Така чух и аз. Не се тревожи, вярвам ти. Кажи ми, как е в Лондон?

Майка ѝ се впусна да разказва за пътуването и Ейми се успокои, докато слушаше внимателно.

Всичко беше наред.

Джед с учудване откри, че пръстите му леко треперят, докато набираще номера. Затвори очи, когато започна да звъни от другата страна и напрегнато зачака да чуе ясения, топъл и ободряващ глас на Ейми. Тя вдигна слушалката след третото позвъняване, тъкмо когато се бе примирил, че може да е излязла. Джед отвори очи и се намери очи в очи с емблемата на AT&T.

— Ейми? Аз съм.

— Джед, ти си се върнал?

— Почти. Обаждам ти се от Ел Ей. Ще бъда в Монтърей в... — Той започна да се рови за билета. — В седем и петнадесет.

— Ще бъда на летището.

За пръв път, откакто се бе качил на самолета в Хонолулу, Джед се отпусна.

— Не можеш да си представиш колко се радвам да те чуя. Липсваше ми, любима!

— И ти ми липсваше, Джед! Ти добре... добре ли си?

Той идиотски се ухили.

— Без съществени повреди.

— Джед!

— Не, наистина, любов моя, добре съм. — Пое си дъх и скочи в дълбокото. — В страхотна форма съм да започна семейния живот, за който говореше, преди да тръгна.

— Джед — изрече тя развълнувано. — Наистина ли?

— Ще говорим като си дойда. Трябва да бягам, Ейми. Обявяват моя полет.

— Джед, почакай една минутка! Кажи ми точно какво имаш предвид. Трябва да знам.

— Обичам те, Ейми! Ще се видим в седем и петнадесет. — Той окачи слушалката, все още ухилен, и вдигна чантата, която беше в краката му. Забавно бе, от време на време, да обърне масата срещу нея. Нека се поизпоти, докато мисли над думите му, както той се беше потил след последните й думи в Хонолулу.

Тя го обичаше. Правеше планове за неговото бъдеще, защото го обичаше.

Вратичката на клетката бе отворена и Джед бе свободен.

Беше му останало време колкото да купи букет жълти хризантеми, преди да се качи в самолета.

Ейми го чакаше на летището. По-късно той откри, че бе пристигнала цели четиридесет минути по-рано. Явно бе прекарала това време в неспокойно кръстосване на чакалнята, докато кацне самолетът. Докато се усети, тя бе връхлетяла в прегръдките му.

— Време беше — му каза, докато се притискаше в него.

— Знам — отговори нежно той. — Знам, повярвай ми. — Прегърна я толкова силно, че тя леко изписка.

После се засмя, с бликаща от очите й обич.

— Хайде — подкани го, — да си вървим вкъщи.

Джед нямаше нужда от повече напомняне.

Късно през нощта Ейми се размърда сред разбърканите чаршафи, усети празното място до себе си и отвори очи. Джед стоеше до прозореца. Силното му, стегнато тяло се открояваше на неясната лунна светлина.

— Джед? Има ли нещо?

— Не, Ейми. Вече не. — Той се обърна да я погледна с топлия си, галец поглед. — Май все още се намирам в друга часова зона. Не мога да заспя.

Ейми си спомни как бяха правили любов и поклати глава с лека усмивка.

— Мислех, че по-скоро ще бъдеш изтощен.

Той не обърна внимание на думите ѝ. Вместо това потърси погледа ѝ.

— Обичам те, Ейми...

— Радвам се — прошепна тя. — Защото и аз те обичам. С цялото си сърце...

Джед се върна на леглото, седна до нея и я притегли в прегръдките си.

— Дяволски много ми липсваше. Бях глупак да не си давам сметка колко много се нуждая от теб.

— Не се коси. И аз доста време потисках факта, че имам нужда от тебе. Бяхме просто приятели, помниш ли?

— Помня. Ейми, напуснах работата си.

Тя вдигна глава толкова бързо, че едва не се удари в брадичката му.

— Какво си направил?

— Когато свърших последната си задача, казах на Кътър, че не мога повече. Че напускам. Не ме гледай толкова изненадано. — Той се усмихна. — Не искаше ли да напусна?

— Да, но заради себе си, не просто защото аз искам.

— Направих го заради себе си. Осем години е достатъчно дълго време. Искам отново бъдещето си, Ейми. Заедно с теб. Разбираш ли?

Тя се притисна до него.

— Разбирам. Много ли беше тежка последната ти задача, Джед?
— попита нежно.

— Мина гладко.

— Това не ми говори кой знае колко.

Джед изстена.

— Едно време изобщо не задаваше въпроси.

— Нещата се промениха, приятелю!

— Дааа, предполагам. Е, добре, ще ти кажа с няколко думи какво се случи и повече няма да говорим за това. Съгласна ли си?

— Да.

— Предадох предателя на терористите, които му плащаха.

— Какво означава това? — После очите ѝ се разшириха. — О, разбирам. Накарал си тези, които са му плащали, да помислят, че ги е предал, така ли? И те... те...

Тя не можа да се доизкаже.

— Те се погрижиха за него — потвърди без заобикалки Джед. — Всичко свърши, Ейми.

— Да.....

— Може да имаме финансови затруднения за известно време — продума предпазливо той. — Искам да кажа, имам някакви спестени пари, а и клетките ще ни носят нещо, но...

— Клетките ще ни донесат доста. Ходих в галерията на Калифс Бей и вдигнах цените на всичките ти клетки там. Две от тях вече са продадени — заяви тя с глас, изпълнен със самодоволство. — А в Сан Франциско цените ще бъдат още по-високи.

Той се засмя невярващо.

— Тъкмо исках да ти кажа, че смятам да се хвана отново с инженерство. Мога да бъда инженер на свободна практика, да изпълнявам краткосрочни задачи на компании, на които им трябва само временен изпълнител. Може да се наложи да пътувам, или да се местим, но и ти можеш да идваш с мен. Ако това не стане, може да се опитам да давам консултации, свързани с охранителни задачи.

— Каквото и да е — съгласи се тя с щастлива усмивка. — Няма да умрем от глад. Трябва да прибавим и моето писане, а има и още нещо. — Тя се освободи от ръцете му, плъзна се от леглото, и бързо отиде във всекидневната.

Изпълнен с любопитство, Джед я последва.

— Какво си намислила, любима?

Тя грабна зеленото камъче от перваза и му го подаде.

— Ето едно малко финансово подкрепление, Джед Глейз.

Той се намръщи, докато го обръщаше в ръцете си.

— Какво подкрепление?

— Подкрепление от около петдесет хиляди долара. Господин Олбрайт не беше съвсем сигурен.

— Тя се засмя, като видя изражението на Джед.

— Кой е този господин Олбрайт?

— Един бижутер, при когото ходих миналата седмица. Не знам какво ме накара да проверя, Джед. Това камъче е истинско.

Пръстите му се склучиха около смарагда. Изгледа я поразен.

— Шегуваш се...

— Не. Явно, руснаците наистина са платили на Уаймън. Онзи експерт е сгрешил.

— И ти даде другите пет камъка на Ренър — извика Джед.

— Даниъл Ренър е син на Уаймън. Ако някой трябва да ги притежава, това е той. Но ми се струва, че и на нас ни се полага един заради всичките ни неприятности...

Джед имаше вид, сякаш не знаеше да се смее ли или да плаче. Подхвърли скъпоценния камък във въздуха, хвана го и протегна ръце към Ейми. Смехът победи.

— Ейми, любов моя, имам чувството, че следващите шестдесет-седемдесет години заедно с теб ще бъдат много интересни...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.